

Η Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 34
3 ΙΟΥΝΙΟΥ 1939 — Δ΄.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β΄ ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχους 34 — 3 Ἰουνίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν καὶ μαθητῶν	μὴ μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	»	80	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	»	40	50

ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Λίρ. 1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας):
ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματείαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Διὰ τοὺς κ. κ. Συνδρομητὰς καὶ Ἀναγνώστας μας

Σύμφωνα μὲ ὅσα ἔχουμε πῆ ἐπανειλημμένως μέχρι σήμερα οἱ συνδρομὲς τοῦ Περιοδικοῦ ὡρίσθησαν ὡς ἑξῆς:

Οἱ Φαλαγγῖτες, οἱ Φαλαγγίτισσες, οἱ Σκαπανεῖς, οἱ Σκαπάνισσες, οἱ μαθηταὶ κι' οἱ στρατιῶται γιὰ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ γιὰ ἕνα ἔτος (συνδρομὴ ἐτησία) πρέπει ν' ἀποστείλουν 160 δραχ., ἂν θέλουν γιὰ ἓξ μῆνες 80 καὶ γιὰ τρεῖς μῆνες 40.

Γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ἰδιώτας ἡ συνδρομὴ εἶναι δραχ. 200, ὑποδιαιρουμένη ἀνάλογα μὲ τὰ χρονικὰ διαστήματα ποὺ θέλουν.

Γιὰ τοὺς Δήμους καὶ Κοινότητας, Σχολικὰς Ἐφορείας, Ἑταιρείας, Ἀγροτικὰ Ταμεῖα καὶ γενικῶς γιὰ πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου ἡ ἐτησία συνδρομὴ εἶναι δραχ. 300.

Ἡ συνδρομὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ποτὲ μικρότερη ἀπὸ τρίμηνη. Εἰδικῶς ὅμως γιὰ τοὺς μικροὺς συνδρομητάς μας καὶ γιὰ τοὺς στρατιώτας ἔγινε ἡ ἐξαίρεσι νὰ στέλνουν τὴν τρίμηνη συνδρομή των, ἂν δὲν μποροῦν ὁλόκληρη, σὲ δυὸ δόσεις. Ποτὲ ὅμως σὲ περισσότερες, γιατὶ εἶναι ἀδύνατη ἡ παρακολούθησίς των μέσα σὲ χιλιάδες συνδρομητάς.

Παρακαλοῦμεν καὶ πάλιν καὶ ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν ὁσάκις ἐμβάζουν οἱονδήποτε ποσὸν δι' ἐπιταγῆς ταχυδρομικῆς νὰ ἀναγράφουν εἰς τὸ ἀπόκομμα ταύτης μετὰ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς διευθύνσεώς των καὶ τὸ τί ἐκπροσωπεῖ τὸ ἀποστελλόμενον ποσὸν τοῦ ἐμβάσματος.

Πρέπει νὰ προσεχθῇ πάρα πολὺ ἡ διεύθυνσι ποὺ μᾶς δίδουν οἱ συνδρομηταί μας.

Εἶναι ἀπαραίτητα τὰ ἑξῆς στοιχεῖα:

Ὄνομα, ἐπίθετο ἀποστολέως.

Διεύθυνσις (ὁδός, πόλις ἢ χωριό, ἐπαρχία καὶ Νομός).

Αὐτὸ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν συνδρομητῶν καὶ διευκόλυνσι τοῦ Περιοδικοῦ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες ὁπωσδήποτε χρηματικὰ ποσὰ εἰς τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία» νὰ τὰ ἀπευθύνουν εἴτε ἁπλῶς πρὸς τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία», ὁδὸς Λεωχάρους 19, εἴτε πρὸς τὸν κ. Σπ. Ρούβαλην, Γεν. Γραμματέα τῆς Ε. Ο. Ν. διὰ τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία», ὁδὸς Καραγεώργη τῆς Σερβίας 4.

Ἡ Νεολαία

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

Η ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΙΣ

Χαιρετίζομεν τὴν ἀπόφασιν εἰς τὴν ὁποίαν κατέληξε τὴν 19 Μαΐου ἡ διοικοῦσα ἀρχὴ τοῦ Σώματος τῶν Ἑλλήνων Προσκόπων ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Β. Ὑψηλότητος τοῦ Διαδόχου Παύλου, Ἀνωτέρου Ἀρχηγοῦ τοῦ Σώματος. Διακρίνομεν εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτήν, πλὴν τῆς ἀληθινῆς νομιμοφροσύνης, ποὺ εἶναι βασικὸν συστατικὸν τοῦ προσκοπισμοῦ, καὶ σώφρονα καὶ ὥριμον σκέψιν καὶ αἴσθησιν τῆς πραγματικότητος, ποὺ τιμοῦν ἐκείνους ποὺ τὴν ἔλαβον. Πρὸ παντὸς ἐπαινοῦμεν τὴν ἔγκαιρον κατανόησιν τῆς ἀνάγκης τῆς ἀποφάσεως. Διότι ὄντως ἦλθεν ἐγκαίρως αὐτὴ ἡ ἀπόφασις. Τόσον ἐγκαίρως, ὥστε καὶ νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ πῇ τώρα πὼς ὀλίγη καθυστέρησις θὰ ἠμποροῦσε νὰ βλάψῃ.

Ὁ προσκοπισμός, μολονότι ὡς ἰδεολογία καὶ ὡς σύστημα δὲν ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ μετεφυτεύθη ὡς ἀντιγραφὴ ξένου προτύπου, ἐσημείωσεν εἰς τὸν τόπον μας ἐπίδοσιν ἀξιόλογον καὶ ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἔργον σεβαστόν. Εἰς ἐποχὴν ἀκμῆς τοῦ ἐθνικοῦ αἰσθήματος καὶ εἰς ἐποχὴν ἐθνικῶν ἀγώνων ἀνέδειξεν ἀπὸ τοὺς κόλπους του νεαροὺς μάρτυρας καὶ ἥρωας, τοὺς ὁποίους δὲν θὰ παύσουν νὰ τιμοῦν αἱ γενεαὶ τῶν Ἑλληνοπαίδων. Εἰς τὸ κοινωνικὸν ἐπίσης ἐπίπεδον ἐκαλλιέργησε γονίμως τὴν ἀγάπην, τὴν ἀλληλεγγύην, τὸ αἴσθημα τῆς τιμῆς καὶ τοῦ σεβασμοῦ. Ἡ ἀκτὶς ὅμως τῆς δράσεώς του ὑπῆρξε κατ' ἀνάγκην πολὺ μικρὰ καὶ πολὺ στενή. Ἦτο φυσικῶς ἀδύνατον μία ἰδιωτικοῦ χαρακτῆρος προσπάθεια, ὅπως ἦτο ἡ προσκοπικὴ κίνησις, ν' ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ περιλάβῃ τὸ σύνολον τῆς νεότητος τοῦ Ἔθνους. Ἔπειτα αὐτὸς ὁ χαρακτὴρ τοῦ Σώματος, τοῦ ὁποίου, ὅπως εἴπαμε εἰς τὴν ἀρχήν, ἡ ξενικὴ προέλευσις ἦτο μειονέκτημα — μ' ὅλον ποὺ δὲν ἔλειψε κάποια προσπάθεια ἀφομοιώσεως καὶ προσαρμογῆς του εἰς τὸ κλῖμα καὶ τὰς ἑλληνικὰς ἀνάγκας, προσπάθεια ὅμως ποὺ ὀλίγον ἠμποροῦσε ν' ἀποδώσῃ — δὲν ἦτο κατάλληλος ν' ἀναπτύξῃ ὅσην ἐχρειάζετο δύναμιν ἀντιστάσεως καὶ νὰ προφυλάξῃ ἀποτελεσματικῶς τὴν ἑλληνικὴν νεότητα ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς κινδύνους, ποὺ τὴν ἠπείλησαν σοβαρώτατα, μετὰ τὸν πόλεμον καὶ κατὰ τὴν περίοδον ποὺ τὸ κῦμα τῆς κοινωνικῆς ἀναταραχῆς κατέκλυσε τὴν Ἑλλάδα. Τὸ πόσον ἀληθὴς εἶναι αὐτὴ ἡ διαπίστωσις τὸ γνωρίζουν ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ποὺ δὲν ἐλησμόνησαν τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν περιῆλθεν ἡ νεολαία τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐθνικῆς κρίσεως, ἰδίως εἰς τ' ἀστικὰ κέντρα, τόσον ἡ κατὰ φατρίας δῆθεν ὠργανωμένη ὅσον καὶ ἡ ἄλλη, ἡ περισσοτέρα, ὁ μέγας ὄγκος, τὴν ὁποίαν ἡ ἀηδία ποὺ ἐνέπνεον αἱ φατρίαι, ἡ ἐγκατάλειψις καὶ ἡ ἀπογοήτευσις τὴν παρέδιδον ὡς ἕτοιμον λείαν εἰς τὸν κομμουνισμόν.

Ἡ ἀδήριτος ἱστορικὴ ἀνάγκη, ἡ ὁποία ἐπέβαλε τὴν πολιτικὴν μεταβολὴν τῆς 4ης Αὐγούστου τοῦ 1936 καὶ ἡ ἀπόφασις ποὺ ἠκολούθησεν ὡς ἀναπότρεπτος συνέπεια αὐτῆς τῆς μεταβο-

λῆς, ἡ ἀπόφασις δηλαδὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ ν' ἀναλάβῃ αὐτὸς ὑπὸ ἰδίαν εὐθύνην καὶ ὑπ' εὐθύνην αὐτοῦ τοῦ Κράτους τὴν ὀργάνωσιν καὶ τὴν διαπαιδαγώγησιν τῆς νέας γενεᾶς τῶν Ἑλλήνων, τὴν ἠθικήν, τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν κοινωνικήν, δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ νὰ θέσῃ, κατὰ τρόπον ἀποφασιστικόν, ζήτημα ὑπάρξεως διὰ κάθε ἄλλην ὀργάνωσιν νέων. Καὶ ἐνόσῳ τὸ ἔργον τῆς νέας ὀργανώσεως εὑρίσκετο εἰς τὰ πρῶτα του βήματα, ὀρθῶς καὶ σοφῶς ἀφέθησαν νὰ λειτουργοῦν ὡς εἶχον τὰ παλαιὰ σωματεῖα καὶ αἱ ὀργανώσεις. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὅμως ἔγινε φανερὸν τὸ ἀδύνατον τῆς ἐπ' ἄπειρον συνυπάρξεως τῶν παλαιῶν καὶ τῆς νέας Ὀργανώσεως. Καὶ τοῦτο ὄχι μόνον ἀπὸ λόγους ἀρχῆς, ποὺ δὲν εἶναι βέβαια καθόλου ἀσήμαντοι. Ἀλλ' ἀκόμη καὶ ἀπὸ λόγους καθαρῶς πρακτικούς. Ἡ ἀντινομία δὲν ἦτο μία. Ἦσαν πολλαί. Δὲν ἦτο δυνατὸν οὔτε καὶ δίκαιον νὰ ἔχῃ τὸ Κράτος τὴν εὐθύνην καὶ τὴν μέριμναν τῆς πνευματικῆς, τῆς σωματικῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς ἀγωγῆς ἑνὸς μέρους μόνον τῶν νέων, ἔστω καὶ τοῦ μεγίστου, καὶ ν' ἀφίνῃ εἰς τὴν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἀνεύθυνον ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν καὶ μέριμναν ἕνα ἄλλο μέρος, ἔστω μικρὸν καὶ ἐλάχιστον, τῶν παιδιῶν τοῦ λαοῦ. Ἤδη αὐτὸ μόνον ἦτο μία διάκρισις καὶ διαίρεσις ἀκατανόητος καὶ ἀδικαιολόγητος διὰ τὸ νέον Κράτος. Δὲν ἦτο δυνατὸν ἐπίσης ἄλλοι κανόνες, ἄλλαι κατευθύνσεις, ἄλλαι ἀρχαί, ἄλλα σύμβολα καὶ ἄλλαι ἰδέαι νὰ διδάσκωνται εἰς μίαν μερίδα τῶν νέων καὶ ἄλλαι εἰς ἄλλην. Ἡ ἀνάγκη ἑπομένως τῆς ἑνότητος καὶ τῆς ἑνιαίας κατευθύνσεως ἀπέκλειε τὴν αὐτοτελῆ συνύπαρξιν τῶν προσκοπικῶν ἢ τῶν ὁποιωνδήποτε ἄλλων σωμάτων καὶ σωματείων καὶ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας. Τὴν ἀπέκλειεν ὅμως καὶ ἡ ἰδέα τῆς ἠθικῆς ἑνότητος τοῦ λαοῦ. Τῆς ἠθικῆς ἑνότητος τῶν Ἑλλήνων, τοὺς ὁποίους ὑπὸ τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου δὲν τοὺς χωρίζουν πλέον οὔτε προνόμια μορφώσεως, οὔτε προνόμια καταγωγῆς καὶ προελεύσεως, οὔτε προνόμια ἐπαγγελμάτων οὔτε διακρίσεις κομμάτων, ἀλλὰ τοὺς ἑνώνει εἰς ἓν ἀδιάσπαστον σῶμα τὸ κοινὸν ἔργον ποὺ συντελεῖται εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ εἰς τὰς πόλεις καὶ ὁ κοινὸς σκοπός, ἡ δημιουργία διὰ τοῦ ἐναρμονισμοῦ ὅλων τῶν δυνάμεων, ὅλων τῶν ἱκανοτήτων, ὅλων τῶν ἰδιοφυϊῶν, ἐν ἰσότητι ἁμίλλης, μιᾶς ἰσχυροτέρας καὶ εὐτυχεστέρας Πατρίδος. Ὡς κατανόησιν τῶν ὑπαγορεύσεων αὐτῆς τῆς ἑνότητος χαιρετίζομεν τὸ πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν διάβημα τῆς διοικήσεως τοῦ σώματος τῶν Ἑλλήνων προσκόπων καὶ τὴν ἀπόφασιν εἰς τὴν ὁποίαν προῆλθεν αὕτη, ἐν συνεχείᾳ τοῦ διαβήματος ἐκείνου.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι αἱ λεπτομέρειαι τῆς προσχωρήσεως τῶν Ἑλλήνων προσκόπων εἰς τὴν Ε. Ο. Ν. θὰ ρυθμισθοῦν τὸ ταχύτερον καὶ κατὰ τὸν λυσιτελέστερον τρόπον. Ἤδη ἔχομεν πρὸς τοῦτο ὡς ἀσφαλεστάτην ἐγγύησιν τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ τοῦ προσκοπικοῦ Σώματος παρεκάλεσε καὶ ὁ Ἀρχηγὸς ἀνέλαβε νὰ καθορίσῃ καὶ ρυθμίσῃ αὐτὸς τὰς λεπτομερείας τῆς προσχωρήσεως. Ἡ Ε. Ο. Ν. θὰ δεχθῇ εἰς τοὺς κόλπους της μὲ τὴν μεγαλειτέραν χαρὰν τοὺς νέους συναγωνιστὰς καὶ θὰ τοὺς περιβάλῃ μὲ τὴν ἰδίαν στοργὴν καὶ μὲ τὴν ἰδίαν ἀγάπην, μὲ τὴν ἰδίαν χαρὰν μὲ τὴν ὁποίαν ἐδέχθη τὰς μυριάδας τῶν ἀγοριῶν καὶ τῶν κοριτσιῶν ποὺ τὴν ἀπαρτίζουν. Θὰ τοὺς δεχθῇ μὲ μεγαλειτέραν ἀκόμη χαρὰν καὶ μὲ μεγαλειτέραν στοργήν, διότι γνωρίζει ὅτι δὲν ἦτο οὔτε ἀντίθεσις, οὔτε δισταγμός, οὔτε ἄλλος κανεὶς παραπλήσιος λόγος, ἀλλ' αἱ συνθῆκαι, ἡ αἰτία ποὺ τοὺς ἐκράτει ἕως χθὲς μακρυὰ ἀπὸ αὐτήν. Θὰ τοὺς δεχθῇ ὅπως ἐδέχθη ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ δέχεται ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα καὶ δὲν θὰ κάμῃ καμμίαν διάκρισιν μεταξὺ αὐτῶν ποὺ ἔρχονται ὀλίγον καθυστερημένοι καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων ποὺ ἔχουν προηγηθῆ εἰς τὰς τάξεις της. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐβαθμολόγησε ποτὲ τὰ μέλη της κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν προσελεύσεως, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὴν ἐπίδοσιν καὶ τὴν ἀξίαν, θὰ εἶναι ἰδιαιτέρως εὐτυχὴς καὶ θὰ χαρῇ καὶ ἡ χαρά της θὰ εἶναι ἀληθινὴ καὶ μεγάλη, ἂν μεταξὺ τῶν καθυστερημένων αὐτῶν θὰ εὑρεθοῦν πολλοὶ ἱκανοὶ νὰ πρωτοποροῦν εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ νὰ ἡγοῦνται. Καὶ ἂν εἶναι ἀληθές, ὅπως εὐχόμεθα καὶ ὅπως ὀφείλει νὰ εἶναι, ὅτι οἱ νέοι ἀπὸ τὰ προσκοπικὰ σώματα φέρουν μαζί των τὴν ἄσκησιν ποὺ πρέπει νὰ τὴν ἔχουν ἀποκτήσει μέσα εἰς ἕνα ὀργανισμὸν μὲ πολυετῆ ζωὴν καὶ ποὺ εἶναι τόσον χρήσιμος δι' ἕνα σῶμα νέον, ὅπως εἶναι τὸ σῶμα τῆς Ε. Ο. Ν., τόσον τὸ καλλίτερον καὶ δι' ἐκείνην καὶ δι' αὐτούς. Θὰ τῆς χαρίσουν τὴν πεῖραν καὶ τὴν ἄσκησίν των, ποὺ εἶναι προσόντα πολύτιμα, καὶ θὰ πάρουν ἀπὸ τὴν ὁρμὴν καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν τὸν ἰδικόν της. Τὸ νέον πνεῦμα καὶ τὸν νέον ἐνθουσιασμόν, ποὺ εἶναι τὸ πνεῦμα καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς τῆς μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου. Τὸ πνεῦμα καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν ποὺ ἐνέπνευσε καὶ ἐμπνέει κάθε μέρα εἰς τὴν ἑλληνικὴν νεότητα, μὲ τὴν προσπάθειαν, μὲ τὸν ἀγῶνα, μὲ τὸ ἔργον, μὲ τὸ παράδειγμα, πρῶτος ἀγωνιστὴς τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ μεγαλείου, ὁ Ἀρχηγός.

Μὲ τὴν προσχώρησιν τοῦ Σώματος τῶν Προσκόπων εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας ὁλοκληρώνεται τὸ ἔργον τῆς συντάξεως τῆς ἑλληνικῆς νεότητος εἰς ἕνα σῶμα, ὑπὸ ἑνιαῖον πρόγραμμα, ὑπὸ ἕνα Ἀρχηγόν, τὸν Ἰωάννην Μεταξᾶν.

«Τὸ Ἔθνος μας ἔχει ἀνάγκην θερμότητος καὶ ἡλίου διὰ νὰ ζήσῃ. Καὶ αὐτὴν τὴν θερμότητα καὶ αὐτὸν τὸν ἥλιον δὲν μπορεῖ νὰ τὸν δώσῃ κανεὶς ἄλλος παρὰ Σύ, Νεολαία, καὶ ὡς ἄτομον καὶ ὡς σύνολον».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Ἡ Α. Β. Υ. ἡ Πριγκήπισσα Εἰρήνη τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Δοὺξ Αἴμων τοῦ Σπολέτο.

ΕΥΤΥΧΕΙΣ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ὁ ἑλληνικὸς Λαὸς σύμπας μὲ εἰλικρινῆ χαρὰν ἐπληροφορήθη τοὺς ἀρραβῶνας τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκηπίσσης Εἰρήνης, πέμπτου κατὰ σειρὰν βλαστοῦ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Κωνσταντίνου, μετὰ τοῦ Δουκὸς τοῦ Σπολέτο Αἴμωνος,

Ἡ Ε. Ο. Ν. ἰδιαιτέρως, τῆς ὁποίας ἡ Ὑψηλὴ Μνηστὴ τυγχάνει Ἀνώτατος βαθμοῦχος, μετέχει τῆς πανελληνίου χαρᾶς καὶ συνοδεύει τὰς εὐχὰς ὅλων τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ἑλληνίδων μὲ τὰς ἰδικάς της διὰ τὴν εὐτυχίαν καὶ εὐημερίαν τοῦ Ὑψηλοῦ Ζεύγους.

Στό περιθώριον

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟΝ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Εἰς τὸ Λεβίδιον προχθές, ὅπως γνωρίζουν ἤδη οἱ ἀναγνῶσται ἐκ τοῦ ἡμερησίου Τύπου, συνέβη ἕνα ἀπὸ τὰ δυστυχήματα ἐκεῖνα μὲ τὰ ὁποῖα ἡ Μοῖρα μὲ τὰς σκοτεινὰς βουλάς της ἔπληξε τοὺς ἀνυπόπτους ἐκδρομεῖς νέους τῆς Γυμναστικῆς Ἀκαδημίας, οἱ ὁποῖοι ἔτσι ἐπλήρωσαν ἄλλοι μὲ τὴν ζωήν των καὶ ἄλλοι μὲ τὰ τραύματά των τὰς ἀνεξηγήτους θελήσεις της.

Εἰς τοὺς πληγέντας νέους πρῶτος παραστάτης καὶ βοηθὸς ὁ Ἀρχηγὸς καὶ μαζὶ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος παρέσχε κάθε δυνατὴν νοσοκομειακὴν περίθαλψιν. Ἀλλὰ ἔγινεν ἀφορμὴ τὸ τόσον συγκινητικὸν αὐτὸ δυστύχημα νὰ ἀναδειχθῇ ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ θάρρος καὶ ἡ αὐτοθυσία τῶν μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν., δύο τῶν ὁποίων ἀπὸ τοὺς τραυματίας, παρὰ τὴν σοβαρότητα τῆς καταστάσεώς των, ἔσπευσαν εἰς τὸ Λεβίδιον διὰ νὰ ἀναγγείλουν τὸ συμβὰν καὶ νὰ ζητήσουν τὴν ταχεῖαν ἀποστολὴν ἰατρικῆς βοηθείας διὰ τοὺς συνεπιβάτας των. Ὁ λαὸς τῆς περιφερείας μετὰ θαυμασμοῦ ἀναφέρει τὴν ἡρωϊκὴν αὐτὴν πρᾶξιν τῶν δύο ἐκείνων Φαλαγγιτῶν, οἵτινες τόσον ἀξίως φέρουν τὸ ὄνομα τῶν μελῶν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως.

«ΤΗΔΕ ΚΕΙΜΕΘΑ»

Ἡ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἔφερεν εἰς φῶς τὸν ἀκριβῆ χῶρον εἰς τὸν ὁποῖον οἱ Σπαρτιᾶται καὶ οἱ Θεσπιεῖς ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Λεωνίδαν, προμαχοῦντες τῆς ἰδέας τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ ἐναντίον τῆς βαρβαρότητος καὶ τῆς βίας, ἔγραψαν τὴν σελίδα τῆς μάχης τῶν Θερμοπυλῶν, τὴν ὁποίαν μετὰ θάμβους ἀναφέρουν οἱ αἰῶνες ὡς τὸ ὕψιστον παράδειγμα φιλοπατρίας, ἡρωϊσμοῦ καὶ αὐτοθυσίας.

Ἡ δρᾶς τῶν ἡρώων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐσήκωσαν τὸ ἀνάστημά των ἔναντι τῶν μυριάδων τοῦ Ξέρξου ἡττήθη βέβαια. Ἀλλὰ τοιαῦται ἧτται εἶναι ἀνώτεραι καὶ τῶν λαμπροτέρων καὶ ἐνδοξοτέρων νικῶν. Καὶ οἱ αἰῶνες ποὺ ὑψώνουν τὴν φήμην καὶ τὴν δόξαν δὲν ὡμίλησαν ποτὲ διὰ τὴν νίκην τοῦ Ξέρξου. Ἡ νίκη του ἐτάφη εἰς τὴν σκιὰν καὶ τὸ φῶς τῆς ἡρωϊκῆς πράξεως τοῦ θανάτου τῶν τριακοσίων ὑψώθη εἰς τὸν Ἑλληνικὸν οὐρανὸν ὡς ἕνας ἥλιος, ὁ ὁποῖος κατηύγασε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ καταυγάζῃ τὴν χειρονομίαν ἐκείνην. «Τῆδε κείμεθα» διὰ νὰ βροντοφωνοῦμεν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας ὅτι «καὶ παρὰ Θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις τιμιώτερον καὶ ἁγιώτερον ἐστὶν ἡ Πατρίς».

Ο ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΣ

Τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον τοῦ πρωτομάρτυρος τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος εἰς τὴν Στάτισταν ἐτιμήθη πάλιν ἐφέτος μὲ ὅλην τὴν αἴγλην τῆς ἐπισήμου κρατικῆς παραστάσεως. Εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ πρὸ καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν Βαλκανικῶν πολέμων καὶ κατὰ τὸν μέγαν πόλεμον ἐχύθη πολὺ Ἑλληνικὸν αἷμα. Χιλιάδες τάφοι ἀνδρειωμένων, προερχομένων ἀπὸ ὅλας τὰς γωνίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐξακολουθοῦν καὶ δὲν θὰ παύσουν ποτὲ ν' ἀποτελοῦν ἐκεῖ ἀπαρασάλευτα ἑλληνικὰ ὁρόσημα. Ἂν μεταξὺ ὅλων αὐτῶν τῶν τάφων, ποὺ ὁ σεβασμὸς τῶν ἐπιζώντων θὰ τοὺς στεφανώνῃ πάντοτε ὅλους, ἡ συνείδησις τοῦ Ἔθνους ἐξεχώρισε τὸν τάφον τοῦ Παύλου Μελᾶ, τοῦτο δὲν εἶναι καθόλου τυχαῖον. Ὁ Μελᾶς δὲν ἦτο μόνον ὁ Ἕλλην ἀξιωματικὸς ἀπὸ τὸ ἀρχοντικὸ σπίτι, ποὺ εἰς μίαν ἐποχὴν ποὺ διεκυβεύοντο σκληρὰ τὰ ἑλληνικὰ δίκαια εἰς τὴν Μακεδονίαν ἐγκατέλειψεν οἰκογένειαν καὶ ἄνεσιν καὶ στάδιον διὰ νὰ βγῇ καὶ νὰ πέσῃ, ἀντάρτης, εἰς τὴν Χώραν ποὺ διεξεδίκει δι' ἑαυτὸν ὁ Ἑλληνισμός. Ἦτο ἀκόμη ὁ ἐκπρόσωπος τῆς νέας ζωντανῆς γενεᾶς τῶν Ἑλλήνων, ποὺ ἔνοιωθε νὰ τὴν πιέζῃ καὶ νὰ τὴν καταπνίγῃ ἡ κενὴ ρητορεία τῶν μικρολόγων πολιτικῶν καὶ ποὺ ἐπερίμενε τὸν ἕνα, τὸν ἥρωα, ποὺ θὰ τῆς ἄνοιγε μὲ τὸ παράδειγμά του καὶ μὲ τὴν θυσίαν του τὸν δρόμον τῶν ἐνεργῶν ἀγώνων καὶ τῶν γονίμων πράξεων. Ἦτο ὁ πρωτοπόρος. Ἡ ἀπόφασίς του νὰ δράσῃ, ὅταν οἱ ἄλλοι ἐχάνοντο εἰς λόγια καὶ εἰς θρήνους, ἐφώτισε τὸν δρόμον αὐτὸν καὶ ἡ θυσία του τὸν καθηγίασε. Ὅταν ἐγνώσθη ὁ θάνατός του, ὁ ἁπανταχοῦ Ἑλληνισμὸς ᾐσθάνθη νὰ τὸν διαπερᾷ ρῖγος ἀφυπνίσεως. Καὶ αὐτῆς τῆς ἀφυπνίσεως τὸ ἀποτέλεσμα καὶ τὴν συνέχειαν τὴν ἔγραψαν κατόπιν μὲ ἄφθονον αἷμα αἱ χιλιάδες τῶν γενναίων πού, ἀκολουθοῦντες τὸν δρόμον ποὺ ἄνοιξεν ἐκεῖνος, μετέβαλον τὰ βουνὰ καὶ τοὺς κάμπους καὶ τὰς πόλεις καὶ τὰ χωριὰ τῆς ἀλυτρώτου τότε Μακεδονίας εἰς προμαχῶνας Ἑλληνικούς. Ἔτσι ἐγράφη ἡ λαμπρὰ ἐποποιία τοῦ Μακεδονικοῦ ἀγῶνος, ποὺ ἦτο ὁ πρόλογος καὶ ἡ προπαρασκευὴ τῶν πολέμων, μὲ τοὺς ὁποίους ἐνομιμοποιήθη καὶ ἐστερεώθη ὁριστικῶς ἡ Ἐθνική μας κυριαρχία εἰς τὴν Βόρειον Ἑλλάδα.

Δικαίως λοιπόν, καὶ ὄχι ἀπὸ ἁπλῆν σύμπτωσιν, ὁ Παῦλος Μελᾶς ἔγινε σύμβολον. Καὶ δικαίως ἐτιμήθη καὶ θὰ τιμᾶται ὡς ἡ κορυφαία μορφὴ τῶν Ἑλλήνων Μακεδονομάχων. Ἡ νέα γενεὰ τῶν Ἑλλήνων, τὴν ὁποίαν ἡ Ἐπανάστασις τῆς 4ης Αὐγούστου ἦλθε ν' ἀνασυνδέσῃ μὲ τὰς μεγάλας παραδόσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ ἡρωϊσμοῦ, ἂς ἀντλῇ θέλησιν καὶ δύναμιν ἀπὸ τὸ παράδειγμα τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς θυσίας του. Διότι τὸ παράδειγμα τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς θυσίας εἶναι τὸ μέγιστον ἀγαθὸν ποὺ κληρονομοῦν τὰ ἔθνη ἀπὸ τοὺς ἥρωας.

Παράδοσις Σημαίας

Ὁ Ἀρχηγὸς παραδίδων τὴν σημαίαν εἰς τὴν Φάλαγγα τῆς Ε.Ο.Ν. τῆς Γεωργικῆς Συνεταιριστικῆς Σχολῆς καὶ τῆς Σχολῆς Τ.Τ.Τ.

Η ΣΧΟΛΙΚΗ ΝΕΟΤΗΣ

Ἡ σπουδάζουσα νεολαία τῆς Ἑλλάδος, παιδική καὶ ἐφηβική, ἐνεφάνισεν εἰς τὸ Στάδιον, τὴν περασμένην Κυριακήν, τὴν ἐργασίαν ποὺ συντελεῖται εἰς τὰ σχολεῖα εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς γυμναστικῆς. Καὶ ἦσαν ἐκεῖ αἱ ἀντιπροσωπεῖαι τῶν σχολείων τῆς Ἑλλάδος ὅλης, καὶ τὸ θέαμα ὑπῆρξεν ὡραιότατον καὶ ἐκίνησεν εἰς ἐνθουσιασμὸν τὰ πλήθη ποὺ τὸ παρηκολούθησαν. Τὸ ἄψογον παράστημα, ἡ ὁρμή, ἡ ἐκτέλεσις τῶν γυμναστικῶν καὶ ἀθλητικῶν ἐπιδείξεων ἀπέδειξαν τὴν λαμπρὰν ἐπίδοσιν τῶν νέων εἰς τὸ μεγίστης σπουδαιότητος μάθημα τῆς γυμναστικῆς. Ἀλλὰ δὲν ἦτο μόνον ὁ λόγος τῆς σεμνῆς ἐπιδείξεως τῶν γυμναστικῶν ἐπιδόσεων, ὁ ὁποῖος ἔφερεν ἐδῶ τὰς ἑκατοντάδας τῶν καλῶν νέων ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Τοὺς ὡδήγησεν ἕως ἐδῶ καὶ ἡ ἐνδιάθετος ἐπιθυμία νὰ ἐκφράσουν πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν τοῦ Κράτους τὴν εὐγνωμοσύνην των καὶ νὰ διαδηλώσουν τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην των, διὰ τὸ ἄνευ προηγουμένου ἐνδιαφέρον του πρὸς τοὺς Νέους, τὸ ὁποῖον ἐκδηλοῦται μὲ λόγους καὶ μέριμναν διὰ τὰς ψυχικὰς καὶ τὰς ὑλικὰς ἀνάγκας τῶν παιδιῶν, τῶν παιδιῶν τοῦ Λαοῦ πρὸ παντός, τόσον ἐκείνων ποὺ φοιτοῦν εἰς τὰ σχολεῖα, ὅσον καὶ τῶν ἐξωσχολικῶν. Τὴν εἴδαμε καὶ τὴν βλέπομε κάθε μέρα τὴν στοργὴν εἰς τὴν ἐνίσχυσιν ποὺ ἔδωσεν εἰς τὰ μαθητικὰ συσσίτια, εἰς τοὺς νόμους προστασίας τῆς ἐργασίας τῶν ἀνηλίκων, εἰς τὰς φροντίδας του διὰ τὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς ὀργανώσεως τῶν νέων, ποὺ ἐθεώρησε πάντοτε ὡς τὸ σημαντικώτερον καὶ προσφιλέστερον ἔργον του. Τὴν συναντῶμεν κάθε μέρα εἰς ὅλας τὰς πράξεις καὶ εἰς ὅλας τὰς προσπαθείας τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου.

Προσφέρουσα τὸ ἀναμνηστικὸν Λεύκωμα πρὸς τὸν Ἀρχηγόν, ἡ μαθητιῶσα νεότης τοῦ ἐξέφρασε μὲ τὰ πιὸ συγκινητικὰ λόγια τὴν εὐγνωμοσύνην της δι' ὅλα αὐτά: «Μέσα στὰ φύλλα τοῦ Λευκώματος αὐτοῦ ἐγράφησαν ὅσα ὑπηγόρευσαν ἡ ἀγάπη καὶ ἡ λατρεία, ὁ θαυμασμὸς καὶ ἡ πίστις τῶν μαθητῶν καὶ τῶν μαθητριῶν τῆς Ἑλλάδος...» καὶ μαζὶ παρέχεται ὑπόσχεσις ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ νεότης: «... θὰ ἀκολουθήσῃ πιστὰ τὸν δρόμον ποὺ Ἐκεῖνος τῆς ἐχάραξε καὶ οὐδέποτε θὰ παρεκκλίνῃ ἀπὸ τὰς σοφὰς καὶ μεγάλας νουθεσίας ποὺ τῆς ἔδωκε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ τῆς δίδῃ»...

Ἀπὸ τὴν Σχολικὴν ἑορτὴν

Μαθητὴς παραδίδων εἰς τὸν Ἀρχηγὸν μετὰ τὸ πέρας τῶν σχολικῶν ἀγώνων ἀναμνηστικὸν λεύκωμα ἐκ περγαμηνῆς.

Στὸ περιθώριον

ΕΙΣ ΤΟ ΥΨΟΣ ΤΩΝ

Οἱ Φαλαγγῖται τῆς Σχολῆς Συνεταιριστῶν ἂς ἐνθυμοῦνται καλὰ τὰ θερμὰ λόγια τὰ ὁποῖα τοὺς εἶπε ὁ Ἀρχηγὸς ὅταν τοὺς παρέδιδε τὴν σημαίαν. Ἂς τὰ κλείσουν μέσα εἰς τὴν ψυχήν των ὡς ἱερὰς ὑποθήκας. Ἂς μὴ λησμονοῦν ὅτι τοὺς ἀνετέθη ἀποστολὴ ὑψηλή. Διότι εἶναι ὑψηλὴ ἀποστολὴ τὸ νὰ εἶναι ἕνας νέος ἡγετικὸν στέλεχος εἰς τὴν ὕπαιθρον, ἀπὸ τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν προκοπὴν τῆς ὁποίας περιμένομεν ὅλοι τὴν ἑλληνικὴν προκοπὴν καὶ ἀνόρθωσιν. Ἂς μὴ λησμονοῦν πρὸ παντὸς ὅτι εἶναι ἀπόστολοι τῶν ἰδεῶν τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ. Καὶ αἱ ἰδέαι τῆς 4ης Αὐγούστου, αἱ ἰδέαι τοῦ Ἀρχηγοῦ, εἶναι πρῶτα ἐνθουσιασμὸς καὶ πίστις. Ἐνθουσιασμὸς γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ πίστις εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὴν δύναμίν της τὴν ἔμψυχον καὶ τὴν ἄψυχον, εἰς τοὺς ἀνθρώπους της καὶ εἰς τὴν γῆν της. Δεύτερον αἱ ἰδέαι τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῆς 4ης Αὐγούστου εἶναι ἐργασία καὶ μόχθος. Ἐργασία σύντονος, ἐπίμονος, ἀποφασιστική, ἐργασία ποὺ διὰ νὰ μεταχειρισθῶμε τὰ ἴδια τὰ λόγια τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ, θ' ἀναγκάσῃ τὴν γῆν μας νὰ μᾶς δώσῃ ὅσο μπορεῖ περισσότερο.

Ὡς ἀπόστολοι αὐτῶν τῶν ἰδεῶν ἂς ἀγωνισθοῦν νὰ σταθοῦν εἰς τὸ ὕψος των.

Η ΧΑΡΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἦτο, ἀλήθεια, ἕνας ποιητικὸς ὕμνος χαρᾶς καὶ δροσιᾶς ἡ μυρμηκιὰ τῶν χαριτωμένων παιδιῶν τῶν Κέντρων τῆς Παιδικῆς Χαρᾶς, τὰ ὁποῖα ἡ πρωτοβουλία τοῦ Ὑπουργοῦ Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ τοῦ Κέντρου Νεότητος ἔφερε προχθὲς εἰς τὸ Στάδιον. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἐξηγεῖ τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ τὰ παταγώδη χειροκροτήματα μὲ τὰ ὁποῖα ὁ παρακολουθήσας κόσμος τὰ ἐχαιρέτησε καὶ τὰ παρηκολούθησε παρελαύνοντα καὶ παίζοντα τὰ χαριτωμένα παιγνίδια, τὰ ὁποῖα μὲ τόσην τάξιν καὶ ἀφελῆ χάριν ἐξετέλεσαν.

«Τὰ «Κέντρα Παιδικῆς Χαρᾶς» ἀπέδειξαν προχθὲς πόσον ἐπιτυχῶς ἐξυπηρετοῦν τὸν προορισμόν των, ὅπως τὸν ἐνεπνεύσθη καὶ τὸν ἐφαρμόζει ὁ Ἀρχηγὸς καὶ ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις ἐν τῇ μερίμνῃ των διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Νεότητα.

Ο ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ

29 ΜΑΪΟΥ 1453 — 29 ΜΑΪΟΥ 1939

Πενήντα μέρες τώρα πού συνεχίζονται αδιάκοπα οι επιθέσεις του έχθρου. Τά μεγάλα κανόνια ξερνοῦνε φωτιά καί χτυπάν άλύπητα τά τείχη καί τούς πύργους τής Βασιλεύουσας.

Πενῆντα μέρες τώρα. Ὁ Κωσταντίνος, ή ψυχή τής Πόλης, τό νεῦρό της, ό νοῦς της. Νύχτα καί μέρα γυρίζει ακούραστα στά τείχη καί στήν πόλι, επιβλέπει παντοῦ, εμψυχώνει όλους, δυναμώνει τούς μαχητές, δίνει ενίσχυσι κι' ελπίδα στόν άμαχο λαό.

Ἐπάνω του νοιώθει νά βαραίνη ή τιμή κι' ή δόξα ενός Γένους καί μιάς Θρησκείας. Ἡ τιμή καί ή δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ξεπερνᾶ τά όρια τοῦ τόπου καί τοῦ χρόνου όπου ζῆ. Ὁ νοῦς του βυθίζεται περισσότερο στό μέλλον, παρ' όσο στέκει στό παρόν. Βλέπει, θαρρεῖς, γενιές αιώνιες πού θά ζήσουν μέ τήν ενθύμησί του. Ἕνα Λαό πού θ' αντλῆ θάρρος καί δύναμι εγκαρτερήσεως καί ελπίδα καί φῶς στή σκλαβιά καί στήν καταφρόνια του, από τήν προσδοκία τοῦ γυρισμοῦ του.

Καί θέλει γιά τήν τιμή καί γιά τήν δόξα τοῦ παρελθόντος καί γιά τοῦ μέλλοντος τήν ελπίδα νά σταθῆ έτσι ώστε από κάθε λόγο κι'από κάθε πράξι του αυτές τίς ὧρες πού είναι ὧρες χαρισμένες στήν αιωνιότητα νά βγαίνη κάθετα ένα φῶς καλωσύνης καί θυσίας.

Γι' αυτό ή θέλησίς του γίνεται θάλασσα αστείρευτη κι' ή δύναμίς του τρέχει. Ὑψώνει τό κορμί του ίσο, ανοιχτός ολόκληρος στά ήθικά καί στά ύλικά πλήγματα τής μοίρας τοῦ μεγάλου Γένους τῶν Ρωμαίων πού γίνεται μοῖρα δική του. Στήν πόλι καί καί στά τείχη. Στήν πόλι όπου ή ταλαιπωρία καί ή αγωνία φθείρει τήν δύναμι τής αντιστάσεώς της κάθε ὥρα, στά τείχη πού κάθε μέρα κι' ανοίγουν απάνω τους νέες πληγές τά τόπια τοῦ έχθροῦ.

Ἀπό καιρό τώρα, από τίς πρῶτες μέρες τής πολιορκίας έχει πάρει τίς αποφάσεις του γιά τόν εαυτό του καί γιά τήν πόλι. Κι' αυτός κι' ή θεοφρούρητη πόλι ή θά κατίσχυαν ή θά έπεφταν μαζί, εάν ό Θεός έπῆρε τό χέρι του από τήν Βασιλεύουσαν, άν ό Κύριος ἤθελε νά τής αρνηθῆ τό έλεος ὡς τό τέλος.

Πρίν ν' αρχίση ακόμη ή πολιορκία, ό Μωάμεθ τόν εκάλεσε νά σκεφθῆ καί ν' αποφασίση.

Ὑπῆρχε τρόπος γιά συνθηκολόγησι. Μά αυτός δέν μποροῦσε νά δεχθῆ συζήτησι. Μάταια δέν εστέφθη είς τό Μυστρᾶ. Ὁ λόγος τής αποκρίσεώς του ἦτο πραγματικά σπαρτιατικός: «Τήν μέν πόλιν, ού σοί δίδομεν. Κοινῆ γάρ γνώμη πάντες αυτοπροαιρέτως αποθανοῦμεν καί ού φεισόμεθα τής ζωῆς ἡμῶν». Ἔτσι απάντησε καί έτσι έκαμε. Δέν είπε τίποτε περισσότερο από ό,τι έκαμε. Κάποιος είπε πώς ἤθελε «νά βασιλεύση εντίμως ή, άν αυτό δέν ἦτο δυνατόν, νά πέση εντίμως».

* * *

Ἡ πολιορκία έσφιγγε. Πενῆντα μέρες! Τείχη είχαν ραγίσει καί πύργοι είχανε πέσει. Κι' ό εχθρός ετοίμαζε τό χτύπημα τό στερνό.

* * *

Εικοσιοχτώ Μαΐου. Ἡ νύχτα πέφτει. Στό στρατόπεδο τῶν πολιορκητῶν λαμπρές φωτοχυσίες, τύμπανα κι' αλαλαγμοί. Ἑτοιμάζεται ή γενική έφοδο, πού θά γίνη τά ξημερώματα.

Ὁ Κωνσταντῖνος μαντεύει. Δίνει αποβραδύς τίς τελευταῖες οδηγίες στίς φρουρές τῶν τειχῶν. Ἀποτραβιέται γιά λίγες ὧρες.

Ἔπειτα μαζεύει τούς πολεμιστές τούς φίλους καί τούς συναγωνιστάς τῶν τελευταίων στιγμῶν τής βασιλείας του. Τούς μιλεῖ μέ λόγια ζεστά καί βαθειά, μέ λόγια γεμᾶτα θλῖψι αλλά καί βασιλική ύπερηφάνεια. Τά λόγια του καί τώρα πού τά διαβάζουμε προκαλοῦν ρῖγος.

— Πολεμοῦμε γιά τά τέσσερα μεγαλύτερα αγαθά μας: γιά τήν Πίστι, γιά τήν Πατρίδα, γιά τό Βασιλέα, γιά τούς συγγενεῖς καί τούς φίλους. Ἄν γιά καθένα από αυτά αξίζη νά χύσωμε τό αἷμα μας,πολύ περισσότερο γιά όλα μαζύ. Ἄς πολεμήσωμε γενναῖα, γιά νά γλυτώσωμε τήν Πόλι ετούτη, τή σκέπη τής πατρίδος, τό καταφύγιο τῶν χριστιανῶν, τήν ελπίδα καί τή χαρά όλων τῶν Ἑλλήνων, τό καύχημα τής Οικουμένης.

Τοῦ αποκρίθηκαν μ' ένα στόμα.

Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος.

— Ἀποθάνωμεν ύπέρ Πίστεως καί Πατρίδος.

Ὕστερα ό Κωνσταντῖνος εκίνησε γιά τήν Ἁγία Σοφία. Δέν θά τήν ξανάβλεπε πιά. Ἐγονυπέτησε κι' επροσευχήθη. Ἐζήτησε από τόν Βασιλέα Χριστό ενίσχυσι στήν αγωνία του. Ἐθυμήθηκε τόν κῆπο τής Γεθσημανῆ, τήν νύχτα πρό τοῦ πάθους καί σηκώθηκε, μέ πρόσωπο φωτεινό, σχεδόν άϋλο. Ἐπροχώρησε στήν Ἁγία Πύλη κι'έμετάλαβε.

Πῆρε τό δρόμο πρός τό παλάτι. Ἀκολούθησαν εκεῖ σκηνές βαθύτατα καί τραγικά συγκινητικές. Γέροι καί νέοι τιτλοῦχοι πού σέρνουν βροντερά ονόματα καί τίτλους από τά βάθη τῶν χρόνων, ό,τι απόμεινε από τήν παληά αρχοντιά τής αυτοκρατορίας, τόν περιτριγυρίζουν, άφωνοι. Ὅλα τά μάτια μαντεύουν στήν όψι του τή σημαδιακή βοῦλλα τής θυσίας. Γύρω από τό ύψηλό μέτωπο πού τό έχει αγιάσει τό ιερό χρῖσμα, ξανοίγει τούτη τή φορά ένα καινούργιο φῶς, φῶς αγιωσύνης. Μαντεύουν τόν άντρα πού είναι έτοιμος νά βαδίση γιά τήν τελευταία άθλησι—τόν μάρτυρα πού σηκώνει πάνω του καί πηγαίνει νά δικαιώση μέ τό ίδιο του τό αἷμα μιάν χιλιόχρονη ιστορία. Κλαῖνε. Βουρκώνουν τά βασιλικά μάτια πού τά ενόμιζαν αδάκρυτα. Καλεῖ έναν ένα μέ τ' όνομα καί ζητᾶ τή συγχώρεσι τοῦ χριστιανοῦ. Ραΐζουν κι' ή πέτρες τοῦ παληοῦ παλατιοῦ σ' αυτό τό βουβό συγχώριο.

Μεσάνυχτα. Ὁ Κωνσταντῖνος κατεβαίνει τή σκάλα τοῦ ιεροῦ παλατιοῦ. Παίρνει τό ανηφόρι πρός τά τείχη όπου τόν αναμένει ό Γολγοθᾶς του.

. . . Στίς επάλξεις καί στούς πύργους τοῦ Θεοδοσιανοῦ τείχους βροντάει ή μάχη. Μιά φοῦχτα λιοντάρια ανασταίνουν μιά ακόμα φορά τούς παληούς ακριτικούς νόμους τής Ρωμανίας. Τέσσερις ὧρες τώρα κρατοῦνε ατράνταχτοι τή φοβερή πλημμύρα τῶν επιθέσεων. Ἕνας ορμητικός καταρράχτης από φουσᾶτα αμέτρητα χύνεται κάθε φορά καί κάθε φορά σπάζει απάνω στήν αντίστασι τῶν λίγων εκείνων ανδρῶν. Σειέται τό τεῖχος από τή θάλασσα κάτω ὡς τή Βλαχέρνα κι' ὡς τή Χρυσή καί ψηλά ὡς τή Κερκόπορτα, κι' ή Πόλι λουφάζει σέ κάθε σεῖσμά του. Τεῖχος καί άνδρες παλαίουν ὡς ένα σῶμα.

Ὁ Κωνσταντῖνος πρῶτος μέσα στούς πρώτους πολεμάει στήν πύλη τοῦ Ρωμανοῦ.

Τό μαγιάτικο πρωϊνό όλο φῶς καί δροσιά ξυπνάει σάν αυγή ελπίδας. Θά βαστάξουν; Μπορεῖ. Μπορεῖ. ακόμη ν' αποκρούσουν τελειωτικά τόν εχθρό. Μά ή στενή Κερκόπορτα προδίδει τόν αγῶνα. Ὁ Βαληᾶς βρίσκεται σέ λίγο κυκλωμένος από πολεμίους. Ὁρμοῦν από πίσω, ά-

(Συνέχεια είς τήν σελίδα 1128)

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΥΠΑΙΘΡΟΥ
ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Εἶναι γνωστὴ σ' ὅλους μας μιὰ βάρβαρη συνήθεια ποὺ εἶχαν τὰ παιδιὰ τῆς ὑπαίθρου νὰ λιθοβολοῦν τὰ τραῖνα καὶ τ' αὐτοκίνητα καὶ σχεδὸν ὅλοι ὅσοι ταξιδεύουμε συχνὰ ἔχουμε πικρὴ πεῖρα τοῦ πράγματος.

Μιὰ ἐποχὴ μάλιστα — εἶναι τώρα δυό, τρία χρόνια—τὸ κακὸ εἶχε φθάσει στὸ ἀπροχώρητο. Δὲν ἦταν μόνον ὁ κίνδυνος σοβαροῦ τραυματισμοῦ ποὺ διέτρεχε κανεὶς σὲ μιὰ ξένοιαστη ἐκδρομή. Ἦταν ἀκόμη κι' ἕνα ψυχικὸ τραῦμα ποὺ μᾶς ἄφινε μιὰ τέτοια περιπέτεια καὶ τὸ θλιβερὸ αὐτὸ σημεῖο τῆς ἀγριότητος μᾶς ἐξέθετε μαζὶ μὲ τἆλλα καὶ στὰ μάτια τόσων ξένων.

Κάποιος στενὸς συγγενής μου ποὺ διαμένει τὸν περισσότερο καιρὸ στὸ Λονδῖνο, μορφωμένος, κοσμογυρισμένος καὶ θερμὸς πατριώτης, εἶχε ὑποστῆ, κατὰ τὴν ἄνοιξι τοῦ 1936, μιὰ διπλῆ περιπέτεια λιθοβολισμοῦ σὲ διάστημα ὀλίγων ἡμερῶν καὶ θυμοῦμαι ἀκόμη τὴν πικρή του ἀπογοήτευσι ὕστερ' ἀπὸ τὸν φλογερὸ ἐνθουσιασμὸ ποὺ εἶχε σὰν ἔφθασε στὴν πατρίδα.

Τὴν πρώτη φορὰ εἶχαν λιθοβολήσει τ' αὐτοκίνητό του κι' ἐθρυμμάτισαν μάλιστα καὶ τὸ τζάμι καθὼς ἐπέστρεφε ἀπὸ τὴν Ὀλυμπία πρὸς τὸν Πύργο μαζὶ μὲ δύο Ἄγγλους ἐκδρομεῖς.

Τὴ δεύτερη—εἴμεθα μαζὶ αὐτὴ τὴ φορά—καθὼς περνούσαμε τὴ Ν. Πελοπόννησο δεχθήκαμε στ' ἀνοικτὸ αὐτοκίνητο μιὰ ὁλόκληρη ρίζα καλαμιᾶς μὲ ὅλο τὸ συγκολλημένο νωπὸ χῶμα ἀπάνω της.

Θυμοῦμαι ἀκόμη τὴν ἀγανάκτησι τοῦ συνοδοῦ μου καθὼς σταματήσαμε γιὰ νὰ τακτοποιήσουμε τὶς ἀβαρίες, ἐνῷ ὁ σωφὲρ ἔτρεχε νὰ κυνηγήση τὸν νεαρὸ δράστη.

— Μὰ εἶναι ντροπή— ἔλεγε— εἶναι αἶσχος, νὰ βρίσκωνται τὰ παιδιά μας ἀκόμα σ' αὐτὴ τὴν ἡμιαγρία κατάστασι! Βαρβαρότης, ἠθικὴ ἀναρχία!

Κι' ἔπειτα συνέχισε σ' ἕνα τόνο μελαγχολίας: «Μὰ πότε λοιπὸν θὰ γίνουμε καλύτεροι; Πότε θὰ ξαναβροῦμε τὸν ἀληθινὸ ἑαυτό μας; Γιατὶ πιστεύω πολὺ στὴν ἀξία καὶ στὴ δύναμι τῆς φυλῆς μας. Φτωχὸς λαὸς ποὺ κακοπάθησε καὶ τυραννήθηκε καὶ στὴ σκλαβιὰ καὶ στὴν ἐλευθερία του ἀκόμα... Ποιὸς λοιπὸν θὰ βρῆ τὸ μυστικὸ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, θὰ τὸν πειθαρχήση καὶ θὰ τὸν ὁδηγήση σ' ἕνα δρόμο καλύτερο ποὺ τ' ἀξίζει;

Ὅλα τοῦτα τ' ἀγρίμια τῆς ὑπαίθρου καὶ τῶν πόλεων ἀκόμα εἶναι ὡς τόσο δυναμικὲς φύσεις ποὺ θὰ μποροῦσαν ν' ἀποδώσουν τόσα καὶ τόσα!.. Τοὺς λείπει ἡ πλατύτερη ἀγωγή, ἡ πειθαρχία, ὁ ὁδηγητής... Τί κρῖμα!..»

Ἡ παραπάνω περιπέτεια μοῦ εἶχε κάνει θυμοῦμαι ζωηρὴ ἐντύπωσι. Μόλις γύρισα ἀπὸ τὶς διακοπὲς αὐτὲς τοῦ Πάσχα μίλησα στὰ παιδιὰ σχετικῶς μέσα στὴν ἀγαπημένη μου μικρὴ κοινωνία τοῦ Σχολείου ποὺ τόσο βαθειὰ πιστεύω στὴν ἀποστολή του.

Ἔπειτα καὶ ὡς φυσιολάτραι εἴχαμε ὅλοι προσπαθήσει μιὰ γενικώτερη καμπάνια γιὰ τὸ μετριασμὸ τοῦ κακοῦ.

Ὡς τόσο κάτι ἄλλο, ριζικώτερο, βαθύτερο, καθολικώτερο χρειαζόταν γιὰ νὰ ἐπέλθη κεραυνοβόλο τὸ ἀποτέλεσμα. Ἂς ἰδοῦμε....

* * *

Πέρασαν ἀπὸ τότε τρία χρόνια...

Τὶς τελευταῖες τοῦτες ἡμέρες ὁ ξενητεμένος μας ἦρθε καὶ πάλι ἐκδρομεὺς μὲ μιὰ κρουαζιέρα τοῦ ἀ)π. «Cairo - City» μαζὶ μὲ Ἄγγλους ἐκδρομεῖς.

Ὅταν ἔφθασε στὸ σπίτι, ὕστερ' ἀπὸ τὶς πρῶτες χαρούμενες στιγμὲς τοῦ ταξιδιώτου ποὺ ξαναβρίσκεται στὸν τόπο του κι' ἀνάμεσα στοὺς δικούς του, ἐστράφηκε ξαφνικὰ πρὸς ἐμένα καὶ σὲ μιὰν ἀπότομη ἔκρηξι χαρᾶς κι' ἐνθουσιασμοῦ λέει:

— Ἀλήθεια, ξέρεις, εἶμαι ἐνθουσιασμένος!... Θἄθελα νὰ τρέξω νὰ σφίξω, νὰ φιλήσω τὸ χέρι τοῦ Κυβερνήτη γιὰ τὴ μεγάλη διαφορὰ ποὺ βρῆκα στὸν τόπο μας σὲ πολλὰ ζητήματα τάξεως, εὐπρεπείας καὶ πειθαρχίας ποὺ προσπίπτουν ἀμέσως στὴν ἀντίληψιν ἑνὸς ξένου, ἀλλὰ πρὸ παντὸς γιὰ τὴν ἀνέλπιστη μεταβολὴ ποὺ εἶδα στὰ παιδιά. Μὰ εἶναι θαῦμα!... Δὲν τὸ περίμενα ποτέ!...

— Πές μου, τοῦ λέω μ' ἕνα διάπυρο ἐνδιαφέρον, τί;

— Εἶδα τὰ Ἑλληνόπουλα μεταμορφωμένα. Τὸ καταλαβαίνεις; Ναί, τὰ παιδιά, τ' ἀλητόπαιδα ποὺ μᾶς λιθοβολοῦσαν ἄλλοτε, εἶχαν γίνει αὐτὴ τὴ φορὰ παιδιὰ πειθαρχημένα, εὐγενικὰ κι' ἀξιοπρεπῆ ποὺ μᾶς χαιρετοῦσαν χαρούμενα καὶ σοβαρὰ συγχρόνως, μὲ μιὰ ὡραία ἀρρενωπὴ ἀνάτασι τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ... Σὲ βεβαιῶ δὲν πίστευα στὰ μάτιά μου! Ποτέ μου δὲν εἶχα δῆ τὰ Ἑλληνόπουλα σὲ τέτοια φόρμα!.. Μοῦ ἐρχόταν νὰ κλάψω ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό μου... Οἱ Ἐγγλέζοι δέ, εἶχαν γοητευθῆ.

Ἡ ἀφήγησις τοῦ ξένου μας μὲ εἶχε βαθειὰ συγκινήσει.

— Γιὰ πές μου—τοῦ λέω, θέλοντας νὰ διαπιστώσω τὸ βάθος τῆς μεταβολῆς— πές μου μήπως τὰ παιδιὰ ἦσαν σὲ παράταξι γιὰ νὰ σᾶς δεχθοῦν φορῶντας τὴ στολὴ τῆς Νεολαίας, μὲ τοὺς ἀρχηγούς των;

— Ὄχι! Ὄχι!—μοῦ ἀπαντᾶ— κι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἦταν τὸ θαυμάσιο! Τὰ παιδιὰ δὲ φοροῦσαν στολή, δὲν βρισκόταν σὲ καμμιὰ τυπική τους ἐμφάνισι. Ἦταν ἁπλούστατα σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὰ παιχνίδια τους. Μιὰ ἐσωτερικὴ καλλιέργεια τὰ ἔκαμε νὰ παρατήσουν τὸ παιχνίδι καὶ τὸ χωράφι καὶ νάρθοῦν νὰ μᾶς χαιρετήσουν μὲ τὸν ὡραῖο χαιρετισμὸ τῆς Νεολαίας. Κι' αὐτὸ γινόταν παντοῦ ὅπου περάσαμε.

— Γιὰ πές μου, τοῦ λέω (ἀναπολῶντας κάτι παλαιότερα...), στὸν Πύργο, στὴν Ὀλυμπία ἦταν τὸ ἴδιο;

— Μὰ ναί! βέβαια! Αὐτὸ ἦταν τὸ σπουδαῖο! Στὴν Ὀλυμπία, ἐκεῖ ποὺ μᾶς ἔσπασαν τότε τὰ τζάμια, ἀντίκρυσα τώρα παιδιὰ ἀγνώριστα... Δὲ θὰ ξεχάσω ἰδίως ποτὲ ἕνα παλληκαράκι ξανθὸ ἕως 14 χρόνων. Στάθηκε μπροστά μας σοβαρό, εὐθυτενὲς μὲ τὸ χέρι τεταμένο καὶ μᾶς ἔρριξε μιὰ γοργή, σοβαρὴ κι' ὑπερήφανη ματιὰ ποὺ ἔκαμε τὴν καρδιά μου νὰ φουσκώση ἀπὸ καμάρι καὶ τὴν ψυχή μου νὰ πλημμυρίση ἀπὸ νέες ἐλπίδες... Ὁ νέος αὐτὸς φάνταζε μπροστά μου σὰν ἕνα ὁλόκληρο σύμβολο...

* * *

Ἕνα ὁλόκληρο σύμβολο!... Τὸ ξανθὸ παλληκαράκι τῆς Ὀλυμπίας, ζωντανεμένο ἀρχαῖο ἄγαλμα, εἶναι τὸ σύμβολο τῆς νέας γενεᾶς ποὺ ξεπήδησε σήμερα ἀπὸ κάθε γωνιὰ τῆς Ἑλληνικῆς γῆς στὸ σάλπισμα ἑνὸς δυνατοῦ κι' ἐμπνευσμένου Ἀρχηγοῦ, γιὰ νὰ συνδέση καὶ πάλι τὸ νῆμα τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ποὺ φάνηκε κομμένο σὲ ἡμέρες παρακμῆς καὶ καταπτώσεως...

Ἡ Νεολαία, τὸ γαλανόλευκο αὐτὸ κῦμα τῶν νέων ἐλπίδων τοῦ Ἔθνους, ποὺ βλέπουμε νὰ φουσκώνη κάθε μέρα καὶ δυνατώτερο, δὲν εἶναι ἁπλῶς μιὰ ἐξωτερικὴ παράστασις πειθαρχίας καὶ πολιτισμοῦ. Εἶναι κάτι βαθύτερο, σοβαρώτερο, διαρκέστερο... Εἶναι ἡ ἀγωγή, ἡ αὐτοπειθαρχία, ὁ ἐσωτερικὸς πολιτισμὸς ποὺ ἄρχισε τόσο γρήγορα νὰ γίνεται συνείδησι στὴ νέα γενεὰ κάτω ἀπὸ τὴ νέα πνοή.

Μιλοῦν εὔγλωττα τώρα τὰ πράγματα. Ἀπὸ μικρὲς λεπτομέρειες βγαίνουν μεγάλα συμπεράσματα. Κι' εἶναι ἀλάνθαστος ὁ κανών.

Καὶ χωρὶς «στολὴ» τώρα τὰ παιδιά μας τῆς Νεολαίας, ἔξω στὸ ὕπαιθρο κι' ὅπου βρεθοῦν, καὶ χωρὶς τομεάρχας καὶ χωρὶς παραγγέλματα, γνωρίζουν τὸ καθῆκόν τους καὶ τὸ ἐκτελοῦν αὐθόρμητα.

Ἔτσι, ὅταν βλέπουν τὸν ταξιδιώτη νὰ περνάη, ἀντὶ νὰ τὸν λιθοβολοῦν ὅπως πρῶτα, τρέχουν χαρούμενα καὶ σοβαρὰ μαζὶ νὰ τὸν χαιρετήσουν μ' ἕνα τρόπο εὐγενικὸ καὶ πολιτισμένο καὶ λένε μὲ τὴ στάσι τους αὐτή:

«Εἴμαστε ἡ Νεολαία. Δὲν καταδεχόμαστε πιὰ νὰ φερθοῦμε βάρβαρα. Γιατὶ ξέρουμε τὴν Πατρίδα μας, τὴν Ἱστορία μας, τὴν εὐγένειά μας, τὴν παράδοσι τῆς φυλῆς μας. Ξέρουμε ποῦ πηγαίνουμε τώρα κι' εἴμαστε ὑπερήφανοι γι' αὐτό!..».

* * *

Ὁ ξένος μας φεύγει πάλι σὲ λίγες ἡμέρες γιὰ τὴ μακρινὴ χώρα τοῦ Βορρᾶ. Ἐκεῖ θὰ συναντήση κι' ἄλλους ξενιτεμένους ἀδελφούς μας ποὺ προσμένουν νέα ἀπὸ τὴν Πατρίδα... Καὶ τὸ καλύτερο νέο καὶ τὸ πολυτιμότερο δῶρο ποὺ θὰ τοὺς φέρη θἆναι ὁ περήφανος χαιρετισμός σας Ἑλληνικὰ Νειᾶτα, παιδιὰ τῆς Ἑλληνικῆς γῆς, τρυφερὰ βλαστάρια μιᾶς νέας Ἐθνικῆς ζωῆς...

Π. Κουμανταρέα
(Καθηγήτρια. Πειραιεύς)

Ἀπὸ τὴ Βυζαντινὴ Ἐποποιΐα

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Οἱ ἀρχοντοποῦλες, ἀκόμη καὶ ἡ πατρικία Ζωστὴ ποὺ εἶναι πρώτη ἀνάμεσά τους, δὲ χόρταιναν νὰ τὸν ἀκοῦν καὶ τὸν ρωτοῦσαν καὶ τὸν ξαναρωτοῦσαν καὶ τὸν κράτησαν ἕνα ὁλόκληρο ἀπόγευμα κοντά τους... Ὅταν ἔφυγε μέσα ἀπὸ τοὺς ἀνθισμένους κήπους τοῦ παλατιοῦ, ἀργὰ πιὰ μὲ τὸ σούρουπο ξάφνου τὸν φώναξε, λέει, μιὰ τρυφερὴ φωνούλα μὲ τ' ὄνομά του. Στράφηκε κι' εἶδε μιὰ μικρούλα ποὺ τρέχοντας πλησίασε, τοῦ ἔδωσε ἕνα κατακόκκινο τριαντάφυλλο χωρὶς νὰ πῆ λέξη καὶ πάλι ἔφυγε καὶ χάθηκε ἀνάμεσα στὰ λουλούδια καὶ τὰ δέντρα. Ἦταν ἡ Ἀναστασώ, ἡ κόρη τοῦ πατρίκιου Γρηγορᾶ, ποὺ ἀργότερα ἔγινε γυναῖκα του. Τέτοιοι γάμοι δὲ νομίζονταν ἀταίριαστοι στὸ Βυζάντιο, γιατὶ ἡ ἀριστοκρατία δὲν ἦταν κληρονομικὴ ὅπως στὴ Δύση καὶ τίτλοι καὶ προνόμια κατάφερναν νὰ παίρνουν μόνο ἐκεῖνοι ποὺ ἀνέβαιναν μὲ τὴν ἀξιωσύνη τους ψηλὰ καὶ πρόσφεραν ὑπηρεσία στὸ κράτος εἴτε σὰν στρατιῶτες, εἴτε σὰν πολῖτες. Ὁ γιὸς τοῦ ἄρχοντα καταλάβαινε ἔτσι πώς, ἂν δὲ φανῆ ἄξιος τοῦ πατέρα του καὶ δὲ δείξη πὼς εἶναι ὄχι μονάχα πρόθυμος, μὰ καὶ ἱκανὸς νὰ ὑπηρετήση τὸ σύνολο καὶ τὸν Αὐτοκράτορα, θάπεφτε στὴν πιὸ ντροπερὴ ἀσημαντότητα.

Ὁ Μιχαὴλ εἶχε κληρονομήσει τὴν ἐνεργητικότητα καὶ τὴν πονηριὰ τοῦ πραματευτῆ, μὰ καὶ τὴν καχυποψία τοῦ ἀνθρώπου ποὺ συνάντησε πολλὰ ἐμπόδια, πολλοὺς ἐχθροὺς καὶ ξέρει τί θὰ πῆ πάλεμα μὲ νύχια καὶ μὲ δόντια στὰ φανερὰ εἴτε στὰ κρυφά, καθὼς στὴ ζούγκλα. Σὲ κοίταζε ἀπὸ τὴν κορφὴ ὡς τὰ πόδια καὶ κατ' ἀρχὴν δὲν τοῦ ἄρεζες μακάρι νἄσουνα ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Ἔβανε πρόγραμμα πὼς θὰ φερόταν ἀπέναντί σου γιὰ νὰ σὲ ἐξουδετερώση, σὰ νἄσουν κιόλας δηλωμένος ἀντίπαλός του. Ὡς τόσο ποτὲ του δὲν κατάφερνε νὰ κρατηθῆ σὲ μιὰ ἀπόφαση. Ἔτρεχε, βλέπεις, στὶς φλέβες του ἐξὸν ἀπὸ τὸ αἷμα τὸ πραματευτάδικο καὶ τὸ αἷμα τῆς μάνας του ποὺ ἦταν ὅλο ξενοιασιὰ καὶ ἐλαφρότητα. Καὶ θαρρεῖς πὼς τὰ αἵματα αὐτά, τόσο ἀντίθετα, μὲ κανένα τρόπο δὲν ἤθελαν νὰ φιλιώσουν καὶ ν' ἀνακατευτοῦν, μὰ στέκανε ξέχωρα τὸ καθένα, σὰν τὸ νερὸ μὲ τὸ λάδι, νὰ ποῦμε, κι' ἔτσι φανερώνονταν κιόλας, σὲ τρόπο ποὺ σοῦ ἔκανε κωμικὴ ἐντύπωση μιὰ τέτοια ἀντίθεση νὰ τὴ συναντᾷς στὸ ἴδιο πρόσωπο. Ἔτσι καὶ στὴ μορφή. Εἶχε τὰ γλυκὰ μάτια τῶν Γρηγοράδων, τ' ἀνάστημα καὶ τὰ κυματιστὰ ὅμορφα μαλλιά τους, μὰ τὸ πηγούνι του ἦταν τετράγωνο, ἀδρὸ σὰν πελεκημένο ἀπάνω σὲ ξύλο κι' ἔδειχνε τὴ δυνατὴ θέληση τοῦ πατέρα του.

Ἡ πρώτη συνάντησή του μὲ τὸ Γρηγόρη ἔγινε στὸ περιβόλι τοῦ Πρωτοσπαθάριου ἕνα καλοκαιριάτικο δειλινό, ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες, γιατὶ ὁ Μιχαὴλ ἔλειπε μαζὶ μὲ τὴ μητέρα του σ' ἕνα ὑποστατικό τους στὴ Θράκη.

Ὁ Γρηγόρης, ἀνεβασμένος σ' ἕνα πατάρι, προσπαθοῦσε νὰ κόψη κάτι τσαμπιὰ γλισίνας ποὺ τοῦ ζήτησε ἡ Νανώ... ἤθελε νὰ τὰ πλέξη στὰ μαλλιά της καὶ γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό της. Ἡ νένα τῆς εἶχε διηγηθῆ τὴν ἱστορία τῆς Ἰουδὴθ ποὺ πῆγε στολισμένη σὰ νυφούλα στὴν σκηνὴ τοῦ Ὁλοφέρνη μὲ τὸ σκοπὸ νὰ σκοτώση τὸν ἄγριο Ἀσσύριο στρατηγὸ καὶ νὰ σώση τὸ λαό της.. καὶ τώρα ἤθελε ν' ἀναπαραστήση τὴ σκηνή.

— Κι' ἄλλα, κι' ἄλλα! φώναζε κ' εὕρισκε ἀστεῖο ποὺ ὁ Γρηγόρης δὲν ἔφτανε ὡς τὸ σημεῖο ποὺ ἡ γλισίνα νόμισε καλὸ ν' ἁπλώση τ' ἄνθια της σὰν πυροτέχνημα. Γελοῦσε καὶ κουνοῦσε τὰ χέρια μπροστὰ καὶ πίσω.

...Ἀλλὰ πάλι δὲν ἔφτανε!...

— Σηκώσου στὰ δάχτυλα... λίγο πιὸ ἐκεῖ...

—Ἂν εἶχα ἕνα μακρὺ ξύλο...

—Ἆ! ἆ! δὲν μπορεῖς. Θὰ πάω νὰ φωνάξω τὸ Δημήτρη.

Ὁ Γρηγόρης ἔκαμε μιὰ τελευταία δοκιμή. Ἕνα δάχτυλο ἀκόμα, τόσο δά, κάτι ἀσήμαντο καὶ θάφτανε... Τὸ λουλουδισμένο κλωνάρι στραφτάλιζε στὸν ἥλιο, καὶ δὲν ἔδινε, θαρρεῖς, σημασία, σὰ νὰ περιφρονοῦσε τὴν προσπάθεια ποὺ τὴ θεωροῦσε καθαυτὸ γελοία. Πεισμάτωσε... «Θὰ τὸ κόψω!», εἶπε μέσα του. Τώρα τελευταῖα, ἅμα ἀποφάσιζε νὰ κάνη κάτι, θαρρεῖς καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς του ἦταν ἐκείνη ἡ ἀπόφαση, δὲν ἡσύχαζε ὡς ποὺ νὰ τὸ καταφέρη. Κι' ἐπειδὴ τὸ πατάρι ἦταν στενὸ προχώρησε ὡς τὴν ἄκρη ἄκρη, ψήλωσε στὰ νύχια, ἔκλινε τὸ σῶμα δεξιὰ ἔτσι ποὺ νὰ στηρίζεται μόνο μὲ τὰ χέρια στὸν τοῖχο καὶ νά, τὄφτασε... μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἔχασε τὴν ἰσορροπία του καὶ κυλίστηκε κάτω στὸ χῶμα. Ἂν χτυποῦσε τοὐλάχιστον, μὰ ἀπὸ κάτω τὸ χορτάρι ἦταν τόσο μαλακὸ καὶ ἔπεσε ὄμορφα καὶ καλά, σὰ νἆταν πουπουλένιο στρῶμα.

Ἡ Νανὼ γέλασε καὶ πῆγε νὰ βρῆ τὸ Δημήτρη... ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ ἔχη τὶς γλισίνες της. Ὁ Γρηγόρης ἀνέβηκε πάλι στὸ πατάρι. «Θὰ τὶς κόψω!», ἔλεγε καὶ ξανάλεγε μέσα του, καὶ ἦταν δοσμένος στὴ δουλειὰ αὐτὴ μὲ τόσο πεῖσμα, ποὺ δὲν πρόσεξε ἕνα νέο πρόσωπο ποὺ ἦρθε καὶ στάθηκε πίσω του. Κι' ὅμως θὰ τ' ἀναγνώριζε ἀμέσως, γιατὶ κάθε μέρα σχεδὸν τοῦ μιλοῦσαν γι' αὐτό. Ἦταν ὁ Μιχαὴλ ποὺ εἶχε φτάσει τ' ἀπομεσήμερο καὶ χωρὶς νὰ χάση καιρὸ ἔτρεξε στὸ σπίτι τοῦ πρωτοξαδέρφου του. Τὸν πληροφόρησαν πὼς βρισκότανε στὸν κῆπο μαζὶ μὲ τὴ Νανώ... Περιπλανήθηκε ἀρκετὰ ἀνάμεσα στὶς δενδροστοιχίες χωρὶς νὰ συναντήση κανένα... Δὲν ἤθελε νὰ σφυρίξη μὲ τὸ συνθηματικό τους τρόπο, δυὸ νότες στὸν ἴδιο τόνο κι' ὕστερα μιὰ ψηλότερη ποὺ κρατοῦσε κάμποσο κι' ἔσβηνε σιγὰ σιγὰ σὰν ἠχὼ μακρινή, γιὰ νὰ τοὺς ξαφνιάση.

«Ποιὸς νἆναι αὐτός; σκέφτηκε. Πρώτη φορὰ τὸν βλέπω, εἶμαι βέβαιος, μ' ὅλο ποὺ τὸ πρόσωπό του εἶναι γυρισμένο κατὰ τὸν τοῖχο. Φαίνεται καλοκαμωμένος κι' ἀπὸ τὰ ροῦχα ποὺ φορᾷ δίχως ἄλλο θἆναι ἀρχοντόπουλο. Ὡς τόσο κοίταξε ἀδιαντροπιά... Βάλθηκε ναὶ καὶ καλὰ νὰ ρημάξη τὸ λουλούδι... κι' ὅμως κι' ἕνας στραβὸς θὰ καταλάβαινε πὼς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ φτάση...»

—Τί χοντροκέφαλος! εἶπε δυνατά.

Ὁ Γρηγόρης στράφηκε σὰ νὰ τὸν δάγκωσε φίδι. Τὰ δυὸ ἀγόρια κοιτάχτηκαν μιὰ στιγμὴ ἀμίλητα.

—Τὸ βλέπεις πὼς δὲν μπορεῖς... Τί ἐπιμένεις;

Ὁ Γρηγόρης δὲν ἀπάντησε, μὰ ξαναγύρισε μὲ μιᾶς, δίπλωσε τὸ κορμὶ

του στὰ δυὸ καὶ στάθηκε μιὰ στιγμὴ σ' αὐτὴ τὴ θέση σὰν γάτος ποὺ ἑτοιμάζεται νὰ κάμη ἐπικίνδυνο πήδημα ἀπὸ τὴ μιὰ στέγη στὴν ἄλλη πάνω ἀπὸ τὸ κενό.... ὕστερα τίναξε τὸ κορμί του κατὰ τὴ γλιστίνα. Ἔγραψε ἕνα τόξο στὸν ἀέρα, ἅρπαξε μὲ τὰ χέρια του τὰ λουλούδια καὶ ἔπεσε φαρδὺς πλατὺς κάτω.

Ὁ Μιχαὴλ γέλασε μ' ὅλη του τὴν καρδιά. Χά! χά! χά! Κι' εἶχε ἕνα τέτοιο σαρκασμὸ τὸ γέλιο του, ποὺ τὸ ἀκριτικὸ αἷμα τοῦ ἀλλουνοῦ χόχλασε καὶ τ' ἀνέβηκε στὸ κεφάλι. Τὸ φῶς του σκοτείνιασε καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῆ καθόλου, μανιασμένος καθὼς ἦταν ἀκόμα κι' ἀπὸ τὸν πόνο, γιατὶ τὰ χέρια του ξεγδάρθηκαν στὶς πέτρες τοῦ τοίχου, χύθηκε κατὰ πάνω του μὲ τὸ κεφάλι μπροστὰ σὰν ταῦρος.

Κυλίστηκαν ἕνα κουβάρι στὸ χῶμα. Ἔδιναν κι' ἔπαιρναν γροθιές... Πότε ὁ ἕνας βρισκόταν κάτω, πότε ὁ ἄλλος... κι' ἔτσι κυλῶντας, ἔπεσαν μέσα σ' ἕνα παρτέρι ὅπου ἀνθοῦσαν ἀνοιγμένα κάτι περίφημα ἑκατόφυλλα... Τ' ἀγκάθια ξέσκισαν καὶ μάτωσαν τὶς σάρκες τους, μὰ δὲν ἐννοοῦσαν νὰ ὑποχωρήσουν κι' ὅσο πάλευαν ἡ μανία τους θαρρεῖς μεγάλωνε ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὸ πεῖσμα... Ὡς τόσο κανένας δὲ μιλοῦσε. Μποροῦσαν νὰ σκοτωθοῦν ἐκεῖ χωρὶς νὰ τοὺς πάρουν εἴδηση. Ὅσο πήγαινε ὅμως οἱ κινήσεις τους γίνονταν πιὸ ἄτονες, ὡς ποὺ στὸ τέλος συχνανασαίνοντας, ἀποσταμένοι, χωρίστηκαν πιὰ καὶ βρέθηκαν μιὰ στιγμὴ ἀνακαθισμένοι ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο σὲ ἀξιοθρήνητη κατάσταση. Τὸ κακὸ ἦρθε τόσο ξαφνικά, τόσο ἀπρόβλεφτο, χωρὶς λόγο, ποὺ τὸ ἀποτέλεσμα καταντοῦσε κωμικό. Ὡς ποὺ ν' ἀνοιγοκλείσης τὰ μάτια σου τ' ἀρχοντικὰ φορέματα μὲ τὰ βλατία καὶ τὰ χρυσᾶ κεντήματα στὰ φαρδιὰ μανίκια καὶ γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό, εἶχαν γίνει σωστὰ κουρέλια.

Ὁ Μιχαὴλ πρῶτος ἄρχισε νὰ γελᾷ.

—Δὲ μοῦ λές, λύσσαξες; τοῦ εἶπε.

«Ἑτοῦτος δίχως ἄλλο εἶναι ὁ περίφημος ξάδερφος», σκέφτηκε ὁ Γρηγόρης καὶ τότε μονάχα ἀναλογίστηκε τὸ τί εἶχε κάνει καὶ δὲν καταλάβαινε καλὰ καλὰ γιατί. Πῶς νὰ δικαιολογηθῇ; Λίγες φορὲς τοὖχε συμβῆ νὰ παραφερθῆ ἔτσι... Ἀποροῦσε καὶ ὁ ἴδιος.. Μιὰ δύναμη ἀνεξάρτητη, θαρρεῖς, ἀπὸ τὴ δική του βούληση, κρυμμένη κάπου ἐκεῖ σὰν ἀγρίμι, ἀπολύθηκε μιὰ στιγμὴ οὐρλιάζοντας καὶ τὸν ἀναστάτωσε...

«Θεέ μου! τί θὰ πῆ ὁ Δημήτρης, ὁ ἄρχοντας Γρηγορᾶς, ποὺ τοῦ ρημάξαμε τὰ πολύτιμα ἑκατόφυλλά του...» Θέλησε νὰ σηκωθῇ, μὰ τὰ μέλη του ἦσαν βαρειὰ σὰ μουδιασμένα.

Μέσα στὴν ἀμηχανία του ἔκαμε μιὰ ἀνόητη ἐρώτηση:

—Σὲ χτύπησα; εἶπε.

—Θαρρῶ, μὰ μπορεῖ καὶ νὰ μοῦ φαίνεται... Τί λές;... καὶ διπλασίασε τὰ γέλια του, παρασύροντας αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ τὸ Γρηγόρη.

Ἔτσι γελῶντας τοὺς βρῆκε ὁ Δημήτρης μὲ τὴ Νανώ.... καὶ φαντάζεστε τὴν ἔκπληξή τους σὰν ἔμαθαν τὰ καθέκαστα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Πᾶς οὖν ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω κἀγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς· ὅστις δ' ἂν ἀρνήσηταί με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτὸν κἀγὼ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὃς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξιος. Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Πέτρος εἶπεν αὐτῷ· ἰδοὺ ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολουθήσαμέν σοι· τί ἄρα ἔσται ἡμῖν; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ὑμεῖς οἱ ἀκολουθήσαντές μοι, ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ, ὅταν καθίσῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καθίσεσθε καὶ ὑμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνους κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραήλ. Καὶ πᾶς ὃς ἀφῆκεν οἰκίας ἢ ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφὰς ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα ἢ ἀγροὺς ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου, ἑκατονταπλασίονα λήψεται καὶ ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει. Πολλοὶ δὲ ἔσονται πρῶτοι ἔσχατοι καὶ ἔσχατοι πρῶτοι.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Τὸ αὐριανὸν Εὐαγγέλιον μᾶς διδάσκει μὲ ποῖον τρόπον εἶναι δυνατὸν νὰ φανερώνωμεν τὴν πίστιν ἡμῶν πρὸς τὴν ἁγίαν μας θρησκείαν καὶ τὸν ἵδρυτὴν αὐτῆς Ἰησοῦν Χριστόν.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν ὑπόσχεται εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ δόξαν καὶ εὐτυχίαν εἰς τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ζωήν των, ἀλλά, τοὐναντίον, προλέγει εἰς αὐτοὺς διωγμούς, στερήσεις, βασανιστήρια. Λέγει εἰς τοὺς μαθητάς του ὅτι ἡ διάδοσις τῆς θείας του διδασκαλίας θὰ εὕρῃ παντοῦ λυσσώδη ἀντίδρασιν. Δι' αὐτὸν δὲ ἀκριβῶς τὸν λόγον πρέπει νὰ ὁπλισθοῦν μὲ ἀνδρείαν καὶ γενναιότητα.

Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ τοὺς κάμῃ λιποψύχους καὶ δειλούς, βεβαιώνει αὐτοὺς ὅτι κατὰ τὴν μετὰ θάνατον αἰώνιον ζωήν τους ἐπιφυλάσσει πλουσίαν καὶ εὐτυχῆ ἀνταπόδοσιν, αἰώνιον μακαριότητα. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζουσα αὔριον τὴν μνήμην τῶν Ἁγίων Πάντων, δηλαδὴ ὅλων ἐκείνων τῶν ἁγίων οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς πίστεώς των καὶ τῆς ὁμολογίας των μέχρι θανάτου τοῦ Θεανθρώπου, ἐλάμπρυναν καὶ ἐγιγάντωσαν τὸ πλήρωμα τῆς Χριστιανικῆς ποίμνης, θέλει νὰ μᾶς παραδειγματίσῃ καὶ νὰ μᾶς παρακινήσῃ, ὅπως μιμηθῶμεν τὰ παραδείγματα τῶν ἁγίων αὐτῶν ἀνδρῶν.

Ἡ ὁμολογία τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ πίστις πρὸς τὴν θείαν αὐτοῦ διδασκαλίαν, εἶναι τὸ μεγαλείτερον καθῆκον παντὸς Χριστιανοῦ. Συγχρόνως ὅμως εἶναι ὄχι μόνον καθῆκον πρὸς τὸν Θεάνθρωπον, ἀλλὰ καὶ γενικῶς πρὸς τοὺς συνανθρώπους μας. Ὅταν ἡμεῖς ἔχωμεν πίστιν καὶ εὑρισκώμεθα μεταξὺ ἀνθρώπων ποὺ εἶναι βυθισμένοι εἰς τὸ σκότος καὶ τὴν ἁμαρτίαν, μὲ ἕνα λόγον μας, μὲ μίαν ὁμολογίαν μας, μὲ ἕνα καλὸν παράδειγμα καὶ μὲ μίαν θεάρεστον πρᾶξιν, εἶναι ἐνδεχόμενον καὶ πιθανώτατον νὰ γίνωμεν αἴτιοι τῆς σωτηρίας αὐτῶν. Καὶ ἐὰν πάλιν εὑρεθῶμεν μεταξὺ Χριστιανῶν, ποὺ κλονίζονται καὶ φοβοῦνται νὰ διακηρύξουν τὰς χριστιανικάς των πεποιθήσεις, εἶναι ἐπίσης δυνατὸν νὰ ἐνισχύσωμεν αὐτοὺς προβάλλοντες ὡς παράδειγμα τὴν χριστιανικήν μας συμπεριφορὰν καὶ τὰ θεάρεστα ἔργα.

Εἰς τὴν σημερινὴν ὑλιστικὴν καὶ ἄκρως σκανδαλώδη ἐποχήν, ὅτε ἡ ἁμαρτία καὶ ὁ πειρασμὸς ἐνεδρεύουν, ὅτε κινδυνεύομεν νὰ περιφρονηθῶμεν ἀπὸ τοὺς συνανθρώπους μας ὡς ὀπισθοδρομικοὶ ἐὰν δείξωμεν ὅτι εἴμεθα Χριστιανοὶ καὶ ἐὰν μὲ πράξεις χριστιανικὰς ἐμφανιζώμεθα μεταξὺ αὐτῶν, ὁ κίνδυνος ποὺ μᾶς ἀπειλεῖ εἶναι μέγας. Ἀλλὰ πῶς θὰ ἐνισχυθῶμεν, πῶς θὰ παραμείνωμεν ἀκλόνητοι εἰς τὰς πεποιθήσεις μας, πῶς θὰ κατορθώσωμεν νὰ ὑπερπηδήσωμεν αὐτοὺς τοὺς κινδύνους; Πρώτη καὶ μεγαλειτέρα ἐνίσχυσις εἶναι τὸ παράδειγμα τοῦ Σωτῆρος. Αὐτὸς διὰ τὴν ἀγάπην του πρὸς ἡμᾶς, διὰ νὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὸν Διάβολον, κατεδέχθη, ἐνῷ ἦτο υἱὸς τοῦ Θεοῦ, νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν κόσμον ὡς ἄνθρωπος. Κατεδέχθη νὰ γίνῃ δοῦλος τῶν ἀνθρώπων, νὰ ἀνεχθῇ ὕβρεις καὶ συκοφαντίας καὶ τέλος νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ πλέον ἀτιμωτικοῦ θανάτου, τοῦ θανάτου ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς μιμούμενοι τὸ παράδειγμά του δὲν εἶναι δίκαιον νὰ περιφρονῶμεν τὸν φόβον καὶ τὰς εἰρωνείας τῶν ἀνθρώπων, νὰ θυσιάζωμεν ἐν ἀνάγκῃ τὰ πάντα καὶ αὐτὴν τὴν ζωήν μας, διὰ νὰ ὁμολογοῦμεν τὸ ὄνομα τοῦ λυτρωτοῦ καὶ Σωτῆρος μας; Μήπως αὐτὸς δὲν μᾶς εἶπεν ὅτι ἐὰν ἡμεῖς ὁμολογήσωμεν τὸ ὄνομά του ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων ὅτι καὶ αὐτὸς θὰ ὁμολογήσῃ τοὺς πιστούς του ἐνώπιον τοῦ οὐρανίου Πατρός του; Τί εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη περιφρόνησις παραβαλλομένη πρὸς τὴν αἰώνιον δόξαν ποὺ μᾶς ὑπόσχεται ὁ Χριστός; Ἐὰν οἱ συνάνθρωποί μας μᾶς ἀποστραφοῦν, τί δύναται νὰ παραβληθῇ μὲ τὴν ζωήν μας μεταξὺ τῶν ἐπουρανίων ἀγγέλων;

Ἔχοντες λοιπὸν εἰς τὸν νοῦν τ' ἀνωτέρω, πρέπει πρὸς τὸ πραγματικόν μας συμφέρον νὰ στερεωθῶμεν ὅσον τὸ δυνατὸν ἀσφαλέστερα εἰς τὴν ἁγίαν ἡμῶν πίστιν.

Η ΙΔΕΑ ΤΗΣ 4ΗΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙ Η ΤΕΧΝΗ

(Α΄ Τί εἶναι Τέχνη — Β΄ Ἰδέα καὶ Τέχνη — Γ΄ Ἡ 4η Αὐγούστου σὰν ἰδέα καὶ ἡ Τέχνη)

Γιὰ νὰ καταλάβουμε τί εἶναι Τέχνη, πρέπει νὰ νοιώσουμε τί εἶναι Ζωή, γιατὶ καθὼς τὸ κάθετι καὶ ἡ τέχνη πηγάζει ἀπ' τὴ ζωή. Ὅμως, ἂν αὐτὸ ποὺ λέμε ζωὴ εἶναι ὁ χῶρος μέσα στὸν ὁποῖον ὑπάρχουμε ἡμεῖς καθὼς καὶ κάθε ἄλλο πλάσμα τῆς φύσεως, ἡ Ἰδέα εἶναι ἡ ἀτμόσφαιρα ποὺ περιβάλλει τὸν χῶρον αὐτόν, εἶναι τὸ ὀξυγόνο ποὺ ἀναπνέουμε. Ἡ τέχνη λοιπὸν ξεκινάει ἀπ' τὴ ζωὴ καὶ τρέφεται ἀπ' τὴν Ἰδέα. Ἂν λοιπὸν ἡ ζωὴ εἶναι τὸ δέντρο ἡ τέχνη εἶναι ὁ καρπὸς—ἕνας ἀπ' τοὺς θαυμαστοὺς καρποὺς τοῦ δέντρου αὐτοῦ. Ἡ Ἰδέα εἶναι ὁ ἄνεμος ποὺ περιέχει τὸ ὀξυγόνο καὶ τὸ ὑδρογόνο ἢ εἶναι οἱ θερμὲς ἀχτίδες τοῦ ἥλιου ποὺ δίνουν ζωὴ καὶ βοηθοῦν γιὰ γιὰ τὴ γονιμοποίησι. Γι' αὐτὸ τὴν τέχνη πρέπει νὰ τὴ βλέπουμε πάντα στὴ σχέσι της μὲ τὴ ζωὴ καὶ τὴν Ἰδέα.

Α΄. Τί εἶναι Τέχνη

Μιὰ παράταξι ἀπὸ λέξεις ποὺ ἐκφράζει ἕνα νόημα ἢ ἕνα αἴσθημα καὶ ποὺ ἔχει ρίμα καθὼς λένε, δηλαδὴ μέτρο κι' ὁμοιοκαταληξία, αὐτὸ τέλος πάντων ποὺ ὀνομάζουμε «ποίημα» δὲν εἶναι πάντα ἔργο τέχνης.

Οὔτε ἕνα μάρμαρο λαξεμένο ποὺ παρασταίνει κάτι ἀπ' τὸν κόσμο ποὺ βλέπουμε εἶναι πάντα ἔργο τέχνης. Κι' ὅμως τ' ἀμέτρητα λαξεμένα μάρμαρα ποὺ μᾶς ἀφησαν οἱ πρόγονοί μας εἶναι ἔργα τέχνης, κι' ὅλα τὰ λαξεμένα μάρμαρα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων εἶναι σπουδαῖα ἔργα τέχνης.

Ἕνα κομμάτι χρωματισμένου μουσαμᾶ ποὺ νὰ παρασταίνῃ κάποιο πρόσωπο ἢ τοπίο ἢ ὅ,τι δήποτε ἄλλο, ἀπ' τὸν ὑπαρκτὸ κόσμο μέσα στὸν ὁποῖο ζοῦμε, δὲν εἶναι πάντα ἔργο τέχνης. Κι' ὅμως τὸ περίφημο ἔργο τοῦ Λεονάρδου ντὰ Βίντσι ἡ «Τζοκόντα», σὲ πρώτη ματιά, δὲν εἶναι παρὰ ἕνα κομμάτι μουσαμᾶ χρωματισμένου ποὺ παρασταίνει μιὰ γυναῖκα, ἐμπρὸς σ' ἕνα τοπίο ποὺ μόλις διαφαίνεται. Τί λοιπὸν εἶναι τὸ ἔργο τέχνης καὶ ποιὰ εἶναι τὰ γνωρίσματά του;

Βλέπετε πολλὲς φορὲς σ' ἑστιατόρια, κουρεῖα ἢ ἄλλα καταστήματα ζωγραφιὲς ποὺ παρασταίνουν διάφορες σκηνὲς τῆς ζωῆς. Καθὼς εἶναι καμωμένα μὲ φυσικότητα, σᾶς φαίνουνται ὄμορφα, καὶ δείχνουν πὼς ἐκεῖνος ποὺ τὰ ἔκαμε, ἤξερε τὴ δουλειά του, ἤξερε νὰ ζωγραφίζῃ ἕνα ἄλογο ἢ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ νὰ μοιάζῃ σὰν ζωντανός. Κι' ὅμως, ὅλ' αὐτὰ ποὺ βλέπετε στὰ διάφορα καταστήματα, στὰ ἑστιατόρια καὶ τὰ κουρεῖα περισσότερο δὲν εἶναι ἔργα τέχνης, κι' ὅσο κι' ἂν εἶναι μεγάλα καὶ παρασταίνουν πολλὰ πρόσωπα, ἡ ἀξία τους εἶναι πολὺ μικρή, σχεδὸν ἀσήμαντη, ἐνῷ γιὰ τὴ «Τζοκόντα» ποὺ παρασταίνει μιὰ γυναῖκα κι' αὐτὴν ὡς τὴ μέση, ὅταν ὕστερ' ἀπ' τὸν μεγάλο πόλεμο θέλησε νὰ τὴν ἀγοράσῃ ἀπ' τὸ Γαλλικὸ Δημόσιο ἡ Ἀμερική, πρόσφερε δώδεκα ἑκατομμύρια δολλάρια, δηλαδὴ ἕνα δισεκατομμύριο καὶ διακόσια ἑκατομμύρια δραχμές. Κι' ὅμως τὸ Γαλλικὸ Ἔθνος, ὄχι μονάχα δὲν τὴν πούλησε, μὰ θεώρησε τὴν Ἀμερικανικὴ πρότασι σὰν προσβολή, κι' ἀπάντησε πὼς ὅλος ὁ Ἀμερικανικὸς Δημόσιος πλοῦτος δὲν θὰ ἔφτανε γιὰ νὰ πληρώσῃ τὴν ἀξία ἑνὸς ἔργου σὰν τὴ «Τζοκόντα» κι' ὅτι ἡ Γαλλία ἀρνιοῦνταν νὰ παραχωρήσῃ ἕνα ἔργο τέχνης, γιατὶ ἔργα σὰν αὐτὸ ἀποτελοῦν τὸν ἀληθινὸ κι' ἀτίμητο θησαυρὸ γιὰ ἕνα Ἔθνος.

Ἀπὸ τὴν Θεία Λειτουργία τῶν Ἱεραρχῶν Ναοῦ Περιβλέπτου Μυστρᾶ.

Καθὼς ἀπευθύνομαι σὲ σᾶς ἀγαπητοὶ φαλαγγῖτες καὶ φαλαγγίτισσες, καὶ πασχίζω νὰ σᾶς βοηθήσω γιὰ νὰ καταλάβετε τί εἶναι τέχνη, καὶ ποιὰ εἶναι ἡ σημασία της γιὰ τὴν κοινωνία, θέλησα, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, λέγοντάς σας τὰ παραπάνω νὰ σᾶς μεταδώσω μιὰ γενικὴν ἀλήθεια, ὅτι δηλαδὴ τέχνη δὲν εἶναι ἡ τεχνική. Ἡ τεχνικὴ εἶναι κάτι ποὺ μπορῶ νὰ τὸ μάθω καὶ νὰ τὸ ἀποκτήσω μὲ τὴν προσπάθεια καὶ τὴν ἐπιμονή. Τεχνικὴ σημαίνει μάθησι κι' ἐπιδεξιότητα, ἐνῷ γιὰ νὰ κάνω τέχνη πρέπει νὰ εἶμαι γεννημένος.

Γι' αὐτό, ἐνῷ ἕνα ἔργο ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι καμωμένο μ' ἐπιδεξιότητα, μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι ἔργο τέχνης καθὼς οἱ ζωγραφιὲς ποὺ βλέπετε στὰ ἑστιατόρια καὶ στὰ κουρεῖα—ἕνα ἄλλο, ποὺ ἔχει φανερὲς ἀδεξιότητες καὶ παρασταίνει τὰ πρόσωπα ἢ τ' ἀντικείμενα δίχως φυσικότητα καὶ κάποτε σὲ πρώτη ματιὰ δυσάρεστα, μπορεῖ νὰ εἶναι ἔργο τέχνης, καὶ μάλιστα, σπουδαῖο ἔργο τέχνης, ὅπως εἶναι οἱ βυζαντινὲς ἁγιογραφίες, οἱ φορητὲς εἰκόνες ποὺ εἶναι ζωγραφισμένες ἀπάνω σὲ ξύλο καὶ οἱ τοιχογραφίες, μὲ τὶς ὁποῖες οἱ Βυζαντινοὶ ζωγράφοι στόλιζαν τοὺς τοίχους ἀπ' τὶς ἐκκλησίες κι' ἀπ' τὰ μοναστήρια.

Γι' αὐτό, κι' ἕνα παιδὶ σὰν ἐσᾶς μπορεῖ νὰ δώσῃ μιὰν ἀληθινὴ ἔκφρασι τέχνης, φτάνει νὰ εἶναι ἀληθινὸ μέσα στὴ παιδική του καρδιὰ καὶ στὸ παιδικό του μυαλό, φτάνει νὰ μὴ θέλῃ νὰ εἶναι μικρομεγάλος.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο πρέπει νὰ ποῦμε ὅτι ἡ τέχνη εἶναι τόσο πραγματικὰ γνήσιο γεγονός, ὅσο εἶναι καὶ τὸ ἔνστικτό μας. Ἡ τέχνη εἶναι ἡ ἔκφρασις τοῦ ἑαυτοῦ μας σὰν ἀτόμου μὰ κι' ὅλης τῆς κοινωνίας μέσα στὴν ὁποία ζοῦμε σὰν ἄτομα. Ὅμως ἀπ' ὅσα εἴπαμε βγάζουμε κι' ἄλλο συμπέρασμα: Τὸ ἀληθινὸ ἔργο τέχνης δὲν εἶναι διόλου ἀπαραίτητο νὰ παρασταίνῃ τὸν κόσμο ποὺ μᾶς περιβάλλει ἀντιγράφοντάς τον. Ἡ τέχνη δὲν ἀντιγράφει τὴ φύσι.

Τὰ τελευταῖα χρόνια μεγάλοι ζωγράφοι τῆς Εὐρώπης ἔκαναν ταξίδια μακρινὰ καὶ πῆγαν σὲ χῶρες τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Πολυνησίας, ὅπου θαύμασαν τὴν τέχνη τῶν πρωτόγονων ἀνθρώπων ποὺ ζοῦνε ἐκεῖ. Ἡ τέχνη τους, ἂν καὶ στραβοκαμωμένη κι' ἀδέξια, δίχως ἀναλογίες, φανέρωνε ὡστόσο τὴν ἀφέλεια καὶ τὴν ἀγάπη μὲ τὴν ὁποία ἦταν καμωμένη, ἔτσι αὐθόρμητα καὶ χωρὶς καμμιὰ γνῶσι, ἀλλὰ μονάχα μὲ τὸ ἔνστικτο. Ὥστε νὰ κι' ἄλλο γνώρισμα τῆς τέ-

χνης. Αὐτὴ δὲν εἶναι κάτι τὸ ἠθελημένο, μὰ εἶναι αὐθόρμητη κι᾿ἐκφράζει τὴν πραγματικὴ κατάστασι τοῦ δημιουργοῦ της, δίχως καμμιὰ φιλαρέσκεια. Ἐκφράζει τὴ ζωὴ ποὺ πραγματικὰ ζοῦμε καὶ εἶναι πιὰ φανερὸ πὼς γιὰ νὰ κάνουμε τέχνη, πρέπει πρῶτ᾿ ἀπ᾿ ὅλα νὰ νοιώθουμε δυνατὰ τὴ ζωὴ καὶ νὰ ζοῦμε ἀληθινὰ τὴ ζωή.

Ἀπ᾿ ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα τῆς Ε.Ο.Ν. ξεχωρίζω δυό. Τὸ ἕνα, παιδὶ τῆς πολιτείας, βλέπει καθεμέρα τὰ λεωφορεῖα καὶ τ᾿ αὐτοκίνητα ποὺ τὸ μεταφέρουν ἀπ᾿ τὸ σπίτι στὸ σχολεῖο. Τὸ μάτι του συνήθισε νὰ βλέπῃ ὅ,τι παρουσιάζει ἡ ζωὴ τῆς πολιτείας, μὲ τὴ μεγάλη κίνησι. Τὸ ἄλλο, παιδὶ ἀγρότη, βλέπει κάθε μέρα τὴ μητέρα του ν᾿ ἀρμέγῃ τὴν ἀγελάδα, νὰ ταΐζῃ τὶς κόττες, νὰ ζυμώνῃ τὸ ψωμί, ἐνῷ ὁ πατέρας του ἡλιοψημένος ἀσχολεῖται μὲ τὸ χωράφι κι᾿ ἄλλοτε τὸ ὀργώνει, κι᾿ ἄλλοτε ὅταν ἔρθῃ ὁ καιρὸς γιὰ τὴ σπορά, γίνεται ὁ σπορέας καὶ ρίχνει στὴ γῆ τὸ σιταρένιο σπόρο ποὺ θὰ φυτρώσῃ καὶ θὰ κάνῃ τὸ χωράφι χρυσοθάλασσα. Συνήθισε τὸ μάτι του νὰ βλέπῃ γύρω του τὴν ἀγροτικὴ ζωή.

Καθώς, ἂν τὸ παιδὶ τῆς πολιτείας θελήσῃ νὰ ζωγραφίσῃ σκηνὲς ἀπὸ τὴν ἀγροτικὴ ζωή, δὲ θὰ μπορέσῃ, ἔτσι καὶ τὸ παιδὶ τοῦ ἀγρότη, ἂν θελήσῃ νὰ ζωγραφίσῃ σκηνὲς ἀπ᾿ τὴ ζωὴ τῆς πολιτείας, κι᾿ αὐτὸ δὲν θὰ μπορέσῃ.

Κι᾿ ἂν φαντασθοῦμε ὅτι ἔμειναν γιὰ λίγον καιρὸ τὸ παιδὶ τοῦ ἀγρότη στὴ πολιτεία καὶ τὸ παιδὶ τῆς πολιτείας στὴν ἐξοχή, πάλι δὲν θὰ μπορέσουν νἄμπουν μέσα στὸ νόημα τῆς ζωῆς ποὺ δὲν τὴν ζοῦν, μὰ τὴ βλέπουν μονάχα γιὰ λίγο καιρό. Τὸ παιδὶ τοῦ ἀγρότη καὶ μέσα στὴν πολιτεία δὲν θὰ εἶναι στὴν πραγματικότητα παρὰ παιδὶ τῆς ἐξοχῆς, καθὼς καὶ τὸ παιδὶ τῆς πολιτείας κι᾿ ἂν βρεθῇ μέσα στὴν ἐξοχὴ δὲν θὰ εἶναι στὴ πραγματικότητα παρὰ παιδὶ τῆς πολιτείας.

Ὁ Ἔφηβος τῶν Ἀντικυθήρων.

Γι᾿ αὐτό, τὸ παιδὶ τοῦ ἀγρότη μπορεῖ νὰ ζωγραφίσῃ σκηνὲς ἀπ᾿ τὴν ἀγροτικὴ ζωὴ ποὺ εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ πατέρα του καὶ τῆς μητέρας του, ποὺ εἶναι ἡ δική του ζωή, ἐνῷ τὸ παιδὶ τῆς πολιτείας δὲν μπορεῖ νὰ ζωγραφίσῃ παρὰ σκηνὲς κι᾿ ἀντικείμενα παρμένα ἀπ᾿ τὴ ζωὴ τῆς πολιτείας ποὺ εἶναι ἡ δική του ζωή. Ὥστε ἡ τέχνη δὲν βγαίνει ἀπὸ μιὰν ὑπόθεσι ποὺ μπορῶ νὰ κάνω γιὰ τὴ ζωή, μὰ πηγάζει ἀπ᾿ τὴ ζωὴ ποὺ πραγματικὰ ζῶ, μὲ ἄλλα λόγια, ἡ τέχνη δὲν εἶναι ἡ ἀφῃρημένη ζωὴ μὰ ἡ ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερο καθωρισμένη βίωσι τῆς ζωῆς.

Τώρα καταλαβαίνετε γιατὶ ἀντιγράφοντας μιὰ ζουγραφιὰ ἢ ἕνα λαξεμένο μάρμαρο δὲν κάνω τέχνη, μὰ μιὰ ἀντιγραφὴ πού, ὅσο κι᾿ ἂν εἶναι ἐπιτυχημένη, δὲν ἔχει καμμιὰν ἀξίαν.

Ὅλοι σας πρέπει νὰ ξέρετε τὸν ἔφηβο τῶν Ἀντικυθήρων, τὸ ἔξοχο αὐτὸ χάλκινο ἄγαλμα ποὺ παρασταίνει ἕναν ἔφηβο καὶ ποὺ βρέθηκε στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας κοντὰ στὸ νησὶ (θέλησαν οἱ ἐπιδρομεῖς νὰ τὸ κλέψουν καὶ νὰ τὄπαιρναν στὴν πατρίδα τους καὶ καθὼς φαίνεται βούλιαξε τὸ καράβι τους).

Ἂν τὸ ἀντιγράψω στὴν ἐντέλεια, καθὼς εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ, δὲν θὰ πῇ πὼς εἶμαι μεγάλος γλύπτης, καθὼς ἐκεῖνος ποὺ τὸ δημιούργησε. Γι᾿ αὐτὸ μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς ἡ τέχνη δὲν ἀντιγράφεται. Τὸ ἔργο τῆς τέχνης εἶναι αὐστηρὰ γνήσιο ἐν σχέσει μὲ τὴν κοινωνικὴ ζωὴ καὶ τὶς ἰδέες ἀπ᾿ τὶς ὁποῖες πηγάζει. Γιατί, ὅταν ἕνας πολιτισμὸς στὸν ὁποῖον ἔφθασε μιὰ φυλὴ φθαρῇ καὶ τὸν διαδεχθῇ ἡ παρακμή, ἡ ἴδια φυλὴ γιὰ νὰ γνωρίσῃ πάλι τὴν ἀκμή, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ καινούργιες ἰδέες, νέα ἰδανικὰ καὶ πίστι. Ὁ πολιτισμὸς ποὺ ἔχει φθαρῇ εἶναι μιὰ περίοδος τῆς ζωῆς ποὺ ἔκλεισε γιὰ πάντα. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ χαρακτηρίζει ὅλη τὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος ποὺ καθὼς πορεύεται μέσα στὸν χρόνο ἄλλοτε ἀνεβαίνει σὲ βουνοκορφές, καὶ τότε λέγουμε πὼς βρίσκεται σὲ ἀκμή, κι᾿ ἄλλοτε πέφτει χαμηλὰ καὶ λέμε πὼς βρίσκεται σὲ κατάπτωσι καὶ παρακμή. Φυσικὸ εἶναι ὅταν μιὰ φυλὴ ἀκμάζῃ νὰ ὑπάρχῃ ἄνθησις τῆς τέχνης.

Ὅταν ὁ κλασσικὸς πολιτισμὸς κατεστράφη, ἡ Ἑλλάδα δὲν γνώρισε τὴν ἀκμὴ παρὰ ὕστερ᾿ ἀπ᾿ τὴν ἐμφάνισι τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἐκήρυξε τὴν καινούργια θρησκεία ἀπ᾿ τὴν ὁποία γεννήθηκε ἡ Βυζαντινὴ πολιτεία κι᾿ ὁ Βυζαντινὸς Ἑλληνικὸς Πολιτισμός. Ὅμως αὐτὸ ποὺ ὀνομάζουμε Βυζάντιο εἶναι πολὺ διάφορο ἀπ᾿ αὐτὸ ποὺ ὀνομάζουμε κλασσικό. Στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα τὸ ἰδεῶδες ἦταν ἡ ζωὴ καὶ ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς, τὸ πῶς μπορεῖ κανένας νὰ γίνῃ τέλειος ἄνθρωπος, ἐνῷ οἱ Βυζαντινοὶ ποὺ κι᾿ αὐτοὶ ἦταν Ἕλληνες εἶχαν ἐντελῶς ἄλλο ἰδεῶδες, τὴ σκέψι δηλαδὴ πῶς ὕστερ᾿ ἀπ᾿ τὴ ζωὴ εἶναι ἡ αἰώνια ζωὴ καὶ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, γι᾿ αὐτὸ καὶ στὰ πρῶτα χρόνια τοῦ Χριστιανισμοῦ οἱ πιστοὶ κατέστρεψαν ἄπειρα μνημεῖα τῆς κλασσικῆς Τέχνης, ποὺ ἦταν φυσικὸ νὰ μὴ τὰ ἀγαποῦσαν, γιατὶ φάνταζαν στὰ μάτια τῶν Χριστιανῶν σὰν βεβήλωσι τῆς ἰδέας τῆς ταπεινοφροσύνης, τῆς ντροπῆς, τοῦ ἀσκητισμοῦ καὶ τῆς νηστείας ποὺ ἐπέβαλλεν ἡ νέα θρησκεία γιὰ τὴν ψυχικὴ κάθαρσι τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ Ἀρχαῖοι πίστευαν στὴν ἰσότητα, ποὺ ὑπάρχει ἀνάμεσα στὴν ὕλη καὶ τὸ πνεῦμα, ἐνῷ οἱ Βυζαντινοὶ περιφρονοῦσαν τὴν ὕλη καὶ δέχονταν μόνο τὸ πνεῦμα. Οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες τοῦ κλασσικισμοῦ ἦταν ἀληθινοὶ ἄνθρωποι μέσα στὸ νόημα τῆς ἰδέας στὴν ὁποία πίστευαν, καὶ ἡ Τέχνη τους εἶναι μοναδικὰ τέλεια.

Οἱ Βυζαντινοὶ Ἕλληνες τῆς Χριστιανωσύνης ἦταν ἀληθινοὶ ἄνθρωποι μέσα στὸ νόημα τῆς Πίστεως πρὸς τὸν Σωτῆρα τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἡ τέχνη τους, οἱ φορητὲς εἰκόνες ἀπάνω σὲ ξύλο ζωγραφισμένες καὶ οἱ τοιχογραφίες εἶναι ἔξοχη τέχνη γιὰ τὴν ὁποίαν ἡμεῖς πρέπει νὰ εἴμαστε σὰν Ἕλληνες τὸ ἴδιο ὑπερήφανοι. Ἡ τέχνη εἶναι πάντα γνήσια ἐν σχέσει μὲ τὶς ἰδέες ἀπ᾿ τὶς ὁποῖες πηγάζει. Καὶ φτάσαμε στὸ νὰ δώσουμε ἕνα γενικὸν ὁρισμὸ τῆς τέχνης, ἀρκεῖ νὰ ἑνώσουμε τὰ διάφορα συμπεράσματα στὰ ὁποῖα καταλήγουμε λέγοντας ὅλα τὰ παραπάνω, καὶ θὰ ποῦμε ὅτι ἡ τέχνη, ἐπειδὴ πηγάζει ἀπ᾿ τὴ ζωή, εἶναι ἡ ἔκφρασις τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἀληθινῶν αἰσθημάτων ποὺ δοκιμάζει ὁ ἄνθρωπος· γι᾿ αὐτὸ ἡ τέχνη εἶναι τὸ μέτρο τῆς ἀληθινῆς βιώσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ ζωῇ. Ἡ τέχνη δὲν ἀντιγράφει τὴ φύσι οὔτε ἀντιγράφει τὴν τέχνη. Γέννημα τῆς ἐσώτερης ὑποστάσεως, εἶναι τὸ μέτρο κι᾿ ὁ καθρέφτης τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ἀνθρώπου.

Φ. Θ. Κωνσταντινίδης

«ΣΥΝ ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΧΕΙΡΑ ΚΙΝΕΙ»

Η παροιμία αὐτὴ λέγεται γιὰ τοὺς ἀνέργους καὶ τεμπέληδες ποὺ περιμένουν τὰ πάντα ἀπὸ τὸν Θεὸ χωρὶς οἱ ἴδιοι νὰ κάμνουν κάτι γιὰ νὰ καλυτερεύσουν τὴ θέσι τους. Κατὰ τὴν παράδοσιν, ἕνας πλούσιος Ἀθηναῖος ταξίδευε κάποτε στὰ νησιὰ μαζὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους. Στὴ μέση ὅμως τοῦ ταξιδιοῦ, τὸ πλοῖο τους συνήντησε μεγάλη τρικυμία κι᾿ ἀνετράπη. Κι᾿ ἐνῷ ὅλοι προσπαθοῦσαν νὰ σωθοῦν κολυμβῶντες, ὁ πλούσιος Ἀθηναῖος ἄρχισε νὰ παρακαλῇ τὴν Ἀθηνᾶ, τὴν θεὰ προστάτιδα τῆς πατρίδος του, καὶ νὰ τῆς ὑπόσχεται σωρὸ τάματα, ἂν τὸν ἔσωζε. Ἕνας ἀπὸ τοὺς συνναυαγούς του τότε τοῦ φώναξε, καθὼς κολυμβοῦσε «σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει», κι᾿ ἀπὸ τότε ἔμεινε ὡς παροιμιώδης ἡ φράσις αὐτή.

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ

ΚΑΙ Η ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΤΗΣ ΣΤΑ ΠΛΑΙΣΙΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Κάποτε ἡ σφραγῖδα τῆς ἐποχῆς ἦτανε κάστρα καὶ ἐκκλησίες, παλάτια καὶ ὡραῖα πάρκα. Ἀργότερα γεφύρια, οὐρανοξύστες καὶ ἠλεκτρικὰ ἐργοστάσια. Σήμερα στὰ περισσότερα κράτη δίνει τὴν σφραγῖδα τῆς ἐποχῆς ἡ ὀργάνωσις τῆς νεότητος. Καὶ στὴ χώρα μας ἐπίσης ἡ νεολαία σφραγίζει τὴν ἐποχή της μὲ τὸ δίκοπο πέλεκι.

Ὁ γυιὸς τοῦ κεφαλαιούχου πλάϊ στὸ γυιὸ τοῦ ἐργάτη, τοῦ ἐπιστήμονος πλάϊ στὸ γυιὸ τοῦ ἀγρότη, πλούσιοι καὶ φτωχοὶ ξεκινᾶνε στὴ ἴδια σειρά, στὴν ἴδια ἐργασία πάνω σὲ μιὰ ὁμόπνοη καὶ ὁμοιόπαλμη γραμμὴ γιὰ τὸ λαὸ καὶ τὸ καλό του.

Τὸ ἐπίπεδο τῆς δημιουργίας ἱκανῶν ἐργατικῶν νέων καὶ τὸ ἐπίπεδο μορφωμένων νέων δὲν πρέπει πιὰ νὰ ἐξετάζεται οὔτε ἀπὸ τὴν ἄποψι τοῦ μορφωμένου, οὔτε ἀπὸ τὴν ἄποψι τοῦ χειρωνακτικοῦ ἐργάτη.

Πρέπει νὰ κατανοηθῇ βαθειά, ὅτι στὴ σημερινὴ σημαντικὴ ἐποχὴ γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ λαοῦ μας ἕνας εἶναι ὁ δρόμος καὶ γιὰ τοὺς δυό, κοινὰ εἶναι τὰ ἐνδιαφέροντα, ὅπως κοινὴ εἶναι καὶ ἡ προσπάθεια. Δὲν ἔχει νὰ κάνῃ, ἂν ὁ ἕνας ἐργάζεται μέσα στὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια καὶ στὰ πανεπιστημιακὰ φροντιστήρια καὶ ὁ ἄλλος στὸ σιδηρουργεῖο ἢ στὸ ἀρτοποιεῖο. Καὶ τῶν δύο ἡ προσπάθεια εἶναι ἐξ ἴσου πολύτιμη γιὰ τὴν τελεία ἀνοικοδόμησι τοῦ ἐθνικοῦ ἑλληνικοῦ ναοῦ.

Τὴν ἠθικὴ καὶ πολύτιμη αὐτὴ ἐπίγνωσι ζητῶντας νὰ ἐκφράσῃ ἡ σοφὴ θέλησις τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ νὰ ἐκδηλώσῃ ἡ δυναμική του δρᾶσις προκαλεῖ, ἀνάμεσα στὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον τῆς Ε.Ο.Ν καὶ τὸν Ὑφυπουργὸ τῆς Ἐργασίας ὡς γενικὸν γραμματέα τῆς Ἐθνικῆς Ἐργατικῆς Συνομοσπονδίας τῆς Ἑλλάδος μιὰ συνεννόησι καὶ μιὰ στενὴ συνεργασία.

Ἡ ἐργατικὴ νεολαία πρέπει νὰ ταχθῇ καὶ νὰ προσαρμοσθῇ στὸ πλαίσιο τῶν ὑψηλῶν καὶ ἡρωϊκῶν ἐθνικῶν ἰδεωδῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Ἕνα κῦμα ἐνθουσιασμοῦ πρέπει νὰ πλημμυρίζῃ ὅλες τὶς νεαρὲς καρδιὲς τῆς Ἑλλάδος, μιὰ πνοὴ πρέπει νὰ τὶς ζωογονῇ. ἕνας παλμὸς πρέπει νὰ τὶς κάνῃ γοργὰ καὶ γενναῖα νὰ πάλλουν γιὰ τὶς ἀκατάλυτες ἀξίες τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, μιὰ ἐπίγνωσις πρέπει νὰ κυριαρχήσῃ στὸ πνεῦμα ὁλόκληρης τῆς ἑλληνικῆς νεότητος ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότο καὶ ἀπὸ ἀνατολὴ ὡς τὴ δύσι, μιὰ ἐπίγνωσις, ὅτι ἡ Ἑλλάδα ζῇ καὶ ἀναπνέει μὲ τὴ θερμὴ πνοὴ ὁλοκλήρου τῆς νεότητός της, ἐλπίζει μὲ τὴν πολυποίκιλη ἐλπίδα της, πάλλει μὲ τὸν γερὸ τοῦ αἵματός της παλμὸ καὶ θερμαίνεται μὲ τὴ δική της φλόγα.

Ἡ παλαιὰ γενεὰ μὲ τὶς κλάσεις καὶ μὲ τὰ κοινωνικὰ χάσματα, μὲ τὶς ἀτομικιστικές της βλέψεις καὶ τὶς κοινωνικὲς διαφορὲς ποὺ ξέσχιζαν τὸ θεϊκὸ μανδύα τοῦ Ἔθνους περνᾷ καὶ διαβαίνει. Στὴ θέσι της ἔρχεται μιὰ νέα ἀλλοιώτικη γενεὰ γεμάτη αὐταπάρνησι, ἱερὸ φανατισμὸ καὶ πρὸ πάντων μιὰ γενεὰ ἑνωμένη καὶ μαζὶ σφυρηλατημένη ἀπὸ τὰ μικρά της χρόνια ἀπὸ τὰ πρῶτα της βήματα.

Πόσο τεράστια εἶναι τὰ ψυχολογικὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα τῆς ἑνώσεως αὐτῆς γιὰ τὴν ἐξέλιξι τοῦ πολίτου μπορεῖ νὰ δείξῃ ἡ περασμένη ξεχαρβαλωμένη ἐποχή, ποὺ δὲν φρόντιζε καθόλου γιὰ μιὰ τέτοια τῆς νεότητος ἀπόλυτη ἕνωσι. Κάθε τάξις τῆς νεολαίας ἀποτελοῦσε ἕνα φραγμένο χωράφι, μὲ σύρματα ἀπὸ τὸ γειτονικὸ χωρισμένο, μὲ αὐστηρὸ δραγάτη κι' ἄγρια μαντρόσκυλα. Μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς φράχτες καὶ τὶς διαιρέσεις πέθαινε καὶ ξεψυχοῦσε ἡ νεανικὴ δυναμικότητα. Ξοδεύονταν σὲ ἔριδες, σὲ ἀτομικιστικὰ ἐνδιαφέροντα καὶ συμφέροντα, δὲν εἶχε σκοπούς, δὲν ἔβαζε τέρματα, δὲν εἶχε Ὀλυμπιονίκας.

Τὸ ἐθνικὸν ὄφελος ἦτανε μηδὲν εἰς τὸ πηλίκον σὲ κάθε ἀπολογισμό. Καὶ μόνον οἱ κάπηλοι τῆς νεότητος τραβοῦσαν ἕνα βρώμικο καὶ ματωμένο— ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Ἔθνους ποὺ αἱμορροοῦσε σιγά-σιγά—κέρδος. Χρησιμοποιοῦσαν τὴν νεολαία ὡς σκαλοπάτι στὸ ἀνάξιό τους ἀνέβασμα.

Κι' ἀκούστηκαν πολλοὶ τέτοιοι νὰ λένε, ὅταν ὁ σοφὸς Ἀρχηγὸς ζήτησε τὴν ἕνωσιν τῆς νεότητος αὐτῆς γιὰ νὰ τῆς δώσῃ τὴ δύναμι:

«Μὰ ἐγὼ κουράστηκα, ἔφκιασα, ἔχω 5000 νέους. Θὰ σᾶς τοὺς δώσω, ἀλλὰ ζητῶ ἀνταλλάγματα». Σὰν νἄτανε τὰ παιδιὰ αὐτὰ καὶ οἱ νέοι πρόβατα καὶ γίδια, σὰν νἄτανε βακούφια τους καὶ ζητοῦσαν νὰ τὰ ἐκχωρήσουν μὲ ἀνάλογη τιμή. Σὰν ὄνειρο μακρινὸ μᾶς φαίνεται ἡ φρικτὴ αὐτὴ ἐποχὴ καὶ σὰν παράξενες μορφὲς οἱ δραγάτες ἐκεῖνοι τῆς νεότητος.

Πόση διαφορά! Τότε ζητοῦσαν κέρδη, ζητοῦσαν ἀνταλλάγματα, ζητοῦσαν ὄφελη γιὰ τὸ ἄτομό τους, γιατὶ μ' αὐτὸν τὸν σκοπὸ μόνο ξεκίνησαν. Τώρα ἕνας νέος ἄνθρωπος γεμᾶτος πίστι κι' ἀγάπη κι' αὐταπάρνησι, πληρωμένος σὰν θεῖο κροντῆρι ἀπὸ τὶς ἱερὲς αὐτὲς ἀρετὲς προσφέρει τὸ αἷμα του γιὰ μετάγγισι, ὅταν ἕνας μικρὸς συναγωνιστής του παθαίνῃ στὴν ἐκπλήρωσι τοῦ καθήκοντός του.

Πόση διαφορὰ καιρῶν καὶ ψυχῶν: Σαρώθηκαν πιὰ ἀπὸ τὴ μέση οἱ δραγάτες καὶ οἱ ἐκμεταλλευτὲς τῆς ἑλληνικῆς νεότητος. Στὴ θέσι τους στέκει ἕνας ἀπὸ τὴ θεία πρόνοια σταλμένος Ἀρχηγός, κι' ἕνας νέος Ὁδηγὸς ποὺ δίνει τὸ αἷμα καὶ τὴν ψυχή του πραγματικὰ καὶ συμβολικά, ἕνας προσκυνητὴς τοῦ ἐθνικοῦ ἰδανικοῦ γεμᾶτος μὲ μιὰ πίστι, ποὺ κινεῖ τὰ βουνὰ καὶ μετατοπίζει τοὺς βράχους.

* * *

Πόσο σπουδαία μπορεῖ ν' ἀποβῇ γιὰ τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος ἡ προσαρμογὴ ὁλόκληρης τῆς ἑλληνικῆς νεότητος στὰ πλαίσια τῆς Ε.Ο.Ν. δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τονισθῇ ἀρκετά.

Ἂς στοχασθοῦμε καλὰ τὸ ἑξῆς καὶ ἂς φαντασθοῦμε τὸ μέγεθος τοῦ γεγονότος αὐτοῦ: Ἡ ἐργατικὴ νεολαία ἀποτελεῖ τὴν μελλοντικὴ εὐημερία τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ὅπως μιὰ οἰκογένεια ἀνατρέφει ἀπὸ μικρὰ τὰ παιδιά της φροντιστικὰ πληρώνοντάς τα μὲ τὶς ἀρετὲς τοῦ αὐτοπειθαρχοῦντος καὶ ἰσορροπημένου ἀνθρώπου, μὲ τὶς γνώσεις τὶς ἐπαγγελματικὲς ἀνάλογα μὲ τὴν προδιάθεσίν των καὶ μὲ τὴν συνδετικὴν ἀγάπη πρὸς τὰ ἄλλα της μέλη, θὰ ἀναδειχθῇ καὶ θὰ εὐημερήσῃ, ἔτσι καὶ ἡ πλατύτερη οἰκογένεια, τὸ Ἔθνος, θὰ φθάσῃ σὲ σημεῖον ἀνωτέρας εὐημερίας καὶ ὑψηλοτέρου πολιτισμοῦ φροντίζοντας χωρὶς διάκρισι γιὰ ὁλόκληρη τὴ νεότητά του.

Κι' ὅπως οἱ γονεῖς σὲ μιὰ οἰκογένεια τέτοιοι πρέπει νὰ εἶναι οἱ ἡγέτες σ' ἕνα Ἔθνος. Ἡ διδαχὴ λοιπὸν ὁλοκλήρου τῆς νέας γενεᾶς στὴν πλατειὰ σημασία τῆς λέξεως εἶναι ζήτημα καθήκοντος ἡγετῶν.

Αὐτοὶ θὰ φροντίσουν νὰ μὴ βρεθῇ στὸ δρόμο ἡ νεότητα, ποὺ ἀφήνει τὰ θρανία τοῦ σχολείου. Εἶναι τρομερὸ καὶ ἀνυπόφορο γιὰ τὸν πολιτικὰ ἑνωμένο λαό, νὰ μένουν χωρὶς ἐργασία ἄνθρωποι νέοι, ποὺ ἔχουν τὴ θέλησι νὰ ἐργασθοῦν ἢ νὰ κακομοιριάζουν στὶς λίγες γνώσεις, ποὺ πήρανε ἀρχικὰ μὲ κόπο καὶ μὲ μόχθο καὶ βοηθούμενοι στὴν ἐξέλιξί τους καὶ στὴν τελειοποίησι τῶν ἐ-

παγγελματικῶν των ἱκανοτήτων.

Σιδερένια ἡ νέα ἐποχὴ μᾶς βροντοφωνεῖ: "Αν δὲν κάνουμε ὅ,τι πρέπει στὴν ἐργατικὴ νεολαία ἁμαρτάνουμε βαρειὰ σ' ὁλόκληρο τὸν λαό, μὲ μιὰ ἁμαρτία, ποὺ θὰ ἀφανίσῃ σιγά-σιγὰ τὸ λαϊκό μας σῶμα, σὰν μιὰ κληρονομικὴ κακιὰ ἀρρώστεια. Ἁμαρτάνουμε γιατὶ κόβουμε τὸ ψωμὶ τῶν παιδιῶν μας, τῶν ἐρχομένων γενεῶν, κάνοντάς τις νὰ φυτοζωοῦν καὶ νὰ ἀτροφοῦν. Καὶ ξέρουμε ἀπὸ πεῖρα, ὅτι τέτοιες ἁμαρτίες δὲν μποροῦν εὔκολα νὰ ξεπερασθοῦν καὶ νὰ παραμερισθοῦν σ' ἕνα λαό, ὅπως καὶ μιὰ βαρειὰ ἀρρώστεια κληρονομικὴ ἢ μιὰ προδιάθεσις, παρὰ μόνον μὲ φροντίδα καὶ προσπάθεια στὴν πάροδο πολλῶν γενεῶν.

Γι' αὐτὸ πρέπει ὅλοι μας νὰ νοιώσουμε σ' ὅλο της τὸ πλάτος καὶ βάθος τὴ νέα αὐτὴ τῆς Ε.Ο.Ν. διάταξι. Πρὸ πάντων ἡ ἑλληνικὴ οἰκονομία ὀφείλει νὰ καταλάβῃ ὑπεύθυνα, ὅτι πρέπει νὰ φροντίζῃ μὲ ὅλα τὰ μέσα καὶ μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις της συνεργαζομένη γιὰ τὸ σκοπὸ τῆς δημιουργίας μιᾶς, ὅπως χρειάζεται ἡ σημερινὴ ἐποχή, ἐργατικῆς νεολαίας.

Στὸ τέλος ἂς μιλήσουμε καὶ ἀπὸ ἀπόψεως σκοπιμότητος: Ἡ οἰκονομία χωρὶς μιὰ νεολαία γερὴ στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα, ἱκανὴ στὸ ἐπάγγελμα της, εὔστροφη καὶ κυρίαρχη στὴ ζωή, εἶναι καταδικασμένη ἀργὰ ἢ γρήγορα στὸν θάνατον. Ἡ ἀποθήκη καὶ ἡ ἀστείρευτη πηγὴ τῆς δυναμικότητός της ὡς καὶ τῆς δυνατότητός της γιὰ ἅπλωμα καὶ γιὰ ἐξέλιξιν εἶναι μόνη ἡ ἐργατικὴ νεότητα.

Αὐτὴ εἶναι ἡ σκόπιμη καὶ ὠφελιμιστικὴ ὑλικὴ ἄποψι, ποὺ δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς δευτερευούσης σημασίας γιὰ ὅλους ἐκείνους ποὺ θὰ ἀναλάβουν τὴν φροντίδα τῆς ἐργαζομένης ἑλληνικῆς νεολαίας.

Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸ ὅμως ἔχουμε καὶ τὴν πνευματική, τὴν ψυχικὴ ἄποψι. Μιὰ νεολαία μὲ τὴν ἴδια κατεύθυνσι καὶ καλλιέργεια πνεύματος καὶ ψυχῆς, μὲ τὴν προσπάθεια πρὸς ὁμοίους σκοπούς, μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὰ ἴδια ἰδανικά, μὲ τὸ ἀγωνιστικὸ πεῖσμα γιὰ τὶς ἴδιες ἀξίες τοῦ πολιτισμοῦ θὰ φκιάσῃ καὶ μιὰ ζωὴ συνολικὰ καλὴ καὶ εὐτυχισμένη.

Πάνω σ' αὐτή μας τὴ σκέψι, ἂς ξεθάψουμε μιὰν ἀλήθεια γρανιτένια αἰώνων, μιὰν ἀλήθεια, ποὺ ἔχει συγγένεια μὲ τὸ αἷμα, ποὺ τρέχει ἀπὸ χιλιετηρίδες στὶς φλέβες μας, μιὰν ἀλήθεια ἀπὸ κεῖνες ποὺ πρέπει σήμερα νὰ μᾶς εἶναι ἡ βάσις καὶ ἡ ἀρχικὴ πηγὴ τῶν ἰδανικῶν καὶ τῆς δράσεώς μας. Τέτοιες ἀλήθειες ἀθάνατες πρέπει νὰ γίνουν τ' ἀγκωνάρια τῆς δικῆς μας πολιτειακῆς ἰδεολογίας.

Ἀπὸ τὴν «Πολιτεία» τοῦ Πλάτωνος βαστᾶ ἡ ἀλήθεια αὐτή:

«Καὶ γιὰ τὴ ζωή; Δὲν θὰ ποῦμε, πὼς εἶναι ἔργον τῆς ψυχῆς; εἶπε. Λοιπὸν θὰ ποῦμε, πὼς κι' ἡ ψυχὴ ἔχει κάποια ἀρετή; Συμφωνῶ. Μπορεῖ λοιπόν, Θρασύμαχε, νὰ ἐκτελέσῃ τέλεια τὰ ἔργα της ἡ ψυχή, ποὺ στερήθηκε τὴν ἀρετή της ἢ αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο; Εἶναι ἀδύνατο!»

Ἀφοῦ λοιπὸν καὶ ἡ ζωὴ εἶναι ἔργο τῆς ψυχῆς κατὰ τὸν Πλάτωνα, γιὰ νὰ εἶναι ἡ ζωὴ ὡραία καὶ εὐτυχισμένη, πρέπει καὶ ὁ κόσμος τῆς ψυχῆς νὰ διαπλασθῇ ἔτσι, ποὺ νὰ δημιουργήσῃ τὴν ζωὴν τοῦ συνόλου καὶ τοῦ ἀτόμου ὑψηλή, δικαία καὶ εὐτυχισμένη.

Σ. Κ.

Ὁ πληθυσμὸς τῆς γῆς

ΠΟΣΟΙ ΕΙΜΑΣΤΕ;

Γνωρίζομεν ὅλοι ὅτι ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἑλλάδος ἀνέρχεται εἰς ὀκτὼ περίπου ἑκατομμύρια. Ἐπίσης εἴμεθα κάτοχοι ὡρισμένων ἄλλων στοιχείων γιὰ μερικὰ γειτονικά μας ἢ μεμακρυσμένα κράτη.

Νὰ κάτι ἐνδιαφέρον ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ μάθωμεν.

Πόσος εἶναι ὁ πληθυσμὸς τῶν πέντε ἠπείρων, ὁλοκλήρου δηλαδὴ τοῦ κόσμου;

Οἱ στατιστικὲς μᾶς δίδουν, μὲ λεπτομέρειες, κάθε σχετικὴν πληροφορίαν. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ κατοικοῦν εἰς τὸν πλανήτην μας, τὴν Γῆ, ἀνέρχονται εἰς δύο δισεκατομμύρια καὶ ἑκατὸν τριάντα ἐννέα ἑκατομμύρια. Καὶ εἰς ἀριθμούς: 2.139.000.000!

Χάρις εἰς τὴν στατιστικὴν πάλιν, μποροῦμε νὰ κατανείμωμεν τὸν καταπληκτικὸν αὐτὸν ἀριθμόν, κατὰ ἠπείρους.

Καὶ ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν δικήν μας, βλέπουμε ὅτι ἡ Εὐρώπη— ἡ πιὸ πυκνοκατῳκημένη ἤπειρος — ἔχει πληθυσμὸν 829.000.000, δηλαδὴ τὰ 25 % τῶν κατοίκων τῆς γῆς. Ἡ πυκνότης τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Εὐρώπης εἶναι 46 κάτοικοι κατὰ τετραγωνικὸν χιλιόμετρον. Ἡ ἤπειρός μας ἔχει ἔκτασιν 11.400.000 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων.

Ἡ Ἀσία κατοικεῖται ἀπὸ 1.077.000.000 ἀνθρώπους, ποὺ ἀποτελοῦν τὰ 50 % τοῦ ὅλου γηΐνου πληθυσμοῦ.

Ἡ ἐπιφάνεια τῆς Ἀσίας καλύπτει ἔκτασιν 41.600.000 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων καὶ ἀναλογοῦν 28 κάτοικοι κατὰ τετραγωνικὸν χιλιόμετρον.

Ἡ Ἀφρικὴ ἔχει 152.000.000 κατοίκους, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὰ 7 % τῶν ἀνθρώπων. Μὲ ἔκτασιν 30.000.000 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, ἡ μαύρη ἤπειρος ἔχει 5 ἄτομα κατὰ τετραγωνικὸν χιλιόμετρον. Ἡ Ἀφρικὴ εἶναι ἡ ὀλιγώτερον πυκνοκατῳκημένη ἤπειρος.

Ἡ Ἀμερικὴ ἔρχεται μετὰ τὴν Ἀφρικὴν ὡς πρὸς τὴν πυκνότητα τοῦ πληθυσμοῦ μὲ 6 ἄτομα κατὰ τετραγωνικὸν χιλιόμετρον. Ὁ νέος κόσμος κατοικεῖται ἀπὸ 270.000.000, ποὺ ἀποτελοῦν τὰ 13 % τοῦ γηΐνου πληθυσμοῦ. Ἡ ἐπιφάνεια τῆς Ἀμερικῆς εἶναι 42.900.000 τετραγωνικὰ χιλιόμετρα.

Ἡ Ὠκεανία τέλος, μὲ 11.000.000 κατοίκους, ἔχει τὰ 0,5 % τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς. Ἡ ἔκτασίς της εἶναι 8.600.000 τετρ. χιλιόμετρα, ἀναλογοῦν δὲ 12 ἄτομα κατὰ τετραγωνικὸν χιλιόμετρον.

* * *

Μεταξὺ τῶν χωρῶν, τῶν ὁποίων ὁ πληθυσμὸς καὶ ἡ ἐπιφάνεια ἔρχονται εἰς τὴν πρώτην γραμμήν, διακρίνονται αἱ ἑξῆς:

Ἡ Βρεττανικὴ αὐτοκρατορία—μὲ τὶς ἀποικίες της ἐννοεῖται— ἔχει ἐπιφάνειαν 35.000.000 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, δηλαδὴ κάτι περισσότερον τοῦ ἑνὸς τετάρτου τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς. Κατοικεῖται ἀπὸ 500.000.000 ἀνθρώπων, τὰ 25 % τοῦ συνολικοῦ πληθυσμοῦ. Ἀκολουθεῖ ἡ Γαλλικὴ Δημοκρατία κατέχουσα τὰ 11 % τῆς συνολικῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, μὲ 20 % τοῦ συνολικοῦ πληθυσμοῦ της.

Ἡ Κίνα καταλαμβάνει τὰ 7 % τῆς γηΐνης ἐπιφανείας καὶ οἱ Κινέζοι ἀποτελοῦν τὰ 20 % τῶν κατοίκων τοῦ πλανήτου μας!

Ὁ πληθυσμὸς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν εἶναι τὰ 7 % καὶ τῆς Ἰαπωνίας τὰ 3 % τῶν κατοίκων τῆς γῆς.

* * *

Καὶ οἱ Ἕλληνες;

Ἐὰν ὑπολογίσωμεν εἰς ὀκτὼ ἑκατομμύρια τοὺς κατοίκους τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς δύο ἑκατομμύρια τοὺς ξενητευμένους μας, (Ἀμερική, Αἴγυπτος—Σουδάν, Αὐστραλία, Κωνσταντινούπολις κλπ.), ἔχομεν 10.000.000 περίπου Ἑλλήνων.

Τί ἀναλογίαν ἔχομεν ἔναντι τοῦ συνολικοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς; Μόλις μισὸ ἑκατοστὸν (0.5 %) ἢ πέντε χιλιοστά. Ὁ ἀριθμὸς εἶναι βέβαια μικρός. Ἀλλ' ὡς ἀντιστάθμισμα ἔχομεν τὴν ἱκανοποίησιν ὅτι ὁ μικρὸς αὐτὸς λαὸς εἶναι ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοτέρους τοῦ κόσμου καὶ ἔδωσεν ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ὅσα κανεὶς ἄλλος εἰς τὸν πολιτισμόν.

Κ. Π—ς.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἦταν φανερὸ πὼς δύσκολα θὰ τοῦ βγάζαμε τὴν ἰδέα ποὺ τοῦ ἦλθε,—ἰδιοτροπία βέβαια ἀρρώστου,—νὰ παίξῃ ἀπόψε τὸ ρόλο του, καὶ σκέφθηκα πὼς τὸ καλλίτερο θἆταν νὰ τοῦ κρύψουμε τὴν ἀναχώρησί μας.

Δυστυχῶς, ὅταν ἐγύρισε ὁ Βιτάλης, ποὺ δὲν ἤξερε τί συνέβη ὅσο ἔλειπε, ὁ πρῶτος του λόγος ἦταν νὰ μοῦ πῇ νὰ ἑτοιμάσω τὴν ἅρπα μου κι' ὅσα ἄλλα πράγματα χρειάζουνταν γιὰ τὴν παράστασι. Τἄκουσε ὁ Καρδούλης, ποὺ ἤξερε πολὺ καλὰ αὐτὰ τὰ λόγια, κι' ἄρχισε πάλι τὰ παρακάλια, αὐτὴ τὴ φορὰ στὸν κύριό μας. Καὶ νὰ μιλοῦσε ἀκόμα δὲν θὰ φανέρωνε μὲ τὸν ἔναρθρο λόγο τὴν ἐπιθυμία του καλύτερ' ἀπ' ὅ,τι τὸ ἔκανε τώρα μὲ τοὺς διαφόρους ἤχους ποὺ ἔβγαζε, μὲ τοὺς μορφασμοὺς τοῦ προσώπου του καὶ μὲ τὴ μιμικὴ ὅλου τοῦ σώματός του. Ἀληθινὰ δάκρυα ἔβρεχαν τὰ μάγουλά του κι' ἀληθινὰ φιλιὰ ἔδινε στὰ χέρια τοῦ Βιτάλη.

—Θέλεις νὰ παραστήσῃς; τὸν ρώτησε αὐτός.

—Ναί, ναί! ἐφώναξε ὁλάκαιρος ὁ Καρδούλης.

— Μὰ εἶσαι ἄρρωστος, μικρούλη μου!

—Δὲν εἶμαι πιά! ἐφώναξε μ' ἐκφραστικώτερη ἀκόμα παντομίμα ὁ Καρδούλης.

Ἦταν ἀληθινὰ συγκινητικὸ νὰ βλέπῃ κανεὶς πὼς ἔκανε αὐτὸς ὁ μικρὸς ἄρρωστος, μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα, γιὰ νὰ μᾶς καταφέρῃ. Μ' ἂν τοῦ κάναμε τὴ χάρι ποὺ μᾶς ζητοῦσε, θὰ τὸν καταδικάζαμε σὲ βέβαιο θάνατο.

Ἦλθε ἡ ὥρα γιὰ νὰ πᾶμε στὸ θέατρό μας. Ἄναψα μιὰ καλὴ φωτιὰ στὸ τζάκι, μὲ χοντρὰ ξύλα, γιὰ νὰ βαστάξῃ πολύ. Τύλιξα καλὰ μὲ τὰ σκεπάσματα τὸν Καρδούλη, ποὺ ἔκλαιγε ὁ κακόμοιρος μὲ θερμὰ δάκρυα, καὶ φύγαμε.

Δὲν μπορούσαμε, βέβαια, νὰ παίξουμε τὶς συνηθισμένες μας κωμῳδίες, ἀφοῦ μᾶς ἔλειπαν οἱ κυριώτεροι ἠθοποιοί· ἔπρεπε ὅμως νὰ βάλουμε τὰ δυνατά μας, ὁ Κάπης κι' ἐγώ, γιὰ νὰ κερδίσουμε τὰ σαράντα φράγκα ποὺ μᾶς χρειάζουνταν.

Σαράντα φράγκα,— ἦταν φοβερό!

Ὁ Βιτάλης τὰ εἶχ' ἑτοιμάσει ὅλα καὶ δὲν ἔμενε πιὰ παρὰ ν' ἀναφθοῦν τὰ κεριά. Περιμέναμε ὅμως ὡς νὰ γεμίσῃ λίγο ἡ σάλα, γιατὶ ὁ φωτισμός μας δὲν ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ πρὶν ἀπὸ τὴν παράστασι.

Στὸ ἀναμεταξὺ αὐτὸ ὁ ταμπουρλιέρης τριγύριζε ἀκόμα μιὰ φορὰ τοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ, κι' ἀπὸ τὸ θέατρό μας ἀκούγαμε τὰ ταμπουρλίσματά του, σιγώτερα ἢ δυνατώτερα, κατὰ τὴν ἀπόστασι.

Ἀφοῦ ἔκαμα τὴν τουαλέττα τοῦ Κάπη καὶ τὴ δική μου, πῆγα καὶ στάθηκα πίσω ἀπὸ ἕνα στῦλο, γιὰ νὰ ἰδῶ τὴν «ὁμήγυρι» ποὺ θἄμπαινε.

Σὲ λίγο τὸ ταμποῦρλο πλησίασε κι' ἄκουσα ἔξω στὸ δρόμο ἀλαλητό.

Ἦταν ἀπ' τὶς φωνὲς καμμιὰ εἰκοσαριὰ χαμινιῶν, ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὸ ταμποῦρλο καὶ βημάτιζαν μὲ τὸ ρυθμό του.

Ὁ ταμπουρλιέρης, παίζοντας ὁλοένα, στάθηκε ἀνάμεσα στὰ δυὸ φανάρια ποὺ ἦταν ἀναμμένα ἀπέξω ἀπὸ τὸ θέατρό μας καὶ τώρα πιὰ ὁ κόσμος μποροῦσε νὰ μπαίνῃ καὶ νὰ κάθεται, περιμένοντας ν' ἀρχίσῃ ἡ παράστασις.

Ἄ, τί λίγος, τί ἀραιὸς ποὺ ἦταν ὁ κόσμος ποὺ ἔμπαινε! Μόνο τὰ χαμίνια ἦταν μπόλικα. Μ' ἀπὸ παιδιὰ τοῦ δρόμου δὲν μπορούσαμε βέβαια νὰ μαζέψουμε σαράντα φράγκα! Μᾶς χρειάζουνταν μεγάλοι, σοβαροὶ ἄνθρωποι, μὲ τὸ χέρι πρόθυμο.

Τέλος πάντων ὁ Βιτάλης ἀποφάσισε ν' ἀρχίσουμε, ἂν καὶ ἡ σάλα ἦταν ἀκόμα σχεδὸν ἄδεια. Δὲν μπορούσαμε, βλέπετε, νὰ περιμένουμε περισσότερο, γιατ' ἦταν στὴ μέση καὶ τὸ ζήτημα τῶν κεριῶν.

Ἐγὼ βγῆκα πρῶτος στὴ σκηνὴ καί, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν ἅρπα μου, τραγούδησα δυὸ καντσονέττες. Γιὰ νὰ εἶμαι ἀληθινός, πρέπει νὰ πῶ πὼς τὰ χειροκροτήματα ἦσαν λίγα.

Ποτέ μου δὲν εἶχα ὑπερβολικὴ φιλοδοξία μά, σ' αὐτὴ τὴν περίστασι, ἡ ψυχρότης τοῦ κοινοῦ μὲ ἀπέλπιζε. Ἂν δὲν τοῦ ἄρεσε τὸ τραγοῦδι μου, δὲν θἄνοιγε βέβαια τὸ πουγγί του. Δὲν τραγουδοῦσα γιὰ δόξα, παρὰ γιὰ τὸν δυστυχισμένο τὸν Καρδούλη. Ὤ, πόσο ἤθελα νὰ συγκινήσω αὐτὴ τὴν «ὁμήγυρι», νὰ τὴν ἐνθουσιάσω, νὰ τὴν ξετρελλάνω!

Μὰ ποῦ! Ἡ σάλα, ποὺ τὴν ἔβλεπα τώρα γεμάτη ἀλλόκοτες σκιές, γιὰ κάθε ἄλλο μὲ θεωροῦσε παρὰ γιὰ «φαινόμενο»...

Ὁ Κάπης στάθηκε πιὸ εὐτυχής. Πολλὲς φορὲς τὸν ἐχειροκρότησαν καὶ μὲ μεγάλη προθυμία.

Ἡ παράστασις ἐξακολουθοῦσε. Χάρις στὸν Κάπη τελείωσε μ' ἐνθουσιασμό. Ὄχι μόνο χειροκροτοῦσαν, παρὰ κτυποῦσαν καὶ τὰ πόδια καὶ φώναζαν μπράβο!

Κι' ἔφθασε ἡ κρίσιμη στιγμή. Ἐνῷ ἐγώ, στὴ σκηνή, χόρευα ἕνα ἱσπανικὸ χορὸ ποὺ τὸν ἔπαιζε ὁ Βιτάλης, ὁ Κάπης, μὲ τὸ δίσκο στὸ στόμα, τριγύριζε τὴν ἔντιμη ὁμήγυρι. Θὰ μάζευε ἄρά γε σαράντα φράγκα; Αὐτὴ ἡ ἀγωνία μοῦ ἔσφιγγε τὴν καρδιά, ἐνῷ χαμογελοῦσα πρὸς τὸν κόσμο χορεύοντας...

Ὁ Βιτάλης πῆρε τὸν Κάπη καὶ πῆγε στὴν Κυρία.

Εἶχα κατακουρασθῆ, ἐλαχάνιαζα, κι' ὅμως ἐξακολουθοῦσα τὸ χορό μου. Δὲν ἔπρεπε νὰ πάψω, παρὰ ὅταν θὰ γύριζε ὁ Κάπης. Μ' αὐτὸς δὲν βιάζουνταν καθόλου κι' ἅμα κανένας δὲν τοὔρριχνε, στέκουνταν πολλὴν ὥρα μπροστά του καὶ τοῦ κτυποῦσε μὲ τὸ πόδι τὴν τσέπη.

Ἐπὶ τέλους τὸν εἶδα νὰ ἔρχεται κι' ἑτοιμάσθηκα νὰ σταθῶ· μὰ ὁ Βιτάλης μοῦ ἔγνεψε νὰ ἐξακολουθήσω. Ἐξηκολούθησα καί, καθὼς ἐπλησίασα χορεύοντας τὸν Κάπη, εἶδα πὼς ὁ δίσκος κάθε ἄλλο ἦταν παρὰ γεμάτος.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Βιτάλης, ποὺ κι' αὐτὸς εἶχε ἰδῆ πόσο μικρὴ ἦταν ἡ εἴσπραξι, σηκώθηκε.

—Τὸ πρόγραμμά μας τὸ ἐκτελέσαμε, εἶπε. Αὐτὸ μποροῦμε νὰ τὸ ποῦμε χωρὶς καύχησι. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ κεριά μας βαστοῦν ἀκόμα, θὰ ἤθελα, ἂν τὸ ἐπιθυμῇ ἡ «ὁμήγυρις», νὰ σᾶς τραγουδήσω λιγάκι κι' ἐγώ. Ὁ Κάπης θὰ κάμῃ καὶ δεύτερο γῦρο, ὥστε ὅσοι δὲν κατώρθωσαν νὰ βροῦν τὸ ἄνοιγμα τῆς τσέπης τους στὸ πρῶτο του πέρασμα, ἂς ἐλπίσω πὼς θὰ φανοῦν δεξιώτεροι αὐτὴ τὴ φορά. Τοὺς προειδοποιῶ γιὰ νὰ ἑτοιμασθοῦν.

Ἂν κι' ὁ Βιτάλης ἦταν ὁ δάσκαλός

μου, ποτὲ δὲν τὸν εἶχ' ἀκούσει νὰ τραγουδῆ ἀληθινά, ἢ τοὐλάχιστον ὅπως τραγούδησε ἀπόψε.

Διάλεξε δυὸ τραγούδια γνωστὰ σ' ὅλους, ποὺ ἐγὼ ὅμως δὲν τὰ ἤξερα ὡς τότε, τὴ ρομάντσα τοῦ Ἰωσὴφ «A peine au sortir de l' enfence», καὶ τοῦ Ριχάρδου τοῦ Λεοντόκαρδου, «O Richard, ô mon roi!»

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν ἤμουν ἀκόμα σὲ θέσι νὰ κρίνω ἂν ἕνας τραγουδοῦσε καλὰ ἢ κακά. Τὸ τραγοῦδι ὅμως τοῦ Βιτάλη,—αὐτὸ τὸ ξέρω καλά,— μὲ κατασυγκίνησε. Σὲ μιὰ ἄκρη τῆς σκηνῆς, ὅπου εἶχα τραβηχθῆ, μὲ πῆραν τὰ κλάματα.

Ἀνάμεσ' ἀπὸ τὴν καταχνιὰ ποὺ θάμπωνε τὰ μάτιά μου, εἶδα τότε μιὰ κυρία, ποὺ κάθουνταν στὸν πρῶτο πάγκο, νὰ χειροκροτῆ μὲ ὅλη της τὴ δύναμι. Τὴν εἶχα παρατηρήσει ἀπ' τὴν ἀρχή, γιατὶ αὐτὴ δὲν ἦταν χωριάτισσα σὰν τὶς ἄλλες γυναῖκες τῆς σάλας μας. Ἦταν ἀληθινὴ κυρία, νέα, ὄμορφη καί, ἀπ' τὶς γοῦνες ποὺ φοροῦσε, φαίνουνταν ἡ πιὸ πλούσια τοῦ χωριοῦ. Εἶχε κοντά της ἕνα παιδὶ ποὺ κι' αὐτὸ εἶχε χειροκροτήσει πολὺ τὸν Κάπη. Γυιός της ἦταν χωρὶς ἄλλο, γιατὶ τῆς ἔμοιαζε πολύ.

Ὕστερ' ἀπὸ τὴν πρώτη ρομάντσα ὁ Κάπης ἄρχισε πάλι νὰ τριγυρίζη. Μὲ μεγάλη μου ὅμως ἔκπληξι, εἶδα πὼς ἡ κυρία δὲν ἔρριξε τίποτα στὸ δίσκο.

Ὅταν ὁ κύριός μου τελείωσε καὶ τὴν ἄρια τοῦ Ριχάρδου, ἐκείνη μοῦ ἔγνεψε καὶ τὴν πλησίασα.

— Ἤθελα νὰ μιλήσω στὸν κύριό σου, μοῦ εἶπε.

Αὐτὸ μοῦ φάνηκε παράξενο. Τί τὸν ἤθελε τὸν κύριό μου ἡ πλούσια κυρία; Κατὰ τὴ γνώμη μου, καλύτερα θάκανε νὰ ρίξῃ κάτι στὸ δίσκο. Ὅπως δήποτε, διαβίβασα τὴν ἐπιθυμία της στὸ Βιτάλη καὶ σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ γύρισε στὴ σκηνὴ κι' ὁ Κάπης. Ἀλλοίμονο! ὁ δεύτερος δίσκος ἦταν ἀκόμη λιγώτερο γεμᾶτος ἀπὸ τὸν πρῶτο!

— Καὶ τί μὲ θέλει τοῦ λόγου της; ρώτησε ὁ Βιτάλης.

— Νὰ σᾶς μιλήσῃ.

— Δὲν ἔχω τίποτα νὰ τῆς πῶ.

— Δὲν ἔδωσε τίποτα τοῦ Κάπη· μπορεῖ νὰ θέλῃ νὰ δώσῃ τώρα.

— Ἂς ζητήσῃ λοιπὸν τὸν Κάπη, ὄχι ἐμένα!

Μ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως, ὁ Βιτάλης πῆγε στὴν κυρία. Μόνο ποὺ πῆρε μαζί του καὶ τὸν Κάπη.

Τοὺς ἀκολούθησα.

Ἕνας ὑπηρέτης, μ' ἕνα φανάρι στὸ χέρι καὶ μὲ μιὰ κουβέρτα, στέκουνταν τώρα κοντὰ στὴν κυρία καὶ στὸ παιδί της.

Ὁ Βιτάλης τὴν ἐχαιρέτησε, ἀλλὰ ψυχρά.

—Μὲ συγχωρῆτε ποὺ σᾶς ἐνώχλησα, τοῦ εἶπε ἡ κυρία, ἀλλὰ ἤθελα νὰ σᾶς συγχαρῶ.

Ὁ Βιτάλης ὑποκλίθηκε χωρὶς νὰ πῆ λέξι.

— Εἶμαι κι' ἐγὼ μουσικός, ἐξακολούθησε ἡ κυρία, κι' ἐννοεῖτε τί ἐντύπωσι μοῦ κάνει ἕνα μεγάλο ταλέντο σὰν τὸ δικό σας!

«Μεγάλο ταλέντο» ὁ κύριός μου; ὁ Βιτάλης; ὁ πλανόδιος θιασάρχης σκυλιῶν; Ἔμεινα κατάπληκτος!

— Δὲν ὑπάρχει ταλέντο σ' ἕνα γέρο ἀνθρωπάκο σὰν καὶ μένα! ἀποκρίθηκε ὁ Βιτάλης.

— Μὴ νομίσετε πὼς μὲ σπρώχνει καμμιὰ ἀδιάκριτη περιέργεια, εἶπε ἡ κυρία.

— Μὰ θὰ ἤμουν ὁλοπρόθυμος νὰ ἱκανοποιήσω τὴν περιέργεια αὐτή. Ἀπορήσατε ποὺ ἀκούσατε νὰ τραγουδῆ καλούτσικα ἕνας σαλτιμπάγκος· δὲν εἶν' ἔτσι;

— Καταμαγεύθηκα!

— Καὶ ὅμως εἶναι ἁπλούστατο: Δὲν ἤμουν πάντα ὅ,τι εἶμαι σήμερα. Ἄλλη φορά, στὰ νειᾶτα μου, ἤμουν... ναί... ἔκαμα ὑπηρέτης σ' ἕνα μεγάλο τραγουδιστὴ καὶ ἔτσι ἔμαθα, σὰν τὸν παπαγάλο, μερικὲς ἄριες, ποὺ ὁ κύριός μου τὶς μελετοῦσε μπροστά μου. Αὐτὸ εἶναι ὅλο.

Ἡ κυρία δὲν ἀποκρίθηκε τίποτα· κοίταξε ὅμως κάμποση ὥρα τὸν Βιτάλη, ποὺ στέκουνταν μπροστά της στενοχωρημένος.

— Χαίρετε, κύριε! τοῦ εἶπε ὕστερα, (καὶ τὴ λέξι «κύριε» τὴν ἐτόνισε·) χαίρετε κι' ἀφῆστε με ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὴ συγκίνησι ποὺ μ' ἐκάματε νὰ αἰσθανθῶ.

Ἔσκυψε τότε στὸν Κάπη κι' ἔρριξε στὸ δίσκο του ἕνα νόμισμα χρυσό.

Ἐνόμισα πὼς ὁ Βιτάλης θὰ ξέβγαζε ὡς τὴν πόρτα τὴν κυρία μὰ δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του, κι' ὅταν ἐκείνη ἀπομακρύνθηκε λίγα βήματα, τὸν ἄκουσα νὰ μουρμουρίζῃ δυό-τρεῖς Ἰταλικὲς βλαστήμιες. Γιατὶ εἶχε θυμώσει τόσο;...

— Μὰ ἔρριξε στὸ δίσκο ἕνα ναπολεόνι! τοῦ εἶπα.

Ἔκαμε νὰ μοῦ δώσῃ μπάτσο, μὰ ἐκράτησε τὸ χέρι του.

— Ἕνα ναπολεόνι! ψιθύρισε σὰ νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ ὄνειρο. Ἆ, ναί, ἀλήθεια... τὸν ξεχνοῦσα τὸν κακόμοιρο τὸν Καρδούλη... Πᾶμε, πᾶμε γρήγορα νὰ ἰδοῦμε τί κάνει.

Μαζέψαμε βιαστικὰ τὰ πράγματά μας καὶ σὲ λίγο γυρίσαμε στὸ ξενοδοχεῖο.

Ἀνέβηκα πρῶτος τὴ σκάλα κι' ἔτρεξα ἴσα στὴν κάμαρά μας. Ἡ φωτιὰ δὲν εἶχε σβύσει, μὰ δὲν ἔβγαζε πιὰ φλόγες. Ἄναψα γρήγορα ἕνα κερὶ καὶ κοίταξα νὰ ἰδῶ ποῦ βρίσκεται ὁ Καρδούλης, ἔκπληκτος ποὺ δὲν τὸν ἄκουγα καθόλου.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΙΟΥΝΙΟΝ

Οἱ φίλοι τοῦ ἐνάστρου οὐρανοῦ δύνανται κατὰ τὸν μῆνα Ἰούνιον νὰ παρακολουθήσουν τὰ ἀκόλουθα φαινόμενα:

Ὄψις τοῦ ἑσπερινοῦ οὐρανοῦ

Μὲ τὴν ἔναρξιν τοῦ λυκόφωτος πρὸς τὸ Β. Α. ἀνατέλλει ὁ λαμπρὸς Βέγας ποὺ ἀνήκει εἰς τὸν ἀστερισμὸν τῆς Λύρας. Ἡ Μεγάλη Ἄρκτος μεσουρανεῖ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, εἰς μικρὰν δὲ ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς οὐρᾶς της καὶ κατὰ τὴν προέκτασιν αὐτῆς εὑρίσκεται ὁ Ἀρκτοῦρος (α Βοώτου), ἀστὴρ πρώτου μεγέθους.

Πρὸς τὸ ΝΑ μέρος τοῦ οὐρανοῦ καὶ εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ὁρίζοντος εὑρίσκεται ὁ ἀστερισμὸς τῆς Παρθένου μὲ τὸν λαμπρὸν Στάχυν. Ὑψηλότερον καὶ πρὸς τὸ ΝΔ μέρος τοῦ οὐρανοῦ εἶναι ὁ Λέων μὲ τὸν Βασιλίσκον, ἀστέρα πρώτου μεγέθους. Ὁ Προκύων δύει πρὸς τὸ ΝΔ μέρος τοῦ ὁρίζοντος. Πρὸς τὸ ΒΔ εὑρίσκεται ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Ἡνιόχου μὲ τὴν Αἶγα, ἀστέρα πρώτου μεγέθους καὶ μεταξὺ Πρόκυνος καὶ Αἰγὸς (πρὸς τὸ Δ μέρος) διακρίνονται οἱ Δίδυμοι (Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης).

Πλανῆται:

Ὁ Ἑρμῆς εὑρίσκεται τὴν 7 Ἰουνίου εἰς ἀνωτέραν σύνοδον καὶ περὶ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν ἀναζητήσῃ 1 ½ ὥραν μετὰ τὴν δύσιν τοῦ Ἡλίου πρὸς Δ ὡς λαμπρὸν ἀστέρα. Ἡ Ἀφροδίτην ἀνατέλλει μίαν ὥραν πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ Ἡλίου.

Ὁ Ἄρης μεταβαίνει ἐκ τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Τοξότου πρὸς τὸν τοῦ Αἰγόκερω, διαρκῶς πλησιάζων τὴν Γῆν. Ἡ ἀπόστασίς του ἀπὸ τῆς Γῆς ἀπὸ 124 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα γίνεται μόνον 66 ἑκατομ. χιλ. Ἐπίσης καὶ ἡ λαμπρότης αὐτοῦ αὐξάνει κατὰ δύο μεγέθη.

Ὁ Ζεὺς εὑρίσκεται εἰς τὸν ἀστερισμὸν τῶν Ἰχθύων καὶ διαρκῶς ἀπομακρύνεται τοῦ Ἡλίου. Ἐνῷ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ μηνὸς ἀνατέλλει περὶ τὸ μεσονύκτιον.

Ὁ Κρόνος θὰ εἶναι παρατηρήσιμος ὡς πρωϊνὸς ἀστὴρ μόνον εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός. Οἱ ἄλλοι τρεῖς πλανῆται Οὐρανός, Ποσειδῶν καὶ Πλούτων εἶναι ὁρατοὶ μόνον δι' ἀστρονομικῶν ὀργάνων.

Ὁ νέος κομήτης

Ὁ νέος κομήτης, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν ἀρχὴν ἔλαβε τὸ ὄνομα Hassel θὰ ὀνομάζεται κομήτης Jurlof— Achmatof—Hassel, διότι καὶ οἱ ἐν λόγῳ ἀστρονόμοι ἀνεκάλυψαν αὐτὸν ἀνεξαρτήτως ἀλλήλων μεταξὺ 15 καὶ 18 Ἀπριλίου ἑ. ἔ.

Μέγα μετέωρον

Τὴν 20 Ν)βρίου 1938 παρετηρήθη μέγα μετέωρον μὲ διαδρομὴν ἀπὸ τῆς κωμοπόλεως Μονταμπάουο τῆς Γερμανίας μέχρι τῶν πηγῶν τοῦ Ρήνου. Ἐκινεῖτο εἰς ὕψος 70 χιλιομέτρων χωρὶς νὰ σημειωθῇ πτῶσις ἐπὶ τῆς Γῆς. Ἡ ταχύτης του ἦτο 70 χιλιόμετρα κατὰ δευτερόλεπτον. Πιθανώτατα ἀνήκει εἰς τὸ σμῆνος τῶν Λεοντιδῶν.

Ο ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΣ

Χίλια δυό σε μιά σελίδα

Πόσες συνθῆκες εἰρήνης ὑπεγράφησαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ ἀνθρωπότης ἔχει ἱστορία;

Σύμφωνα μὲ μιὰ στατιστικὴ τῆς Ἑταιρίας Διεθνοῦς Δικαίου, ἔχουν ὑπογραφῆ 8.000 συνθῆκες εἰρήνης ἀπὸ 3.400 ἐτῶν. Κατὰ τὴν μεγάλη αὐτὴ περίοδο οἱ 8.000 συνθῆκες ποὺ ὑπογράφηκαν, δὲν κατώρθωσαν νὰ ἐξασφαλίσουν στὴν ἀνθρωπότητα παρὰ μόνον 268 ἔτη εἰρήνης.

Τί περιέχει ἡ σκόνη τῶν Ἀθηνῶν

Γνωστὸς Ἀθηναῖος μικροβιολόγος ποὺ ἐξήτασε βακτηριολογικῶς τὴν σκόνη τῶν δρόμων τῆς πρωτευούσης, ἀνεκοίνωσε τὰ παρακάτω καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐρεύνης του:

Ὁ ἀριθμὸς τῶν μικροβίων ποὺ βρῆκε σὲ κάθε γραμμάριο σκόνης ἀνέρχεται κατὰ μέσον ὅρον στὸν τρομερὸ ἀριθμὸ τῶν 761.521.100. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ποικίλλει ἀναλόγως τῆς καθαριότητος τῶν δρόμων ἀπὸ τοὺς ὁποίους πῆρε σκόνη. Ἔτσι, σὲ ὀλιγώτερον ἀκαθάρτους δρόμους καὶ μερικὲς ἥσυχες παρόδους τῆς λεωφόρου Κηφισιᾶς, βρῆκε 60 ἑκατομμύρια μικροβίων κατὰ γραμμάριον. Στοὺς πιὸ ἀκαθάρτους καὶ πολυσυχνάστους δρόμους ὁ ἀριθμὸς φθάνει τὰ πεντακόσια ἑκατομμύρια.

Ἡ σκόνη αὐτὴ 73 τοῖς ἑκατὸν εἶναι μολυσματική, περιέχει δηλαδὴ μικρόβια μεταδοτικῶν νόσων. Ὁ ἀναφερόμενος μικροβιολόγος ἔκαμε ἐνέσεις μὲ σκόνη σὲ κουνέλια καὶ βρῆκε ὅτι ἐπὶ 42 ἐνέσεων, οἱ 12 μετέδωσαν τὸ μικρόβιο τῆς φυματιώσεως, οἱ 8 τὸ μικρόβιο τοῦ τύφου, οἱ 4 τὸ βακτηρίδιο τοῦ κακοήθους οἰδήματος καὶ οἱ 2 τοῦ τετάνου, χωρὶς ν' ἀναφέρωμε καὶ ἄλλα μικρόβια λιγώτερο γνωστὰ ποὺ ἐπιφέρουν θανατηφόρους σηψαιμίας.

Θεραπεύεται ἡ πιτυρίδα;

Η πιτυρίδα εἶναι μιὰ ἀσθένεια τῆς κεφαλῆς ποὺ τὴν ἔχουν τὰ ¾ τῶν ἀνθρώπων ποὺ ζοῦν σὲ πολιτισμένα μέρη. Θεραπεύεται ὅταν τὴν προλάβωμε μεταχειριζόμενοι ὄχι τὰ διάφορα φάρμακα ποὺ διαφημίζουν οἱ ἐπιτήδειοι, ἀλλὰ ὅταν πλένωμε τὸ κεφάλι μας μὲ τὸ παρακάτω ἁπλούστατο μεῖγμα ποὺ μπορεῖ νὰ κατασκευάσῃ ὁ καθένας στὸ σπίτι του:

Σαποῦνι λευκὸ	γραμ.	100
Οἰνόπν. διϋλισμένο	»	50
Γλυκερίνη	»	15
Τερεβιν. (νέφτι)	»	3

Πέρασαν ἢ ὄχι καὶ πῶς οἱ Ἑβραῖοι τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα;

Η διάβασις τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἕνα ἀπὸ τὰ θαυμασιώτερα ἐπεισόδια τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, δὲν ἀμφισβητεῖται πιὰ σήμερα. Ἡ ἐπιστήμη παραδέχθηκε ὅτι αὐτὸ ἦταν δυνατό. Πράγματι, ὅταν ὁ ἐξ ἀνατολῶν ἄνεμος τυχαίνῃ νὰ εἶναι ὑπερβολικὰ δυνατός, τὰ κύματα τῆς διώρυγος τοῦ Σουὲζ συμβαίνει κάποτε νὰ ἀνατρέπωνται, νὰ ὠθοῦνται καὶ ν' ἀφήνουν δίοδο, ἂν ὄχι ἐντελῶς στεγνή, πάντως διαβατὴ καὶ ἀκίνδυνη στὰ σημεῖα ὅπου τὰ νερὰ δὲν εἶναι ποτὲ πολὺ βαθειά. Εἶναι λοιπὸν παραδεκτὸν ὅτι οἱ Ἑβραῖοι, εὐνοηθέντες ἀπὸ τὸν ἰσχυρὸ ἄνεμο, μπόρεσαν νὰ περάσουν πεζῇ τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα καὶ ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ποὺ τοὺς ἀκολουθοῦσαν κατεποντίσθησαν, μόλις μετεβλήθη ἡ φορὰ τοῦ ἀνέμου. Τὸ ἴδιο περίπου συνέβη καὶ ὅταν ὁ περσικὸς στρατὸς τοῦ Ἀρταξέρξη θέλησε νὰ καταλάβῃ τὴν Αἴγυπτο. Μέρος τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ κατώρθωσε νὰ περάσῃ τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα, ἀλλὰ ὅταν ὁ ἄνεμος ἄλλαξε ἀπότομως φορά, ὁ ὑπόλοιπος στρατὸς κατεποντίσθη.

Τὸ ἴδιο φαινόμενο παρετηρήθηκε στὸ Σουὲζ καὶ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ναπολέοντος στὴν Αἴγυπτο, ἔγινε μάλιστα λόγος στὸ Γαλλικὸ Ἐπιτελεῖο νὰ ἐπαναληφθῇ ἀπὸ τοὺς Γάλλους στρατιῶτες τὸ «θαῦμα» τῶν Ἑβραίων. Ἡ ἰδέα ὅμως αὐτὴ ἐγκαταλείφθηκε.

Ποιὸ εἶναι τὸ πρῶτο διήγημα ποὺ δημοσίευσε στὴ δημοτικὴ ὁ Καρκαβίτσας;

Ο Καρκαβίτσας παρουσιάσθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἑλληνικὴ λογοτεχνία τὸ 1886, σὲ ἡλικία δηλαδὴ 20 χρόνων. Τὸ πρῶτο δὲ διήγημα ποὺ δημοσίευσε στὴ δημοτικὴ εἶναι «Ὁ ζητιᾶνος».

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΙΑ ΤΣΑΤΣΑΡΑ

1. Ἡ τσατσάρα μὲ τὴν ὁποία χτενίζομε τὰ μαλλιά μας γίνεται ἢ ἀπὸ ὄστρακο χελώνης ἢ ἀπὸ κέρατο. Τὸ πρῶτο, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ὀνόματος, μᾶς τὸ προσφέρει τὸ ὄστρακον τῆς χελώνης.

★

2. Πρὸς τοῦτο χρησιμοποιοῦνται ἰδίως τὰ ὄστρακα τῶν χελωνῶν τοῦ Ἰνδικοῦ ἢ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ, ποὺ εἶναι γιγάντειες. Μερικὲς ἀπ' αὐτὲς τὶς χελῶνες ζυγίζουν ἄνω τῶν 200 κιλῶν.

★

3. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ὄστρακο τῆς χελώνης εἶναι κοῖλον ἡ πρώτη ἐπεξεργασία συνίσταται στὴν ἐκπλάτυνσί του. Τὸ ρίχνουν λοιπὸν μέσα σὲ βρασμένο νερὸ διὰ νὰ μαλακώσῃ καὶ τὸ πιέζουν μεταξὺ δύο χαλκίνων πλακῶν.

★

4. Τὸ ὄστρακον ἔχει μεταβληθῆ πιὰ σὲ μιὰ μεγάλη ἐξαιρετικῶς λεία πλάκα καὶ δὲν ἀπομένει παρὰ νὰ τὴν τεμαχίσουν μὲ εἰδικὴ μηχανὴ καὶ νὰ τὴν ρίξουν σὲ καλούπια σχήματος τσατσάρας.

5. Γιὰ τὶς ἀπὸ κέρατο τσατσάρες χρησιμοποιοῦν τὰ κέρατα τῶν βοδιῶν, κατσίκας ἢ κριῶν. Ὅλα αὐτὰ τὰ κέρατα ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ εἶναι κοῖλα, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς μύτες των.

★

6. Ἡ ἐπεξεργασία λοιπὸν ἀρχίζει μὲ τὴν ἀφαίρεσι τοῦ μὴ κοίλου αὐτοῦ μέρους (τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖται γενικῶς ἀπὸ τοὺς βιομηχάνους μπαστουνιῶν καὶ ὀμβρελλῶν) καὶ μετὰ σχίζουν τὸ κέρατο καθ' ὅλον του τὸ μῆκος.

★

7. Τὸ βυθίζουν μετὰ μέσα σὲ βρασμένο νερὸ καὶ μαλακώνει ὅπως τὸ ὄστρακο. Ὁ ἐργάτης εὐκόλως μπορεῖ τότε νὰ ξετυλίξῃ τὸ κέρατο, ὅπως ξετυλίσσεται ἕνας ρόλος χαρτιοῦ.

★

8. Μεταβάλλεται ἔτσι σὲ πλάκα ποὺ ἐκπλατύνεται ὑπὸ μηχανικὴν πίεσιν καὶ δὲν ἀπομένει παρὰ νὰ κοπῇ ἀπ' αὐτὴν μιὰ τσατσάρα, ἕνας χαρτοκόπτης, ἕνα κόκκαλο γιὰ τὰ παπούτσια κλπ.

Φαλαγγίτισσαι τοῦ Σχηματισμοῦ Ἡρακλείου τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς μίαν ἐκδρομήν των.

Ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴν τῆς Πρωτομαγιᾶς τῆς 131ης Φάλαγγος Θηλέων Φιλιατῶν.

ΖΩΗ & ΚΙΝΗΣΙΣ

1) Ὁ Σχηματισμὸς τῆς Ε.Ο.Ν. Θηλέων τῆς Ὑποδιοικήσεως Γυθείου παρελαύνων πρὸ τῶν ἐπισήμων, κατὰ τὴν γενομένην παρέλασιν ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως.
2) Φαλαγγῖται Λεωνιδίου τῆς Ε.Ο.Ν. κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς 25ης Μαρτίου.
3) Σκαπάνισσαι τοῦ ἀστικοῦ Σχολείου Θηλέων Κορίνθου.
4) Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσαι τοῦ σχηματισμοῦ Βουσνίου Ἄνδρου.

Σ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

5) Ὁμὰς Ξηροκαμπίου τῆς Ε.Ο.Ν. μετὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σπάρτης.
6) Φαλαγγῖται Λεβαδείας κατὰ μίαν ἐκδρομὴν των εἰς Δελφούς.
7) Φαλαγγῖται τοῦ σχηματισμοῦ Λιμνῶν τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἄργους.
8) Οἱ ἀθληταὶ τῆς Ὑποδιοικήσεως Τσοτυλίου - Κοζάνης μετὰ τοῦ Ὑποδιοικητοῦ των πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως διὰ τοὺς Πανελληνίους Ἀγῶνας τῆς Ε.Ο.Ν.
9) Φαλαγγῖται Ζήρειας.

Σκαπάνισσαι τετραρχίας Ν. Κίου.

Φαλαγγίται τετραρχίας Ν. Κίου.

Η ΣΕΛΙΣ για κορίτσια

ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΣΟΥ

«Πρέπει νὰ εἶσθε πρότυπα ἐργατικότητος, πρότυπα τιμῆς καὶ πρότυπα καθήκοντος».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο κορίτσι,

Οἱ περασμένες δεκαετηρίδες εἶχανε δημιουργήσει γιὰ ὅλους μας, πρὸ πάντων ὅμως γιὰ σένα, μιὰ ζωὴ ψεύτικη, ποὺ δὲν καταπιάνονταν μὲ τὴν οὐσία παρὰ μόνο μὲ τὰ ἐξωτερικὰ φαινόμενα, μιὰν ἐποχή, ποὺ παραμελοῦσε τὸ βάθος καὶ ἐκτιμοῦσε τὴν ἐπιφάνεια. Ἦτανε δηλαδὴ μιὰ ἐποχὴ ἐπιφανειακή. Ἔλαμπαν καὶ θάμπωναν πράγματα, ποὺ δὲν ἤτανε ἀπὸ χρυσάφι, ἀνέβαιναν στὰ ἀνώτατα κοινωνικὰ σκαλοπάτια ἄνθρωποι, χωρὶς πραγματικὴ ἀξία. Ὁ κίτρινος τενεκὲς φάνταζε σὰν ἥλιος καὶ ἡ ἀνικανότητα ὑψώνονταν σὰν ἀξία. Οἱ ἀληθινὲς ἀρετές, ποὺ φωλιάζουν στὴν ἀληθινὴ καὶ βαθειὰ τῶν ἐμψύχων καὶ τῶν ἀψύχων ὑπόστασι, παραχώθηκαν καὶ χάθηκαν ἀπὸ τὰ μάτιά μας.

Γιὰ σένα πρὸ πάντων, νέο κορίτσι, ἦτανε ἡ ἐποχὴ ἐκείνη καταστρεπτική. Δὲν ἔβλεπες γύρω σου παρὰ ψευδοφάνταγμα καὶ ἐπιπολαιότητα. Οἰκογένειες ὁλόκληρες, γενιὲς ὁλόκληρες ξεκληρίστηκαν ἀπὸ μανία ψευδοεπιδείξεως. Καὶ ἡ νέα κόρη εἶχε καταντήσει σὰν τὴν ἐαρινὴ πεταλοῦδα, ποὺ τὴν τραβᾶ μόνο ἡ κόκκινη φανταχτερὴ φλόγα, γιὰ νὰ τῆς κάψη τὰ φτερὰ ὅταν αὐτὴ τὴν πλησιάση χωρὶς φρόνησι καὶ σκέψι, τὰ χιλιόπλουμα φτερὰ τῆς παρθενικῆς της ὡραιότητος.

Γυρνοῦσε ἡ νιότη σὰν σβοῦρα, ποὺ τρελλὸ παιδὶ θέτει σὲ κίνησι, γύρω ἀπὸ μηδαμινὰ καὶ ἀνάξια ἐνδιαφέροντα, ποὺ δὲν τῆς βάθαιναν τὸν πνευματικὸ καὶ ψυχικὸ κόσμο. Οἱ μέρες της περνοῦσαν χωρὶς σκοποὺς καὶ ἡ σκέψις της δὲν ἄγγιζε τὰ μεγάλα ἰδανικά, ποὺ εἶναι ἀναγκαῖα στὴ νεαρὴ ψυχή, οὔτε γεννοῦσε τὶς μεγάλες ἁγνὲς λαχτάρες.

«Ὢ, πόσο βαρειὰ πληγώνει τὴν ψυχή μου, ἡ πλῆξι μ' αὐτὴ τὴν ψεύτικη ζωή!» ἔγραφε κάποτε ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας.

Κι' ὁ καθένας μας, πρὸ πάντων ὁ νέος ἄνθρωπος, ποὺ δὲν τοῦ ἔχουν ἀνατεθῆ καθήκοντα καὶ ὑποχρεώσεις, ποὺ δὲν τοῦ δείχνονται σκοποὶ καὶ τέρματα, χάνει σιγὰ-σιγὰ τὴν ψυχική του δυναμικότητα, ἀμβλύνει τὴν πνευματική του ὀξύτητα καὶ ἀφήνεται νὰ παρασύρεται ἀπὸ τὸ ρέμα τῆς ψεύτικης ζωῆς, ποὺ κυλάει νωθρὰ καὶ πληχτικά.

Ὅταν ὥριμη πιὰ γυναῖκα νοιώσης ὅλες αὐτὲς τὶς ἀλήθειες, νέο κορίτσι, θὰ εἶναι ἀργά, γιατὶ δὲν θὰ μπορῆς νὰ σωθῆς ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του, δὲν θὰ μπορῆς νὰ ξεφύγης ἀπὸ τὸ φαῦλο κύκλο, ποὺ ὁλοένα μέσα του σὲ τραβᾶ.

Γι' αὐτὸ ὁ σοφὸς Ἀρχηγός σου σοῦ ἀνέθεσε καθήκοντα, σοῦ ἔδωσε ὑποχρεώσεις, σοῦ χάραξε νέους δρόμους καὶ σοῦ ἔδειξε νέους σκοπούς. Τὰ ἁπλᾶ του λόγια λίγα λένε καὶ πολλὰ ἐννοοῦν: «...νὰ γίνεσθε πρότυπα ἐργατικότητος, πρότυπα τιμῆς καὶ πρότυπα καθήκοντος, ὅπου καὶ ἂν εὑρίσκεσθε» Μ' αὐτὰ τὰ συμβουλευτικὰ λόγια ζητᾷ νὰ σὲ βγάλη ἀπὸ τὸν πληχτικὸ κύκλο τῆς ψεύτικης καὶ ρηχῆς ζωῆς.

Ἐργασία, τιμὴ καὶ καθῆκον εἶναι οἱ ἱερὲς ἔννοιες γνήσια λαμπερὲς σὰν τὸ καθαρὸ χρυσάφι κι' ἀκατάλυτες σὰν τὸν γρανίτη. Μ' αὐτές, ὡς βάθρα τοῦ ψυχικοῦ σου κόσμου, θὰ δημιουργήσης ἀργότερα τὴν ἀληθινὴ καὶ βαθειὰ ζωὴ τῆς οἰκογενείας σου, ποὺ καμμιὰ μπόρα δὲν θὰ εἶναι ἱκανὴ νὰ τὴν πειράξη. Κι' ἀπὸ τὴν οἰκογένειά σου θὰ περάση αὐτὸ τὸ συναίσθημα τῆς βεβαιότητος καὶ στὸ Ἔθνος μας, τὴ μεγάλη μας ἑλληνικὴ οἰκογένεια.

Ἔχε ἀκόμα μέσα στὸ μυαλό σου τὴ σοβαρὴ ἀλήθεια, ποὺ εἶπε στὸ λαό του ἕνας ἄλλος σοφός, ὁ Κομφούκιος: «Ἀπὸ τὴ γυναῖκα ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία ἑνὸς Λαοῦ».

Σίτσα Καραϊσκάκη

* ΠΛΕΚΤΑ ΓΙΑ ΜΩΡΑ *

Τὰ πλεκτὰ αὐτὰ γίνονται μὲ μαλλὶ ἄσπρο καὶ ρόζ. Πλέκονται μὲ 2 βελόνες 3 χιλιοστομέτρων καὶ μισό. Θὰ χρειασθοῦν ἀκόμη 1 βελονάκι Νο 3 καὶ 7 κουμπιὰ φιλντισένια. Θὰ χρησιμοποιήσουμε 3 πλέξεις : 1) Ὅλο δψι, 2) πλέξι ζέρσεϋ (1 σειρὰ δψι, 1 σειρὰ ἀνάποδη), καὶ 3) λάστιχο (1 πόντο δψι, 1 πόντο ἀνάποδη).

Σχῆμα 1.

Ἀρχίζουμε ἀπὸ τὸ μέσον τῆς πρώτης πλάτης.

Σηκώνουμε 58 πόντους καὶ πλέκουμε διαδοχικὰ δυὸ σειρὲς στοὺς 58 πόντους καὶ δυὸ σειρὲς στοὺς 46 μόνον πόντους. Οἱ 46 πόντοι πλέκονται πάντοτε ὅλο δψι καὶ οἱ 12, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὸ ἀμπιεσμάν, πλέκονται κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον : 2 σειρὲς δψι καὶ 2 σειρὲς μὲ πλέξι ζέρσεϋ, (μιὰ σειρὰ δψι καὶ μιὰ σειρὰ ἀνάποδη) διαδοχικῶς.

Κάνουμε ἔτσι 52 σειρὲς ὅλο δψι (στοὺς 46 πόντους), κατόπιν ἀφήνουμε 41 πόντους ἀπὸ τοὺς 46 (μένουν λοιπὸν 5 πόντοι, μὲ ἐπὶ πλέον τοὺς 12 πόντους τοῦ ἀμπιεσμάν). Προσθέτομε 26 νέους πόντους ἐν συνεχείᾳ στοὺς 5 πόντους γιὰ νὰ σχηματίσουμε τὸ μανίκι καὶ πλέκουμε ὅπως προηγουμένως 66 σειρές.

Κατόπιν κλείνουμε τοὺς 26 πόντους τοῦ μανικιοῦ καὶ ξαναπαίρνουμε τοὺς 41 πόντους, ποὺ ἀφήσαμε προηγουμένως. Πλέκουμε τὸ ἐμπρὸς πάντοτε κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, ἕως ὅτου συμπληρώσουμε 96 σειρές.

Ἀφήνουμε τότε 41 πόντους καὶ σηκώνουμε 26 νέους πόντους γιὰ νὰ σχηματίσουμε τὸ δεύτερο μανίκι, ὅπως τὸ προηγούμενο.

Ὅταν τὸ δεύτερο μανίκι τελειώση, ξαναπαίρνουμε τοὺς 41 πόντους ποὺς εἴχαμε ἀφήσει καὶ κάνουμε τὸ δεύτερο μέρος τῆς πλάτης, ὅπως τὸ πρῶτο, πλέκοντας 52 σειρές, κατόπιν κλείνουμε ὅλους τοὺς πόντους.

Ξανασηκώνουμε τοὺς πόντους γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό, πλέκουμε 4 σειρὲς λάστιχο (1 πόντο δψι, 1 πόντο ἀνάποδη), κατόπιν πλέκουμε τοὺς πόντους 2, 2 ἀπὸ τὴν δψι καὶ κλείνουμε.

Ξανασηκώνουμε τοὺς πόντους στὸ ἄκρον κάθε μανικιοῦ καὶ κάνουμε τὸ ἴδιο.

Ἐφαρμογή.— Κάνουμε τὶς ραφὲς τῶν μανικιῶν. Κλείνουμε τὴ πλάτη μὲ 2 κουμπιὰ καὶ μὲ 2 θηλιὲς στὸ ἀμπιεσμάν.

Σχῆμα 2.

Ἀρχίζουμε ἀπὸ τὴ ζώνη, σηκώνουμε 130 πόντους, πλέκουμε 8 σειρὲς λάστιχο (1 πόντο δψι, 1 πόντο ἀνάποδη), κατόπιν σχηματίζουμε τρῦπες κάθε 5 πόντους (πλέκοντας 2 πόντους μαζὶ καὶ ἀμέσως κατόπιν

ρίχνοντας ἕναν). Κάνουμε ἀκόμη 8 σειρὲς λάστιχο. Κατόπιν ἐργαζόμεθα κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον: 6 πόντους λάστιχο, 118 πόντους μὲ πλέξι ζέρσεϋ (1 σειρὰ δψι, 1 σειρὰ ἀνάποδη), 6 πόντους λάστιχο. Σχηματίζουμε μιὰ κουμπότρυπα στὸ ἕνα μέρος, σὲ ἀπόστασι 4 πόντων ἀπὸ τοῦ ἄκρου, ἀμέσως ἅμα τελειώσουμε τὸ λάστιχο τῆς ζώ-

(Συνέχεια στὴ σελ. 1128)

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀλλὰ καὶ τὸ πλοῖο δὲν θὰ ἔβλεπε τίποτα κι' ἦταν φόβος νὰ ναυαγήσῃ, ὅπως ἄλλη φορὰ τὸ «Λάνδλορδ» καὶ ἡ «Δορκάς». Οἱ ἄποικοι τοῦ μέλλοντος θ' ἀναγκαζόνταν βέβαια νὰ φωτίσουν τὶς ἀκτὲς τῆς Νέας-Ἑλβετίας.

—Καὶ γιατὶ δὲν κάνουμε ἀπὸ τώρα ἕνα φάρο;...εἶπε μιὰ μέρα ὁ Τζάκ. Παραδείγματος χάρι, ἕνα φάρο στὸ Ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης-Ἐλπίδας κι' ἄλλον ἕνα στὸ Ἀνατολικό. Ἔτσι τὰ πλοῖα θάμπαιναν εὔκολα στὸν ὅρμο τῆς Σωτηρίας.

— Κι' αὐτὸ θὰ γίνῃ, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ. Μὲ τὸν καιρὸ γίνονται ὅλα. Δυστυχῶς ποὺ ὁ πλοίαρχος Λίττλστων δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ φάρους γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ νησί μας καὶ νάρθῃ ν' ἀράξῃ ἀντικρὺ στὸ Φελσενχάϊμ!

—Ὁπωσδήποτε, εἶπε ὁ Τζάκ, μοῦ φαίνεται πὼς εἴμαστε ἀρκετὰ ἱκανοὶ νὰ φωτίσουμε τ' ἀκρογιάλια τοῦ νησιοῦ μας.

—Ὅλα τὰ ἔχει εὔκολα ὁ ἀγαπητός μας Τζάκ!... ἀποκρίθηκε χαμογελῶντας ὁ κ. Οὐόλστων.

—Γιατὶ ὄχι; ὑπέλαβε ὁ νέος. Πόσα δὲν κάναμε ὡς τώρα, καὶ πόσα δὲν θὰ κάνουμε ἀκόμη μὲ τὴν ὁδηγία καὶ τὴ διεύθυνσί σας;

—Ἀκοῦτε τὸ κομπλιμέντο;... εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ.

— Δὲν ξεχνῶ οὔτε τὴν κ. Οὐόλστων, οὔτε τὴν Ἄννα, ἐπρόσθεσε ὁ Τζάκ.

— Τοὐλάχιστο δὲν μᾶς λείπει ἡ θέλησι, εἶπε ἡ κόρη.

— Καὶ μὲ τὴ θέλησι ὑψώνει κανεὶς φάρους διακόσια πόδια ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ὠκεανοῦ! συμπλήρωσε ὁ Τζάκ.

Ἀξίζει τώρα νὰ σημειώσουμε καὶ μιὰ ἄλλη συνομιλία, ποὺ ἔγινε τὸ πρωῒ τῆς 25ης Ἰουλίου.

Ὁ κ. κι' ἡ κυρία Ζερμάττ ἦταν ἀκόμη στὴν κάμαρά τους, ὅταν μπῆκε ὁ Ἐρνέστος μὲ ὕφος σοβαρώτερο ἀπὸ τὸ συνηθισμένο καὶ μὲ μιὰ ζωηρὴ λάμψι στὰ μάτια.

Ἤθελε ν' ἀνακοινώσῃ στὸν πατέρα του μιὰν ἀνακάλυψι, πού, κατὰ τὴν γνώμη του, μποροῦσε νὰ ἔχῃ σπουδαιότατα ἀποτελέσματα στὸ μέλλον.

Κρατοῦσε στὸ χέρι του ἕνα πρᾶγμα, ποὺ τὸ ἔδωσε στὸν κ. Ζερμάττ, ἀφοῦ τὸ κύτταξε ἀκόμη μιὰ φορά.

Ἦταν ἕν' ἀπὸ τὰ χαλίκια, ποὺ εἶχε μαζέψει στὴν κοίτη τοῦ χειμάρρου, τότε ποὺ εἶχε πάει μὲ τὸν κ. Οὐόλστων πρὸς ἀναγνώρισι τοῦ ποταμοῦ Μόντροζ.

Ὁ κ. Ζερμάττ ἐπῆρε κεῖνο τὸ χαλίκι, ποὺ εὐθὺς τὸν ἐξέπληξε τὸ βάρος του. Ἔπειτα ρώτησε τὸ γυιό του γιατὶ τοῦ τὸ ἔφερνε μὲ τόσο μυστήριο.

— Γιατὶ ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τοῦ δείχνῃ κανεὶς κάποια εὐλάβεια, ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρνέστος.

— Μὰ γιὰ ποιὸ λόγο;

— Γιατὶ τὸ χαλίκι αὐτὸ εἶναι χρυσίτης!

— Χρυσίτης;... Ἀλήθεια;...

Κι' ὁ κ. Ζερμάττ ἐπλησίασε τὸ παράθυρο κι' ἄρχισε νὰ παρατηρῇ τὸ χαλίκι στὸ φῶς.

— Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτὸ ποὺ λέω! ἐξηκολούθησε ὁ Ἐρνέστος. Τὸ ἐξήτασα καλά. Ἔκαμα ἀνάλυσι μερικῶν μορίων καὶ μπορῶ νὰ βεβαιώσω, ὅτι ἀποτελεῖται κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ χρυσάφι σὲ φυσικὴ κατάστασι.

— Μὰ μήπως κάνεις λάθος, παιδί μου;...

—Ὄχι, πατέρα, ὄχι!...

Ἡ κυρία Ζερμάττ ἄκουε αὐτὴ τὴν ὁμιλία χωρὶς νὰ πῇ λέξι, χωρὶς κἂν νὰ ζητήσῃ νὰ ἰδῇ τὸ πολύτιμο χαλίκι, ποὺ ἡ ἀνακάλυψί του δὲν τῆς προξενοῦσε, καθὼς φαινόταν, παρ' ἀδιαφορία.

— Στὸν Μόντροζ, ἐπρόσθεσε ὁ Ἐρνέστος, ἔχει πλῆθος τέτοια χαλίκια. Ποὺ θὰ πῇ, ὅτι ὁ χρυσίτης ἀφθονεῖ στὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ νησιοῦ μας.

— Καὶ τί μᾶς μέλει! εἶπε τότε ἡ κυρία Ζερμάττ.

Ὁ κ. Ζερμάττ κύτταξε τὴ γυναῖκα του μὲ ἀπορία γι' αὐτὴ τὴν περιφρόνησι, κι' ἔπειτα εἶπε:

—Ἀγαπητέ μου Ἐρνέστε, δὲν εἶπες τίποτα σὲ κανένα γιὰ τὴν ἀνακάλυψί σου;

— Σὲ κανένα.

—Ἔκαμες καλά. Ὄχι πὼς δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη στὸν ἀδελφό σου καὶ στὸν κ. Οὐόλστων. Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι μυστικό, ποὺ πρέπει νὰ σκεφθῇ κανεὶς πρὶν τὸ ἀνακοινώσῃ.

— Μὰ τί φόβος ὑπάρχει, πατέρα;

— Γιὰ τὴν ὥρα κανένας. Ἀργότερα ὅμως... Γιὰ φαντάσου νὰ μάθουν ὅτι στὴ Νέα-Ἑλβετία ὑπάρχει χρυσάφι! Τί θὰ γίνῃ ἡ μέλλουσα ἀποικία; Θὰ τρέξουν ὅλοι οἱ χρυσοθῆρες τοῦ κόσμου καὶ θὰ ἐκδηλωθοῦν εὐθὺς ὅλα τὰ κακά, ὅλα τὰ ἐγκλήματα ποὺ φέρνει ἡ κατάκτησι αὐτοῦ τοῦ μετάλλου! Μιὰ μέρα βέβαια τὰ χρυσοφόρα στρώματα τοῦ Μόντροζ θὰ φανερωθοῦν. Ἀλλὰ ὅσο ἀργότερα γίνῃ αὐτό, τόσο καλλίτερα. Ἔκαμες καλὰ ποὺ ἐκράτησες τὸ μυστικό σου, παιδί μου. Θὰ τὸ κρατήσουμε καὶ μεῖς.

— Πολὺ φρόνιμα μίλησες, εἶπε στὸν ἄντρα της ἡ κυρία Ζερμάττ, καὶ δὲν μπορῶ παρὰ νὰ σ' ἐπιδοκιμάσω. Ὄχι, δὲν πρέπει νὰ ποῦμε τίποτα, οὔτε νὰ ξαναπᾶμε στὸ χείμαρρο ἐκεῖνο τοῦ Μόντροζ. Ἂς ἀφήσουμε νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει ἡ τύχη, ἡ καλλίτερα ὁ Θεός, ποὺ διαθέτει τοὺς θησαυροὺς αὐτοῦ τοῦ κόσμου καὶ τοὺς μοιράζει ὅπως θέλει!

Ὁ πατέρας, ἡ μητέρα κι' ὁ γυιὸς ἔμειναν λίγες στιγμὲς συλλογισμένοι. Ἡ ἀπόφασί τους ἦταν νὰ μὴ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψι, ν' ἀφήσουν τοὺς χρυσίτες ἐκείνους ἐκεῖ ποὺ βρισκόντανε. Πολλὰ κακὰ θ' ἀπόφευγαν ἔτσι...

Ὁ χειμῶνας ἦταν ἀκόμα στὴν ἀκμή του. Χρειάσθηκε νὰ κάμουν ὑπομονὴ ἄλλες τρεῖς ἑβδομάδες· γιατὶ ἡ ἄνοιξι, ἐκεῖνο τὸ χρόνο, θἆταν ὄψιμη. Ὕστερ' ἀπὸ εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν ἀνακωχή, ἡ πάλη τῶν στοιχείων ξανάρχισε μὲ μανία μεγαλείτερη. Κι' ἦταν Αὔγουστος.

—Πρώτη φορὰ βλέπουμε νὰ βαστοῦν τόσο πολὺ οἱ βροχές, εἶπε μιὰ μέρα ὁ κ. Ζερμάττ. Δώδεκα χρόνια τώρα, ποτὲ δὲν κλεισθήκαμε ὡς τὸν Αὔγουστο!

— Τί ἄσχημη ἰδέα θὰ σχηματίσῃς γιὰ τὸ νησί μας, ἀγαπητή μου Μαίρη! ἐπρόσθεσε ἡ κυρία Ζερμάττ.

—Ἡσύχασε, Μπέτση μου, ἀποκρίθηκε ἡ κυρία Οὐόλστων· γιατὶ στὴν Ἀγγλία, τὸ μισὸ τοὐλάχιστο χρόνο, κάνει πολὺ χειρότερο καιρὸ ἀπὸ τοῦτον.

—Μὰ ἐδῶ δὲν εἶναι Ἀγγλία! φώναξε ὁ Τζάκ. Τρεῖς ἑβδομάδες περιμένω τώρα νὰ βγῶ κυνῆγι. Καὶ κάθε πρωῒ τὰ σκυλιά μου μὲ κυττάζουν, σὰ νὰ μὲ ρωτοῦν τί συμβαίνει!

—Ἔννοια σου καὶ τὸ τέλος πλησιάζει, εἶπε ὁ Ἐρνέστος. Καὶ τὸ βαρόμετρο τὸ λέει καὶ τὸ θερμόμετρο. Θ' ἀρχίσῃ ἡ περίοδος τῶν καταιγίδων, ποὺ διαδέχεται συνήθως τὴν περίοδο τῶν βροχῶν.

Πραγματικῶς, οἱ καταιγίδες αὐτὲς ποὺ διαρκοῦν 5—6 μέρες, ἄρχισαν στὶς 17 τοῦ Αὐγούστου, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὕψωσι τῆς θερμοκρασίας, μιὰ συμπύκνωσι τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ μιὰ συσσώρευσι μαύρων συννέφων, ποὺ ἦταν γεμάτα ἠλεκτρισμό.

Τὸ Φελσενχάϊμ, μὲ τὴ βράχινη κουκούλα του, ἀψηφοῦσε καὶ τὴ βροχὴ καὶ τὸν ἄνεμο καὶ τὸν κεραυνό. Οἱ γυναῖκες μόνον ἐτρόμαζαν ἀπὸ τοὺς κρότους, ἀλλὰ κι' αὐτὲς ὄχι τόσο πολύ.

Τὴν ἄλλη μέρα, πρὸς τὸ βράδυ, ἔπεσε ἕνας κεραυνὸς ποὺ τοὺς ξεκού-

Ὄχι δὲν πρέπει νὰ ποῦμε σὲ κανένα τίποτα.

φανε. Ἦταν ὅλοι μαζεμένοι στὴ βιβλιοθήκη, ὅταν ἀκούσθηκε ὁ ξερός, ὁ σπαρακτικός, ὁ φοβερὸς ἐκεῖνος κρότος, ποὺ τὸν διαδέχθηκε ἀπέξω ἡ βαθύτερη σιγή. Χωρὶς ἀμφιβολία, ὁ κεραυνὸς εἶχε πέσει κοντὰ στὸ Φελσενχάϊμ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκούσθηκε κι' ἄλλος κρότος.

— Τ' ἦταν αὐτό; φώναξε ὁ Τζάκ.

— Δὲν ἦταν κεραυνός! ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ.

— Ὄχι βέβαια! εἶπε ὁ κ. Οὐόλστων πλησιάζοντας τὸ παράθυρο.

— Μὴν ἦταν κανονιὰ ἀπὸ τὴ θάλασσα; ρώτησε ὁ Ἐρνέστος.

Ἀκροάσθηκαν μὲ ἀγωνία... Μπορεῖ νάκαμαν λάθος... Ἴσως νὰ ἦταν μιὰ ἀκουστικὴ ἀπάτη, ἕνα λείψανο τοῦ κεραυνοῦ, μιὰ τελευταία ἠχὼ τοῦ φοβεροῦ του κρότου... Ἂν ἦταν ὅμως κανονιά, θὰ πῇ πὼς κάποιο πλοῖο βρισκόταν μπροστὰ στὸ νησί, σπρωγμένο ἀπὸ τὴν τρικυμία, ἴσως σὲ κίνδυνο...

Καὶ νά, δεύτερος κρότος, ὅμοιος μὲ τὸν πρῶτο, ἄρα ἀπὸ τὴν ἴδια ἀπόστασι κι' αὐτὴ τὴ φορὰ χωρὶς νὰ προηγηθῇ καμμιὰ ἀστραπή!

— Κανονιὲς εἶναι! φώναξε ὁ Τζάκ. Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν χωρεῖ πιὰ ἀμφιβολία...

— Ναί!... αὐτὴ τουλάχιστο ποὺ ἀκούσαμε τώρα, ἦταν κανονιά, ἐβεβαίωσε ὁ κ. Οὐόλστων.

Ἀμέσως ἡ Ἄννα ἔτρεξε στὴν πόρτα:

— Ὁ «Ξιφίας»!... δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι παρὰ ὁ «Ξιφίας»!...

Πέρασαν λίγες στιγμὲς μὲ σιωπὴ ἀγωνίας. Ὁ «Ξιφίας» ἀπέξω ἀπ' τὸ νησί, ζητῶντας βοήθεια;... Ὄχι!... ὄχι!... Ὅτι ἕνα πλοῖο ὁποιοδήποτε εἶχε σπρωχθῆ στὰ βορειοανατολικά, ὅτι εἶχε πέσει στὶς ξέρες τοῦ Ἀκρωτηριοῦ τῆς Ψεύτικης - Ἐλπίδας ἢ τοῦ Ἀνατολικοῦ, αὐτὸ μποροῦσαν νὰ τὸ ὑποθέσουν. Ἀλλὰ ὄχι κι' ὅτι τὸ πλοῖο αὐτὸ ἦταν Ἀγγλικὴ κορβέττα. Ἀδύνατο, ἀπαράδεκτο! Τότε θὰ εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν Εὐρώπη πρὸ τριῶν τουλάχιστο μηνῶν καὶ θὰ εἶχε συντομεύσει σημαντικὰ τὴ διαμονή της στὴν Ἀγγλία... Ὄχι! ὄχι!... Κι' ὁ κ. Ζερμάττ τὸ ἐφώναξε μὲ τόση πεποίθησι, ὥστε ὅλοι συμφώνησαν μαζί του: Δὲν μποροῦσε νὰ ἦταν ὁ «Ξιφίας».

Ὁπωσδήποτε, δὲν ἦταν λιγώτερο φρικτὸ νὰ συλλογίζουνται πὼς ἕνα πλοῖο ἐκινδύνευε ἀπέξω ἀπ' τὸ νησί... ὅτι ἡ τρικυμία μποροῦσε νὰ τὸ ρίξῃ στὸ βράχο, ὅπου εἶχε ναυαγήσει τὸ «Λάνδλορδ»... ὅτι τοῦ κάκου ζητοῦσε βοήθεια...

Ὁ κ. Ζερμάττ, ὁ κ. Οὐόλστων, ὁ Ἐρνέστος κι' ὁ Τζάκ βγῆκαν ἔξω μὲ τὴ βροχὴ κι' ἀνέβηκαν στὴν πλαγιά, πίσω ἀπὸ τὸ Φελσενχάϊμ. Ἀπὸ κεῖ φαινόταν ἡ θάλασσα. Ἀλλὰ τόση ἦταν ἡ θολοῦρα, ὥστε δὲν μποροῦσαν νὰ διακρίνουν οὔτε σ' ἕνα διάστημα σχετικῶς μικρό. Κι' ἀναγκάσθηκαν κι' οἱ τέσσερις νὰ ἐπιστρέψουν ἀμέσως, χωρὶς νὰ ἰδοῦν τίποτα στὸν ὅρμο τῆς Σωτηρίας.

— Ἔπειτα, τί θὰ μπορούσαμε νὰ κάμουμε γι' αὐτὸ τὸ πλοῖο;... ρώτησε ὁ Τζάκ.

— Τίποτα! ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΣΤΗΛΗ τοῦ γιατροῦ

Οἱ ἀνάγκες στὴν ἀνάπτυξι τοῦ παιδιοῦ

Β΄.

Οἱ ἐξωτερικοὶ παράγοντες τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἀνθρώπου εἶναι πρῶτον οἱ τροφικοὶ καὶ δεύτερον οἱ φυσικοὶ παράγοντες. α΄) Οἱ τροφικοί. Ἐνόμισαν πρὸς στιγμὴν μερικοὶ ἐπιστήμονες, πρὸ 30 ἐτῶν περίπου, ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ τραφῇ καὶ νὰ ἀναπτυχθῇ ὁ ἄνθρωπος, ἀρκεῖ νὰ χορηγήσουν εἰς αὐτὸν μιὰ ποσότητα θερμίδων ἀρκετὴ ὑπὸ οἱανδήποτε μορφήν. Καὶ ἔτσι, ἕνας Γάλλος χημικός, ὁ μέγας Berthelot, ἔφτιασε τὸ περίφημο χάπι μὲ θρεπτικὲς χημικὲς οὐσίες, ποὺ νόμιζε πὼς ἦτο δυνατὸν νὰ θρέψῃ τὸν ἄνθρωπον. Ἄλλος πάλιν ἔφτιασε τεχνητὸ γάλα, δηλαδὴ ὑγρὸ ποὺ εἶχε ὅλες τὶς θρεπτικὲς οὐσίες τοῦ γάλακτος, ἀλλὰ ὄχι καὶ τὶς φυσικὲς οὐσίες. Ἡ προσπάθειά των ὅμως ἀπέτυχε παταγωδῶς, ἀλλ' αὐτὸ ἔκανε τοὺς ἐπιστήμονας νὰ ἐξετάσουν καλλίτερα τὸ ζήτημα τῆς διατροφῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ βροῦν ὅτι ὁ ἄνθρωπος, γιὰ νὰ ἀναπτυχθῇ καὶ νὰ ζήσῃ, ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ παντὸς εἴδους τροφὲς καὶ κυρίως τροφὲς ποὺ βρίσκονται στὴ φυσική των κατάστασι. Ἔτσι ἀνεκαλύφθησαν καὶ οἱ βιταμῖνες, γιὰ τὶς ὁποῖες θὰ μιλήσωμε ἀργότερα στὴ «Νεολαία». Οἱ βιταμῖνες παίζουν τὸ σπουδαιότερο ρόλο στὴν ἀνάπτυξι, ἐνεργοῦν ὅπως τὸ ὑγρὸν τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων, ποὺ εἴπαμε στὸ προηγούμενον ἄρθρο, στὴν ἀνάπτυξι τοῦ παιδιοῦ. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς βιταμῖνες ἀνευρέθησαν καὶ πολλὲς ἄλλες μεταλλικὲς καὶ ζωϊκὲς οὐσίες ἀπαραίτητες διὰ τὴν ἀνάπτυξι, ὅπως τὰ ἅλατα, τὸ ἀσβέστιον, τὸ φώσφορον, τὸ μαγνήσιον, τὰ ἀμινοξέα κλπ. Γενικῶς δὲ οἱ ἐργασίες τῶν ἐπιστημόνων ἀπέδειξαν τὸν πρωτεύοντα ρόλον τῆς τροφῆς εἰς τὴν ἀνάπτυξι τοῦ παιδιοῦ.

Γιγαντισμὸς ἢ μεγαλακρία.

Ὁ Καλμὲτ περιέγραψεν ὅτι τὰ παιδιὰ τῆς Λίλλης στὸν εὐρωπαϊκὸ πόλεμο ἀπὸ ἔλλειψι τροφῶν ἐκ τοῦ ἀποκλεισμοῦ ἀπὸ τοὺς Γερμανούς, ἀνεπτύσσοντο βραδέως, ἡ δὲ ἐμφάνισις τῆς ἥβης ἔφθασε νὰ γίνεται εἰς τὰ 16—18 χρόνια. Ἀλλὰ καὶ μεῖς ἐὰν προσέξωμε, θὰ ἰδοῦμε ὅτι τὰ παιδιὰ τῶν ἀνεπτυγμένων καὶ ὁπωσδήποτε εὐπόρων ἀναπτύσσονται κανονικά, ἐνῷ τῶν πτωχῶν τάξεων βραδύνει ἡ ἀνάπτυξις, τὸ ἀνάστημα δὲ εἰς τὰ πρῶτα εἶναι πολὺ μεγαλείτερον ἀπὸ τὰ δεύτερα. Ἐπίσης οἱ χωρικοὶ τῶν ἀγόνων περιοχῶν τῆς Ἑλλάδος εἶναι μικροὶ τὸ δέμας καὶ ἀδύνατοι, ἐνῷ ἀντιθέτως τῶν εὐπόρων περιοχῶν, ὅπως οἱ Κρῆτες, Αἰτωλοακαρνᾶνες καὶ ἄλλοι, φημίζονται διὰ τὸ παράστημα καὶ τὴν εὐρωστίαν των. Τέλος καὶ ἡ ἱστορία διδάσκει ὅτι φυλαὶ ὁλόκληροι ζώων καὶ ἀνθρώπων ἐξηφανίσθησαν ὁλοσχερῶς λόγῳ τῶν καιρικῶν ἐπιδράσεων καὶ τῆς ἀγονίας τοῦ ἐδάφους, δηλ. ἀπὸ ἔλλειψιν ἐπαρκοῦς διατροφῆς. β΄) Οἱ φυσικοὶ παράγοντες τῆς ἀναπτύξεως: Νομίζομεν ὅτι εἶναι περιττὸν νὰ ἐξάρωμεν ἐνταῦθα τὴν ζωογόνον ἐπίδρασιν τοῦ ἡλίου εἰς τὴν ἀνάπτυξι τοῦ παιδιοῦ, διότι εἶναι σὲ ὅλους γνωστή. Βρέφη καὶ παιδιὰ τῶν μεγαλοπόλεων, ποὺ μένουν σὲ ἀνήλια καὶ σκοτεινὰ σπίτια, παρουσιάζουν συχνὰ διαταραχὰς τῆς ἀναπτύξεως ὡς καὶ ἄλλας παθήσεις, ὅπως ὁ ραχιτισμός, ἀπὸ ἔλλειψι φωτός. Εὐτυχῶς στὴν Ἑλλάδα μας ὁ ἥλιος μᾶς παρέχεται ἀφθόνως, τόσον τὸν χειμῶνα, ὅσο καὶ τὸ καλοκαῖρι, καὶ ἔτσι δὲν εἶναι συχνὲς οἱ διαταραχὲς τῶν ὀστῶν καὶ τῆς ἀναπτύξεως, ὅπως εἶναι στὴ Δυτικὴ καὶ Βόρειον Εὐρώπη.

Νομίζομεν, μὲ τὰ ὅσα εἴπαμε προηγουμένως, ὅτι καταλάβαμε καλὰ τὸ ζήτημα τῆς ἀναπτύξεως τοῦ παιδιοῦ, ὥστε νὰ μὴ συγχέωμεν τὰ πράγματα. Δηλαδὴ πρόωρη ἀνάπτυξι δὲν ὑπάρχει, διότι, ὅταν λέμε πρόωρη ἀνάπτυξι, εἶναι σὰ νὰ λέμε ὅτι ἡ ἀνάπτυξις ἔγινε πρὶν ἔλθῃ ἡ ὥρα της, δηλ. ὅτι τὸ παιδὶ ψήλωσε μισὸ μέτρο σὲ ἡλικία 7—8 ἐτῶν, ἀλλὰ τέτοιο πρᾶγμα δὲν γίνεται, ἐκτὸς ἐὰν ὑπάρχῃ γιγαντισμὸς (βλέπε εἰκόνα), ἀλλ' αὐτὸ εἶναι σπανιώτατον. Τὸ παιδὶ ἀναπτύσσεται κανονικά, δηλ. σὲ ἡλικία 11—13 ἐτῶν, τόσο τὸ ἀγόρι ὅσο καὶ τὸ κορίτσι, εἶναι δηλαδὴ ἡ ὡραία ἐκείνη ἐποχὴ ποὺ τὸ μὲν ἀγόρι γίνεται ἄντρας, τὸ δὲ κορίτσι γυναῖκα. Ἡ ἀνάπτυξις δὲ αὐτή, πραγματικὰ ἀπότομη, εἶναι ἐκπληκτική, δεδομένου ὅτι ὁ νέος ἢ ἡ νέα αὐξάνουν ταχύτατα, ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἐντελῶς φυσιολογικό. Τώρα, ἂν αὐτὴ ἡ ταχύτης δημιουργῇ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 1128)

ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕ... «ΔΙΣΚΟΥΣ»

Στοὺς σύγχρονους στρατοὺς τὸ «καμουφλάρισμα» παίζει σπουδαιότατον ρόλον. Συνίσταται δέ, ὡς γνωστόν, στὸ ν' ἀποκρύπτῃ ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ διὰ πυκνοῦ στρώματος καπνοῦ τοὺς δρόμους, τὰ χαρακώματα, τὰ ὀχυρωματικὰ ἔργα, τὶς τηλεβολοστοιχίες, κ.τ.λ.

Στὸ ναυτικὸν τὸ «καμουφλάρισμα» δημιουργεῖται ἰδίως μὲ πυκνὰ παραπετάσματα καπνοῦ ποὺ ὑψοῦνται ὑπὲρ τὴν θάλασσαν, πίσω ἀπὸ τὰ ὁποῖα μπορεῖ νὰ κινηθῇ ὁλόκληρος στόλος χωρὶς ὁ ἀντίπαλος νὰ μπορῇ νὰ διακρίνῃ οὔτε τὸν ἀριθμὸ τῶν πλοίων οὔτε τὴν κατεύθυνσίν του.

Στὴν ξηρὰ οἱ τρόποι καμουφλαρίσματος εἶναι πολλοὶ καὶ διάφοροι καὶ ἀδύνατον σχεδὸν νὰ τοὺς ἀπαριθμήσῃ κανείς. Ἔτσι, κατὰ τὸν μεγάλο πόλεμο γιὰ

νὰ ξεγελάσουν τὰ ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα βομβαρδισμοῦ ἔφθασαν στὸ νὰ καμουφλάρουν πόλεις ὁλοκλήρους. Τὴν νύχτα—γιατὶ τὴν νύχτα γίνονται σχεδὸν πάντοτε οἱ βομβαρδισμοί—μὲ τὸ γενικὸ σβύσιμο τῶν φώτων καθιστοῦσαν τὴν πόλι ἀθέατον. Λίγα ὅμως χιλιόμετρα πιὸ πέρα καὶ σ' ἀκατοίκητο τόπο ἄναβαν χιλιάδες φῶτα, ποὺ ἔκαμναν τοὺς πιλότους νὰ πιστεύουν ὅτι πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος βρισκόταν ἡ πόλις καὶ ἔρριχναν τὶς βόμβες τους ἐκεῖ μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι ἐβομβάρδιζαν πραγματικῶς τὴν πόλι ποὺ ἤθελαν.

Τελευταίως ἕνας Γάλλος ἐπενόησε κάτι καλλίτερο: τὸ «ἠχητικὸ καμουφλάρισμα». Γιὰ τὸ καμουφλάρισμα αὐτὸ χρησιμοποιεῖται ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς μεγαφώνων συνδυασμένων μὲ κοινὲς φωνογραφικὲς πλάκες ἐπάνω στὶς ὁποῖες εἶναι ἀποτυπωμένοι οἱ πιὸ ἐκκωφαντικοὶ θόρυβοι: θόρυβος βαλλόντων πολυβόλων, κανονιῶν, πτήσεως μοίρας ἀεροπλάνων διώξεως ἢ βομβαρδισμοῦ, θόρυβος βαδίζοντος στρατιωτικοῦ τμήματος κ.τ.λ.

Ἀρκεῖ δηλαδὴ νὰ τοποθετηθοῦν σ' ἕναν ἐκτεταμένον χῶρον μιὰ σειρὰ ἀπὸ τὰ μεγάφωνα αὐτά, γιὰ νὰ δοθῇ στὸν ἐχθρὸ ἡ ἐντύπωσις ὅτι ἔχει μπροστά του 50, 100 ἢ 200 πολυβόλα.

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ξεγελιῶνται καὶ οἱ πιλότοι ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων ποὺ, ἀκούοντας καμμιὰ δωδεκάδα ἀπὸ τὰ μεγάφωνα αὐτὰ θὰ νομίζουν ὅτι βάλλονται ἀπὸ σειρὰν ἀντιαεροπορικῶν κανονιῶν.

Ὅσον ὅμως ἀποτελεσματικὲς καὶ ἔξυπνες κι' ἂν εἶναι οἱ ἐγκαταστάσεις τοῦ «ἠχητικοῦ καμουφλαρίσματος», θὰ εἶναι πιὸ ἐξυπηρετικὲς γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἂν δὲν χρησιμοποιηθοῦν ποτέ.

Ἡ κοσμογραφία τῶν ἀρχαίων

Τὸ ζήτημα τοῦ σχήματος τῆς γῆς ἀπησχόλει, ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων, τοὺς ἀνθρώπους. Ἐλλείψει γεωγραφικῶν γνώσεων, κάθε ἕνα ἀπὸ τὰ διάφορα ἀρχαῖα ἔθνη θεωροῦσε ὡς κέντρον τῆς γῆς τὴν ἰδική του χώρα. Ἔτσι, ὁ Ἰνδὸς κάτοικος τοῦ Ἰσημερινοῦ καὶ ὁ Σκανδιναυὸς κάτοικος τοῦ Πόλου θεωροῦσαν τὴν χώραν τους ὡς τὸ κέντρον τῆς γῆς. Οἱ Ἕλληνες ἐνόμιζαν τὸν Ὄλυμπο ὀμφαλὸ τῆς γῆς. Οἱ Ἀσσύριοι τὴν Βαβυλῶνα, οἱ Ἑβραῖοι τὴν Ἱερουσαλήμ, οἱ δὲ Σῖναι καὶ σήμερα ἀκόμη ὀνομάζουν τὴν χώραν των κεντρικὴν αὐτοκρατορίαν.

Τὸ σχῆμα τῆς Γῆς κατὰ τοὺς Ἰνδοὺς

Οἱ Ἰνδοὶ ἐπίστευαν ὅτι ἡ γῆ ἦταν ἡμισφαίριο ποὺ στηριζόταν ἐπάνω στὰ κεφάλια τεσσάρων ἐλεφάντων, οἱ ὁποῖοι πάλιν ἐστέκοντο ἐπάνω στὴ ράχι ὑπερμεγέθους χελώνης!

Γενικῶς ἐπιστευόταν ὅτι ἡ χελώνη δὲν στηριζόταν πουθενὰ ἀλλὰ ἐπέπλεε στὴν ἐπιφάνεια τοῦ παγκοσμίου ὠκεανοῦ. Οἱ πεπαιδευμένοι ὅμως Ἰνδοὶ ἔλεγαν ὅτι τὰ ζῶα αὐτὰ ἦσαν συμβολικὰ καὶ ἐσήμαιναν, οἱ μὲν ἐλέφαντες τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος, ἡ δὲ χελώνη τὴν αἰωνιότητα.

Ἡ Γῆ κύλινδρος καὶ ἑξάεδρον

Ὁ φιλόσοφος Ἀναξίμανδρος, ὁ ὁποῖος ἔζησε κατὰ τὸ 600 π. Χ., παρίστανε τὴν γῆν ὡς κύλινδρο, τοῦ ὁποίου μόνον ἡ ἄνω ἐπιφάνεια ἦταν κατωκημένη. Μ' αὐτὸν συμφωνοῦσαν οἱ Λεύκιππος, Δημόκριτος καὶ ὁ Ἀναξαγόρας, ὁ δὲ Ἀναξίμανδρος πρόσθετε ὅτι ἡ γῆ ὑποβασταζόταν ὑπὸ συμπεπυκνωμένου ἀέρος! Ὁ Πλάτων, ποὺ ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἦταν φιλόσοφος ἦταν καὶ ἄριστος μαθηματικός, θεωροῦσε τὸ ἑξάεδρον ὡς τὸ τελειότερον ὅλων τῶν σχημάτων καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸ σχῆμα τῆς γῆς, κατ' αὐτόν, ἦταν ἑξάεδρον.

Τί ἐφρόνουν οἱ Αἰγύπτιοι

Κατὰ τοὺς Αἰγυπτίους, ἡ γῆ μοιάζει μὲ γυναῖκα πλαγιασμένη καὶ σκεπασμένη ἀπὸ φύλλα. Οἱ οὐρανοὶ ἀντιπροσωπεύονταν κι' αὐτοὶ ἀπὸ γυναῖκα τῆς ὁποίας τὸ σῶμα ἦταν κεκλιμένο καὶ ἐκαλύπτετο ἀπὸ ἀστέρας. Δύο πλοῖα ποὺ ἔφεραν τὸν ἥλιο ἀνατέλλοντα καὶ δύοντα, ἐκινοῦντο ἐπάνω στὸ σῶμα τῆς θεᾶς. Στὸ κέντρον δὲ στεκόταν ὁ θεὸς Μύων, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε τὴν ἰσορροπία τοῦ Σύμπαντος.

Ἡ Γῆ κατὰ τὸν Στράβωνα

Ὁ Στράβων, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους γεωγράφους, φρονοῦσε ὅτι ἡ γῆ ἦταν σφαιροειδὴς ἀλλὰ ἀκίνητος καὶ κέντρον τοῦ σύμπαντος. Τοὺς ἀστέρας καὶ τὴν σελήνη τὰ θεωροῦσε ὡς μετέωρα ποὺ σχηματίζονταν ἀπὸ τὰς ἀναθυμιάσεις τῆς θαλάσσης. Ἐπίστευε δὲ ὅτι κανένα ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου δὲν ἦταν κατωκημένον, ἐκτὸς ἐκείνου ποὺ ἦταν γνωστὸ στοὺς ἀρχαίους.

Ἡ Γῆ τετράγωνη

Κατὰ τὸ 535 μ. Χ. ὁ Κοσμᾶς, ὁ ὁποῖος ἐπωνομάσθη Ἰνδικοπλεύστης, ἰσχυριζόταν ὅτι ἡ γῆ ἦταν τετράγωνη καὶ ὅτι στερεὰ τείχη ὑπεβάσταζαν τὸν οὐρανό. Κατ' αὐτόν, ἡ κατωκημένη γῆ ἦταν τετράγωνη ἐπιφάνεια ποὺ περιστοιχιζόταν ἀπὸ νερό, ποὺ εἰσωρμοῦσε σ' αὐτὴν ἀπὸ τέσσαρας κόλπους. Πέραν τοῦ ὠκεανοῦ ὑπῆρχε ἄλλη Ἤπειρος ποὺ κάποτε ἦταν κατωκημένη. Σ' αὐτὴν τοποθετοῦσε τὸν Παράδεισο. Μετὰ τὴν πτῶσι τοῦ Ἀδὰμ ἔμειναν στὰ παράλιά της οἱ ἀπόγονοί του, μέχρι τοῦ κατακλυσμοῦ, ὁπότε διὰ τῆς κιβωτοῦ ἦρθαν στὴν γῆ μας. Ὁ Κοσμᾶς πρόσθετε ὅτι ὁ Θεὸς ὅταν ἐδημιούργησε τὴν γῆ δὲν τὴν ἐστήριξε ἐπάνω σὲ κανένα πρᾶγμα καὶ ἑπομένως αὐτὴ στηριζόταν διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Γῆ... αὐγό!

Κατὰ τὸν Μπεντέ, ποὺ ἤκμασε κατὰ τὸν 8ον μ. Χ. αἰῶνα, ἡ γῆ εἶχε σχῆμα αὐγοῦ. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἄνθρωποι δὲν μποροῦσαν νὰ καταλάβουν πῶς ἡ γῆ στεκόταν χωρὶς κανένα στήριγμα, τὴν παρίστανε ὡς αὐγὸ μισοβυθισμένο μέσα στὸ νερό. Ὁ τότε γνωστὸς κόσμος ἀποτελοῦσε τὸ μισὸ μέρος τοῦ αὐγοῦ ποὺ βρισκόταν ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Κατὰ τὴν ἰδέαν αὐτὴν ἐξεδόθησαν πολλοὶ γεωγραφικοὶ χάρται ποὺ ἦσαν ἐν χρήσει ἐπὶ δύο αἰῶνας!

Θ. Ι. Γ.

Τὰ πουλιὰ ὡς... ξυπνητήρια

Μιὰ πραγματικὰ τερπνὴ ἀπασχόλησις ἐκείνων ποὺ μένουν στὶς ἐξοχές, εἶναι νὰ μαντεύουν τὴν ὥρα ἀπὸ τὸ τραγοῦδι τῶν πουλιῶν. Αὐτὸ ἄλλωστε μπορεῖ καὶ νὰ χρησιμεύσῃ κάποτε.

Ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ ξυπνητῆρι σας σταμάτησε κατὰ τὴ διάρκεια τῆς νύχτας ἢ ὅτι ἔχετε νὰ κάμετε μιὰ πορεία. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ σᾶς συμβῇ στὴν ἀπομεμακρυσένη κατασκήνωσί σας, ὁπότε εἶναι ἀδύνατο νὰ πληροφορηθῆτε τὴν ὥρα.

Ἐὰν τότε ἀκούσετε τὸ ἀηδόνι νὰ ἐκτελῇ τὸ «ρεπερτόριό» του, μὴ δίνετε καμμιὰ προσοχή, γιατὶ τὸ φημισμένο αὐτὸ πουλὶ εἶναι ἕνας ὑπνοβάτης ποὺ δὲν ἀφήνει καλὰ-καλὰ οὔτε νὰ ξημερώσῃ γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὴ σερενάτα του.

Ἐὰν ἀκούσετε νὰ ξεσπᾷ τὸ χαριτωμένο τραγοῦδι τοῦ σπίνου νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι ἡ ὥρα εἶναι 1.30 ἢ 2. Ὁ σπῖνος εἶναι ἕνα πολὺ τακτικὸ πουλὶ στὶς συνήθειές του.

Ἐὰν ἀκούσετε ἕνα τραγοῦδι ποὺ σᾶς ὑπενθυμίζει κάπως τοῦ ἀηδονιοῦ, ποὺ σᾶς φαίνεται ὅμως—καὶ μὲ τὸ δίκηο σας— λιγώτερο ἁρμονικό, νὰ ξέρετε ὅτι εἶναι ἡ ὥρα μεταξὺ 2 καὶ 3. Τὸ πουλὶ ποὺ τραγουδάει εἶναι ὁ μαυροκεφαλᾶς.

Εἶναι ὅμως ἀκριβῶς 3 ἡ ὥρα ὅταν ἀκούωνται σποραδικῶς καὶ ἄνισοι σὲ ἀριθμὸ κρωγμοί, σὰν ἕνα εἶδος ξεφτίσματος ποὺ ὑπενθυμίζουν μαθήτρια τῆς πρώτης τάξεως τοῦ Ὠδείου, τῆς ὁποίας ἡ φωνὴ δὲν ἔχει σταθεροποιηθῆ ἀκόμα. Εἶναι τὸ ὀρτύκι ποὺ ξυπνάει.

Τρεῖς καὶ μισὴ ἡ ὥρα. Ἕνα μελαγχολικὸ καὶ λίγο σοβαρὸ τραγοῦδι ἀκούεται, στὸ ὁποῖο ἀνακατεύεται καμμιὰ φορὰ ἕνα εἰρωνικὸ σφύριγμα. Ἔτσι φανερώνεται ἡ πυραλὶς μὲ τὴ σειρά της.

Τὴν κοκκινόστηθη πυραλίδα διαδέχεται ὁ κοκκινοκοίλης ἢ τσιλιβάκος (ὑπολαΐς) ποὺ στὶς 4 ἡ ὥρα ἀποφασίζει νὰ σηκώσῃ ἀπὸ τὸ κρεββάτι τοὺς ὑπναράδες.

Ἐξ ἄλλου ὁ κότσυφας τρέχει εἰς βοήθειάν του. Εἶναι πολὺ δύσκολο ὅμως νὰ τὸν καταλάβῃ κανεὶς τὸν κύριον αὐτόν, γιατὶ συνηθίζει τόσο πολὺ νὰ μιμῆται τὸ τραγοῦδι τῶν ἄλλων πουλιῶν, ὥστε, τὸ πρωῒ ποὺ ξυπνάει, οὔτε ὁ ἴδιος δὲν ξέρει ποιὸ εἶναι τὸ πραγματικό του τραγοῦδι. Κι' ἂν ὁ κότσυφας ἐκπαιδευόταν λίγο ἀπὸ ἕνα ὑπομονητικὸ ... μουσικοδιδάσκαλο, ἀσφαλῶς θὰ μποροῦσε νὰ σᾶς τραγουδήσῃ τὸν Ἐθνικὸ Ὕμνο, τὸ «Ἕνας ἀητὸς καθότανε» ἢ καὶ καμμιὰ ὄπερα, πρᾶγμα ποὺ δὲν προεῖδε ὁ φυσιολόγος Πιννέ, ποὺ ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ποὺ παρετήρησεν ὅτι τὰ πουλιὰ ἀρχίζουν νὰ τραγουδοῦν σ' ὡρισμένες ὧρες. Ἀσφαλῶς ὅμως οἱ ἀγρότες θὰ τὸ ἤξεραν πολλοὺς αἰῶνες πρὶν ἀπ' αὐτόν.

Ὅταν ἀκοῦτε τὸ τρυποκάρυδο νὰ βγάζῃ τὴν ἄχαρη φωνή του ἡ ὥρα εἶναι 5. Εἶναι δὲ 5 καὶ μισὴ ὅταν ὁ μελισσοφάγος σᾶς ἐνοχλῇ μὲ τὶς φωνές του.

Ἂν ὅμως τὶς ὄμορφες μέρες τῆς ἀνοίξεως ἢ τοῦ καλοκαιριοῦ περιμένετε ν' ἀκούσετε τὸν σπουργίτη γιὰ νὰ σηκωθῆτε ἀπὸ τὸ κρεββάτι σας, αὐτὸ δὲν εἶνε καθόλου κολακευτικὸ γιὰ σᾶς. Ὁ μεγάλος αὐτὸς τεμπέλης δὲν ἀρχίζει παρὰ στὶς 5.30 καὶ πολλὲς φορὲς στὶς 6 τὶς γυμναστικὲς ἀσκήσεις τῆς φωνῆς του.

Ἂν ἐμπιστευθῆτε σ' αὐτὸν καὶ ὁ καιρὸς τύχῃ νὰ μὴν εἶναι καλός, θὰ ἔχετε ὅλες τὶς πιθανότητες νὰ χάσετε τὴ μισὴ μέρα, γιατὶ ὁ ἱπτάμενος αὐτὸς ἀλήτης, σὲ τέτοιες περιπτώσεις, σκέπτεται ὅτι τὸ καλύτερο ποὺ ἔχει νὰ κάμῃ εἶναι ν' ἀναβάλῃ γι' ἀργότερα τὸ ἐγερτήριό του.

Καὶ δὲν θὰ εἶναι παρὰ ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος, ὅταν θ' ἀκούσετε τὰ ἀργοπορημένα του τιτιβίσματα...

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΑΤΤΙΛΑ

Ὁ στρατηγὸς Ἀτίλλας πέθανε στὰ 453 κι' ἐτάφη σ' ἕνα ἀπέραντο κάμπο. Τὸ φέρετρό του ἦταν ἀρκετὰ περίεργο στὴν κατασκευή του γιατὶ ἀπετελεῖτο ἀπὸ τρία μεταλλικὰ στρώματα. Τὸ πρῶτο ἦταν σίδερο, τὸ δεύτερο ἀσῆμι καὶ τὸ τρίτο χρυσάφι. Μαζὶ ὅμως μ' αὐτὸ τὸ πολύτιμο φέρετρο τοῦ Ἀττίλα ἐτάφησαν καὶ πολλὰ τρόπαια ποὺ εἶχε πάρει ἀπὸ τοὺς νικημένους ἐχθρούς του. Ὁλόχρυσα μικρὰ ἀγάλματα, πολύτιμοι λίθοι, πανάκριβα καὶ σπάνια μεταξωτὰ ὑφάσματα, καὶ τὰ πιὸ πολύτιμα ἀντικείμενα τῶν ἀνακτόρων τῶν βασιλέων ποὺ εἶχε καθυποτάξει.

Ὕστερα ἀπὸ τὸν πρωτότυπον αὐτὸν ἐνταφιασμὸν γιὰ νὰ μὴ γίνῃ γνωστὴ ἡ θέσις ποὺ ἔκρυβε αὐτὸν τὸν πλοῦτο, οἱ Οὖννοι ἐθανάτωσαν, χωρὶς καμμιὰ ἐξαίρεσιν, ὅλους ἐκείνους ποὺ παρέστησαν στὸν ἐνταφιασμὸν τοῦ μεγάλου στρατηγοῦ των.

Οἱ Γότθοι ἔκαμαν ἕνα παρόμοιον ἐνταφιασμὸν στὸν βασιλέα Ἀλάριχον ποὺ πέθανε στὰ 410 στὴν Κοζέντζα τῆς Καλαβρίας.

ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΑ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ

Τὸ πρῶτον ἀεροπλάνον ποὺ κατεσκευάσθη τῷ 1890 τοῦ Κλεμὰν Ἀντέρ, ὁ «Αἴολος», λειτουργοῦσε μὲ ἀτμοκίνητον κινητῆρα.

Ἐπειδὴ ὅμως ὅλοι οἱ μέχρι τότε γνωστοὶ ἀτμοκινητῆρες ἦσαν πολὺ βαρεῖς καὶ δύσχρηστοι, ὁ Κλεμὰν Ἀντὲρ ἐσκέφθη καὶ κατασκεύασε μὲ τὰ χέρια του ἕνα ἐντελῶς νέον ἀτμοκινητῆρα πολὺ ἐλαφρόν, ὁ ὁποῖος δὲν ἐκούραζε πολὺ τὸ μικρό του ἀεροπλάνο, ποὺ ὡς γνωστὸν ἔμοιαζε μὲ νυχτερίδα.

Καὶ παρ' ὅλον ὅτι ὁ Ἀντὲρ ἐπέτυχε μερικὲς πτήσεις μὲ τὸ ἀεροπλάνο του ἐκεῖνο, δὲν κατώρθωσε νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ κανενός. Ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις ἠρνήθη νὰ τὸν βοηθήσῃ στὰ πειράματά του καὶ ἀπογοητευμένος ὁ ἐ-

φευρέτης ἔκαψε τὰ σχέδιά του καὶ ἐγκατέλειψε τὶς ἔρευνές του.

Λίγα χρόνια ἀργότερα, τῷ 1900, ὅταν οἱ ἀδελφοὶ Ράϊτ, οἱ Σαντὸς-Ντυμόντ, Φάρμαν, Μπλεριὸ καὶ λοιποί, ἤρχισαν μὲ τὴν σειράν των νὰ κατασκευάζουν τὰ «βαρύτερα τοῦ ἀέρος», ὅλα τὰ ἀεροπλάνα αὐτὰ ἦσαν ἐφωδιασμένα μὲ κινητῆρας ποὺ λειτουργοῦσαν μὲ βενζίνη καὶ κανεὶς δὲν θυμόταν τὴν πρωτόγονο μικρὴ μηχανοῦλα τοῦ Ἀντερ ποὺ ὁριστικὰ ἀντικατεστάθη εἰς τὴν ἀεροπορίαν μὲ τοὺς κινητῆρας ἐσωτερικῆς καύσεως.

Σήμερα ὅμως φαίνεται ὅτι ὁ ἀτμοκινητῆρας ἐπανέρχεται στὴν ἡμερησία διάταξι. Σὲ πολλὲς χῶρες κατασκευάζουν πολὺ ἐλαφροὺς ἀτμοκινητῆρας ποὺ μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν στὴν ἀεροπορία καὶ νὰ προσφέρουν τὶς ἴδιες ὑπηρεσίες μὲ τοὺς βενζινοκινήτους κινητῆρας.

ΟΝΕΙΡΟ ΣΤΑ ΠΕΡΙΓΙΑΛΙΑ

Τὸ λιμάνι ἁπλώνεται γαληνεμένο. Ἀλαφρὸ φυσᾷ τ' ἀεράκι ἀπὸ τὸ Αἰγαῖο, ἀπὸ τὰ νησιὰ κατάϊσα, ραφιναρισμένο, δροσερό. Στὴν ἀκρογιαλιά, ὅλη βράχια, τὸ κυματάκι τραγουδεῖ καὶ σπᾷ καὶ κομματιάζεται καὶ γυρίζει πίσω καὶ δυναμώνει καὶ ξαναγυρίζει ἀφρισμένο, γιὰ νὰ θρυμματιστῇ, νὰ σκορπιστῇ σ' ἀφροὺς δαντελλωτούς. Ἕνα παιγνίδι ἀχόρταστο κι' ἀτελείωτο.

Ἡ βαρκούλα τοῦ Λευτέρη χορεύει κι' αὐτὴ μὲ τὰ παιγνιδίσματα τοῦ γιαλοῦ καὶ πότε ὑψώνει τὴν πλώρη της, πότε τὴν πρύμνη. Τὰ σύνεργα τῆς ψαρικῆς τοῦ χταποδιοῦ πλαγιασμένα στὰ δυὸ δίχαλα τῆς βάρκας: ἕνα πηρούνι σὰν τὴν τρίαινα τοῦ θαλασσινοῦ μὲ τὸ μακρὺ κοντάρι, ποὺ καμακίζει τὰ χταπόδια, τὸ πυροφάνι, ἕνα δίχτυ, ἕνα πανέρι μὲ τὴν καθετή, τὸ μεγάλο φανάρι μὲ τὸ γυαλί, ποὺ κατασκοπεύει τὸ βυθό, τοῦτο, τἄλλο, ἕνα ρολόγι μέσ' στὸ χάρτινό του κουτὶ — ἕνα ξυπνητῆρι ποὺ τ' ἀφροκοπημένο, δουλεύει ἀκόμα μὲ τὸ ζόρι καὶ δείχνει τὶς ὧρες τῆς νύχτας, ἕνα κομμάτι χταπόδι γιὰ δόλωμα, μυγοκαθισμένο, ἕνα μεγάλο ὄστρακο, μία κολοκύθα μεγάλη — τὴ σημαδούρα τοῦ παραγαδιοῦ — καὶ μιὰν ἄλλη γιὰ νὰ κολυμπᾷ ὁ μικρὸς Ἀλέκος, τ' ἀδερφάκι του, δεμένος μὲ τὴν κολοκύθα ἀπὸ τὴ μέση.

Τὸ κατάρτι συγυρισμένο μὲ τὸ κοκκινοκίτρινο πανί, ποὺ τοῦ τὸ χάρισε ὁ καπετὰν Μιχάλης ἀπὸ τὴν Κύπρο — χαρὰ κι' εὐτυχία — καὶ τόστησε πολλὲς φορὲς καὶ τὸ τέντωσε κάνοντας βόλτες στὸ λιμάνι, κοίτεται κι' αὐτὸ στὴν ἄλλη πλευρὰ τῆς βαρκούλας, ἕτοιμο πάντα νὰ κολπισθῇ, νὰ φουσκώση καὶ νὰ δώση τὴ δύναμι στὴ βαρκούλα, τὸ τσέφλιο αὐτό, καὶ τὴ χαρὰ στὸ Λευτέρη, ὅταν μὲ τὴ δύναμί του σχίζη γρήγορος τὸ λιμάνι γιὰ νὰ βγῇ πρὸς τὴ Ραφτοπούλα καὶ πέρα ἀκόμα πρὸς τὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα πίσω ἀπὸ τὸ Ράφτη, μὲ τὸ τραγούδι στὸ στόμα:

> Ἀγιοθοδωρίτισσά μου,
> σὺ μοῦ πῆρες τὰ μυαλά μου,
> ἄσε πιὰ τὰ νταλγκαδάκια
> κι' ἔλα μὲ τὰ σωφεράκια.
> Πειράζεις τοὺς σωφέρηδες
> ποὺ πᾶνε στὴν Ἀθήνα...

* * *

Καβάλλα στὰ βράχια τοῦ γιαλοῦ, χαμηλὰ στὴ θάλασσα πάνω τὸ κῦμα ἀγλείφει τὰ σχοῖνα τῆς καλύβας, ὅπου ἀναπνέει ἡ φαμίλια τοῦ Νίκου Κρίσπα μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ τέσσερα παιδιά του — τὄνα μὲ τὸ βυζὶ στὸ στόμα, τὸ Μάκη, ποὺ μὲ τὴν ἁρμύρα βαφτισμένο, μεγαλώνει ἀναπνέοντας στὴν ἄμμο τῆς ἀκρογιαλιᾶς.

Κάθε πρωῒ προσμένει ἡ Κρίσπαινα τὸ γυιό της νὰ φτάση ἀπὸ τὸ νυκτερινὸ ψάρεμα, τὸ μικρὸ Λευτέρη. Ὅπου νἄναι ὁ Λευτέρης μου θὰ φτάση. «Κάτι πέρκες, κάτι χταπόδια θὰ φέρη πάλι νὰ γελάσουν τὴν πεῖνα τους τὰ παιδιά μου», λέγει ἡ Κρίσπαινα.

Καὶ ὁ Λευτέρης σὰν τὸ ρολόγι. Δὲν ἀργεῖ. Νάτος ὀρθὸς διευθύνει τὸ πανί του. τὴν ὥρα ποὺ ὁ μικρὸς Ἀλέκος — τ' ἀδερφάκι του τὸ πεισματάρικο, ποὺ τρώγει γροθιὲς γιὰ τὸ γινάτι του ὅσες καὶ βοῦκες — χωμένος μέσα στὴν τρύπα τῆς πλώρης ὡς τὴ μέση, παίζει μὲ τὴ θάλασσα. Ἀπὸ κεῖ μέσα ὁ Λευτέρης, ὁ μισὸς ἀπέξω σκυμμένος, κατασκοπεύει μὲ τὸ γυαλί του τοὺς βυθοὺς καὶ ξεφωλιάζει τὸ χταπόδι κρυμμένο στ' ἀπόκρυφα παλάτια του.

Μαῦρος, μὲ τὰ σγουρὰ ψιλόπυκνα μαλλιά του, μὲ τὰ χείλια κρεμασμένα — χείλια ἀληθινὰ αἰθιοπικὰ — μὲ τὰ μελανὰ μπράτσα ἀνασκουμπωμένα, κυβερνᾷ τὸ πανί του, τὸ πάει μὲ τὸ φύσημα, τὸ τεντώνει, τὸ μαζεύει, τὸ διπλώνει καὶ τὸ σφιχτοδένει μὲ τὸ σκοινὶ στὸ κατάρτι καὶ κατεβάζοντας τ' ἁπλώνει στὰ δίχαλα πάνω στὴ μιὰ πλευρὰ τῆς βαρκούλας του.

Ὅλη τὴ νύχτα δούλεψε γιὰ κανένα μπαρμπούνι καὶ μὲ τὸ χάραμα τῆς αὐγῆς καὶ τὸ ξημέρωμα, κουρσάρος σωστός, ἔψαξε τὰ βράχια στὰ ρηχά, ἐρεύνησε τοὺς γιαλοὺς καὶ ξετρύπωσε μὲ μαστοριὰ καὶ τέχνη τὸ χταπόδι. Καὶ τί χταπόδι! Ἔρχεται τώρα μὲ τὸ χαμόγελο στὸ στόμα. Μαῦρος ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ καὶ τὸν Ἰσημερινό!

Καὶ ἡ κυρὰ Κρίσπαινα λαχταρᾷ στεκούμενη στὸ γιαλὸ πάνω στὰ κοφτερὰ βράχια. Τὸν βλέπει καὶ περήφανη μὲ τὸ Μάκη στὴν ἀγκαλιὰ καὶ στὸ βυζί, τὸν κράζει καὶ δοκιμάζει ἡ καρδιά της νὰ πετᾷ. Λευτέρη!

Νάτος, ρίχνει τὴ μικρή του ἄγκυρα, πετᾷ τὸ σκοινὶ κι' ὁ Ἀλέκος σκυμμένος μέσ' ἀπὸ τὴ φωλιά του — τὴν τρύπα τῆς πλώρης — μισός, ἁπλώνει τὰ χέρια καὶ δένει τὴ βαρκούλα του.

Τώρα στ' ἀπότομα κοφτερὰ βράχια ὁ χταποδάρης Ἀλέκος χτυπᾷ τὰ χταπόδια. Μαυρίζει ὁ τόπος. Χτυπᾷ ἀλύπητα. Κι' ὁ Λευτέρης τὄνε διδάχνει. Ἀρπάχνει μὲ τὸ δεξὶ χέρι τὸ χταπόδι καὶ μονολογῶντας — τί νὰ λέγη ἕνα παιδὶ μοναχό του; — τὸ βροντᾷ στὸν κοφτερὸ ἀλύπητο βράχο, ποὺ μαῦρος ἀπὸ τὸ μελάνι, ἀφρίζει. Καὶ μιὰ τὸ δέρνει καὶ μιὰ βουτᾷ τὸ χταπόδι στὴ θάλασσα. Κι' ἔπειτα τὸ τρίβει καὶ τὸ τρίβει κι' ἀπὸ τὴν τριβὴ γεμίζει ἀφροὺς σὰν τῆς σαπουνάδας στὴ σκάφη.

Μὲ τὸν Μάκη στὴν ἀγκαλιὰ μιλεῖ τοῦ Λευτέρη

Πολλὴν ὥρα γίνεται τοῦτο, ὥσπου ὁ μαῦρος αὐτὸς δαίμονας μὲ τὸ αἰσθητήριό του πεισθῇ ὅτι τὰ χταπόδια ἔγιναν μαλακὰ «σὰ λουκοῦμι».

— Νά, μωρέ, ἔτσι γίνονται τὰ χταπόδια, λέγει τοῦ μικροῦ, ποὺ τώρα κι' αὐτὸς φεύγει πηγαίνοντας νὰ παίξη μὲ τὸ ψωμοκόμματο στὸ στόμα.

Αὐτὸ γίνεται κάθε μέρα. Καὶ ὁ Λευτέρης ὀνειρεύεται νὰ γίνη μεγάλος καραβοκύρης, μεγάλος θαλασσομάχος.

* * *

Ἡ μάνα του — ἡ δευτεροπαντρεμένη κυρὰ Μαρία ἡ Κρίσπαινα — τὸν δέχεται στὸ καλύβι μὲ χαρὰ καὶ ἀπὸ τὰ χέρια του δέχεται τὶς πέρκες καὶ κανένα μπαρμπούνι, καμμιὰ γόπα. Ἔτσι μέσα στὸ καλύβι μὲ τὴν εἴσοδο ἀνατολικά, τώρα μὲ τοῦ ἥλιου τὸ λούσιμο ἀρχίζει μὲ τὸ γυιό της τὴν κουβέντα. Εἶναι τὸ πρῶτο της παιδί, ποὺ ἀπόχτησε ἀπὸ τῆς μαύρης τὸ γυιό, ἕνα λεβεντόπαιδο, ποὺ τὴν ἀγάπησε καὶ τὴν πῆρε γυναῖκα καὶ φεύγοντας νιός, νιούτσικος ἀπὸ τὴ ζωή, ἔσπειρε τὴ γενιά του — τὸ Λευτέρη. Μωρὸ παιδὶ ὁ Λευτέρης βλέποντας διάφορο ἀπὸ τ' ἄλλα παιδιά, κυττῶντας τὴ μαυρίλα του στὸν καθρέφτη καὶ στὴ θάλασσα καὶ τὰ πλατειά του χείλια, τὰ σγουρὰ μαῦρα προβατίσια μαλλιά του, ρώτησε τὴ μάνα του: «Γιατὶ μάνα ἐγὼ εἶμαι μαῦρος;».

Ἦταν πλιὰ τώρα σὲ ἡλικία ν' ἀκούση ἀπὸ τὸ στόμα τῆς μητέρας του τὴν ἱστορία του:

«Ὁ παπποῦς σου, παιδί μου, ἦταν ἕνας ἄνθρωπος θεώρατος ἀπὸ τὴν Ἄμφισσα. Φουστανελλᾶς ἀπὸ κείνους ποὺ γέννησαν τὰ βουνὰ κι' οἱ βράχοι, ὡς ἐκεῖ πάνω! Μὲ τὰ σελάχια στὴ μέση ἔμοιαζε μακελάρης. Ἕνας κύκλωπας, ποὺ μποροῦσε μὲ τὸ γρόθο του νὰ σοῦ πάρη τὴ ζωή.

»Δὲν ξέρω πῶς, εἶχε φτάσει στὸν τόπο του ὁ λόγος πῶς στὸ Μεσολόγγι ζοῦσε μιὰ μαύρη ἀπὸ τὴ Μπερμπεριά, ποὺ τὴν ἔφερε κάποιο καράβι, ὅμορφη καὶ φοβερὴ σὰ λάμια. Ὅμορφη ποὺ συνέπαιρνε καρδιὲς καὶ φοβερή, ποὺ λιάνιζε στὸ σπίτι της περιουσίες καὶ κατάπινε καράβια μὲ τὰ γλέντια της. Ἔλεγαν πὼς εἶχε ἕνα μεγάλο καζάνι χρυσάφι καὶ πὼς θὰ τὸ παράδινε στὸν ἄντρα ποὺ θὰ τῆς χάριζε τὴν ἀγάπη του. Αὐτὴ τὴ γυναῖκα ξεκίνησε νὰ καζαντήση ὁ παπποῦς σου μέσα στὸ Μεσολόγγι. Πῶς τὰ κατάφερε δὲν ξέρω. Γυναῖκα τὴν πῆρε, μὰ τὸ καζάνι μὲ τὸ χρυσάφι δὲ βρέθηκε ποτέ. Τὴν ἔσυρε μαύρη στὴν πατρίδα του τὴν Ἄμφισσα. Κι' ἀπ' αὐτὴν κέρδισε τὸν πατέρα σου, ποὺ τὸν ἀντίκρυσα στὸ δρόμο μου καὶ παιδὶ του εἶσαι, ἀγόρι μου, σύ. Ὅμοιος κι' ἀπαράλλακτος. Μὲ τὰ παχειὰ χείλια, μὲ τὰ σγουρὰ ψιλὰ μαλλιά, μαῦρος καὶ γυαλιστερός. Τώρα τὸν ἔχει φάγει ἡ μαύρη γῆς».

Αὐτὴ τὴν ἱστορία πολλὲς φορὲς τὴν

(Συνέχεια στὴ σελίδα 1128)

ΣΠΑΣΟΚΕΦΑΛΙΕΣ

Ἀκροστιχὶς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Κίνας:

1) Πτηνόν, 2) Κράτος τῆς Εὐρώπης, 3) Ὄρος τῆς Ἀφρικῆς, 4) Χώρα τῆς Ἀσίας, 5) Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς, 6) Ἥρως τοῦ Ὁμήρου, 7) Στρατηγὸς τοῦ Ἰουστινιανοῦ.

Α. Α. ΚΑΤΣΟΥΔΑΣ

Κρυπτογραφικὸν

1 2 2 3 4 5 6 7 8 9	= Ἀρχαῖος ἐπιστήμων.
4 5 8 7 8	= Νῆσος τῆς Μεσογείου.
8 2 1 3 9	= Μαλακός.
2 3 5 3 9	= Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.
1 9 3 4 5 6 7 8 9	= Ἀρχαῖος ρήτωρ.
1 2 6 6 4	= Βιβλικὸν πρόσωπ.
1 2 2 3 9	= Ζῶον.
2 6 5 2 9	= Ἑλληνικὴ νῆσος.

Λ. Π. ΓΚΟΦΑΣ

Τρίγωνον

• • • • • = Θερμαίνει.
• • • • = Πολλοὶ ἄνθρωποι.
• • • = Δηλητήριον.
• • = Ἀντωνυμία.
• = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Σ. Ι. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

Μαγικὸν γράμμα

Τρέμω, Πόρος, Πάρος, Παρά, Δῶμα

Εἰς ἑκάστην τῶν ἀνωτέρω λέξεων ἐὰν ἀντικαταστήσετε ἕνα γράμμα μὲ ἄλλο ἕνα, τὸ αὐτὸ εἰς ὅλας τὰς λέξεις, θὰ προκύψουν πέντε νέαι λέξεις μὲ νέαν σημασίαν.

Χ. Ν. ΚΟΥΛΟΥΡΗΣ

Ἀριθμητικὸν

— + × : = 6.

Μεταξὺ τῶν ἀνωτέρω σημείων νὰ τοποθετηθοῦν οἱ ἀριθμοὶ 1, 2, 3, 4, 5 κατὰ τέτοιον τρόπον, ὥστε ἀφοῦ γίνουν αἱ σημειούμεναι πράξεις, κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν σειράν, νὰ προκύψῃ ὁ ἀριθμὸς 6.

Κ. ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ

Δένδρα

Ἄδικα τὸν κόπο κάνω,
Πὶ νὰ βγάλω Λ ἀ νὰ βάλω
δένδρο εἶναι καὶ τὸ ἕνα
δένδρο εἶναι καὶ τὸ ἄλλο.

Κ. ΛΥΣΙΜΑΧΟΥ

Ο ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΟΚΤΩ ΛΕΞΕΙΣ

Ὁ μικρός, ποὺ φαίνεται στὸ κάτω δεξιὰ μέρος τῆς εἰκόνος, γνωρίζει ὅτι οἱ συλλαβές, ποὺ εἶναι τοποθετημένες στοὺς 12 κύκλους, ἀποτελοῦν μίαν ὁλόκληρη φράσι. Δυσκολεύεται ὅμως νὰ τὴ διαβάση, γιατὶ οἱ συλλαβὲς εἶναι πολὺ μπερδεμένες καὶ χάνονται μέσα στὸν λαβύρινθο.

Μπορεῖτε σεῖς νὰ ἀποσπάσετε τὸ τὸ μυστικὸ τοῦ λαβυρίνθου;

Οἱ ὅροι τῆς ἀσκήσεως εἶναι ἁπλοῖ: Θὰ ξεκινήσετε ἀπὸ ἕνα σημεῖο (ἐν ὅλῳ εἶναι δύο) ποὺ εὑρίσκεται κοντὰ στὸ μικρὸ καὶ ἀκολουθῶντας τὴ μιὰ γραμμὴ (ποιὰ ὅμως ἀπ' τὶς δυό;), θὰ περάσετε διαδοχικὰ ἀπὸ τοὺς 12 κύκλους. Οἱ ἀριθμοὶ τῶν κύκλων δὲν ἔχουν σχέσι μὲ τὴν πορεία σας (ἀπὸ τὸ 4 λ.χ. μπορεῖτε νὰ πᾶτε στὸ 9, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει δρόμος. Οἱ δρόμοι σημειώνονται μὲ τὶς μαῦρες γραμμές). Πρέπει νὰ περάσετε ἀπ' τοὺς κύκλους μὲ τέτοια σειρά, ὥστε οἱ συλλαβὲς ποὺ εἶναι μέσα σ' αὐτοὺς νὰ σχηματίζουν ἐνῷ θὰ προχωρῆτε τὴν φράσι ποὺ ζητεῖτε.

Θὰ τελειώσετε τὸν γῦρο τοῦ λαβυρίνθου βγαίνοντας στὸ κάτω ἀριστερὰ μέρος τῆς εἰκόνος, ἀφοῦ περάσετε καὶ ἀπὸ τὸν τελευταῖο κύκλο ποὺ ἔχει τὴν τελευταία συλλαβὴ τῆς φράσεως.

Ἔχετε ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ φράσις τοῦ λαβυρίνθου σᾶς εἶναι πολὺ γνωστή.

Ποικίλη ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς 1ης λέξεως, τὸ δεύτερον γράμμα τῆς 2ας λέξεως, τὸ τρίτον τῆς 3ης κ.ο.κ., ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ποιητήν.

1) Προϊὸν τοῦ γάλακτος, 2) Δὲν βλέπει καλά, 3) Ἰσχυρὸν κράτος τῆς Εὐρώπης, 4) Μέσα σ' αὐτὴν τρέχει ὁ ποταμός, 5) Ἀνώτερος βαθμὸς τοῦ Β. Ναυτικοῦ, 6) Τὸ ἀντίθετον τῆς παλιρροίας, 7) Κυβερνᾷ μὲ αὐτὸ ὁ πλοίαρχος τὰ σκάφη, 8) Ἀρχαῖος φιλόσοφος.

Η. Π. ΜΑΝΩΛΑΚΟΣ

Αἴνιγμα

Ὅταν ἀπὸ μακριὰ μ' ἀκούσης
μιὰ ὀργάνωσι θυμᾶσαι.
Σὰν εἰς τὸ χαρτὶ μὲ ἴδης,
νὰ μὲ ζήσης...Καλὰ νἆσαι...

Σ. ΚΑΤΣΙΜΠΑΡΟΣ

Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 5 7 8 1	= Ἐπιστήμη.
8 1 3 4 5 2	= Θεραπεύει.
6 5 2 5 2	= Ἀσθένεια.
3 2 1 8	= Ρόφημα.
8 4 8 2	= Ἀγγελιαφόρ. θεῶν.
1 2 7 1	= Τραγούδι.
3 4 5 8 1	= Ἀρχαία πόλις.
6 5 7 5 2	= Εἶναι σεβαστός.

Αἱ λύσεις τοῦ 33ου φύλλου

Κρυπτογραφικόν: Ἀριστοφάνης, Φανάριον, στῖφος, Ἄρτα, φάρσα, Ἄρατος, Σίφνος, φάρος, Ἡσαΐας, Οἴτη.

Ἀπὸ τὰ ἀντίθετα: Κίνα (ἄΚρον, μΙσος, γΝωρίζω, τΑχυς).

Μία πόλις: Λαμία.

Μεταγραμματισμός: Μαθητής — Μαχητής.

Ἀκροστιχίς: Εὔβοια (Ἐλβασάν, Ὕαινα, Βουκουρέστιον, Ὀλλανδία, Ἰωνᾶς, Ἄρτα).

Φωνηεντόλιπον: Ὅσα δὲν φτάνει ἡ ἀλεποῦ τὰ κάνει κρεμαστάρια.

Τρίγωνα: Χίος — Ἴος — ὄς — Σ καὶ γῆρας — ἧπαρ — Ράς — ἄς — Σ.

Σημ. — Λύσεις τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦ προηγουμένου φύλλου «Πόσα σφάλματα βλέπετε στὴν εἰκόνα καὶ ποῖα» γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 10ης Ἰουνίου.

λίγη εὐθυμία

Τὸ γαργαλοῦσε !

Δυὸ σπουργίτια κάθονται ἀπάνω στὰ σύρματα τοῦ τηλεγράφου.

— Δὲ μοῦ λές, ρωτᾶ τὸ ἕνα, τί ἔχεις καὶ ὅλο γελᾶς ;

— Ἄστα, περνᾶ ἀπ' τὸ σύρμα ἕνα τηλεγράφημα καὶ μοῦ... γαργαλᾶ τὰ πόδια!

Ἦτο ἀδύνατον!

Ὁ πατέρας, μαλώνοντας τὸν μικρὸ γυιό του ποὺ ἀτακτοῦσε:

—Πέτρο, τί τρέλλες εἶναι αὐτές; Ἐμένα μὲ εἶδες ποτέ, ὅταν ἤμουν στὴν ἡλικία σου, νὰ κάνω τέτοιες τρέλλες; Ἔ; Μὲ εἶδες;

Ἐπάγγελμα

— Δὲ μοῦ λὲς Κώστα, τί δουλειὰ κάνει ὁ πατέρας σου;

— Ὁ πατέρας μου; Δὲν ἔχω πατέρα, πέθανε πρόπερσι.

— Καλά, ἀλλὰ πρὶν πεθάνη τί ἦταν;

— Ἦταν ζωντανός!

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

— Συγγνώμην κύριε, ἀλλὰ ἔχω τὴν ἐντύπωσι ὅτι ὑπάρχουν εἰδικὰ ἐξαρτήματα γιὰ νὰ στηρίζωνται οἱ ὄρθιοι!..

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ ΕΛΑΧΙΣΤΑ ΠΕΙΣΤΙΚΗ...

— Γιατί πατέρα ἄφησες τὸ γραφεῖο σου καὶ ἦλθες μαζί μου;
— Γιὰ νὰ προσέχω παιδί μου μήπως σὲ πατήση τὸ τραῖνο...

Η ΚΑΤΑΣΤΡΕΠΤΙΚΗ ΔΙΑΦΗΜΗΣΙΣ

Ὁ κ. Ἀτυχίδης ἐδῶ καὶ ἕνα μῆνα εἶχε τὸ μεγαλύτερο ἑστιατόριο τῆς Ἀθήνας. Ἀλλὰ τώρα καθόταν ἀκριβῶς στὴ μέση τοῦ ἑστιατορίου αὐτοῦ, ἐνῷ ὁ δικαστικὸς κλητῆρας τελείωνε τὴ δουλειά του, τὴν κατάσχεσι δηλαδὴ τῶν ἐπίπλων, τῶν σερβίτσιων, ὅλων ὅσα εὑρίσκοντο ἐκεῖ μέσα. Ὁ κ. Ἀτυχίδης εἶχε πέσει ἔξω, δὲν μπόρεσε νὰ πληρώση τὰ χρέη του καὶ ἡ κατάσχεσις ἦταν ἀναπόφευκτη.

Ὅταν ὁ δικαστικὸς κλητῆρας τελείωσε τὸ ἄχαρι ἔργο του, πλησίασε τὸν δυστυχισμένο καταστηματάρχη, γιὰ νὰ τὸν παρηγορήση.

— Κουράγιο, τοῦ εἶπε, αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος. Ἀλλὰ ἕνα πρᾶγμα δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω. Πῶς ἔπεσες ἔξω, ἀφοῦ τὸ μαγαζί σου δούλευε περίφημα καὶ εἶχες τὴ μεγαλύτερη πελατεία;

Ὁ κ. Ἀτυχίδης κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Ἡ διαφήμησις μ' ἔφαγε, ἀπήντησεν, ἡ διαφήμησις ποὺ ἦταν γιὰ μένα δίκοπο μαχαῖρι. Καὶ ἰδοὺ πῶς: Εἶχα ἕνα καλοθρεμμένο γκαρσόνι στὸ ἑστιατόριό μου. Τὸ ἔντυσα λοιπὸν καλὰ καὶ τὸ ἔβαλα νὰ γυρνᾷ στοὺς δρόμους, κρατῶντας στὸ χέρι μιὰ ταμπέλλα ποὺ ἔγραφε: «Ἐγὼ τρώγω στὸ ἑστιατόριο τοῦ Ἀτυχίδη». Ἡ ρεκλάμα ἔπιασε γιατὶ ὁ μικρὸς ἦταν καλοθρεμμένος καὶ ροδοκόκκινος καὶ ὅλοι τὸν κύτταζαν μὲ θαυμασμό.

— Λοιπόν ;

— Ὡς ἐδῶ τὰ πράγματα πήγαιναν καλά. Ἀλλὰ γιὰ νὰ κάνω πιὸ μεγάλη διαφήμησι, ἔπιασα ἕνα ἄλλο μικρὸ φουκαρᾶ, ποὺ ἦταν ἀδύνατος, πετσὶ καὶ κόκκαλο, καὶ τὸν ἔβαλα κι' αὐτὸν νὰ γυρίζη στοὺς δρόμους μὲ τὴν ἑξῆς ταμπέλλα: «Ἐγὼ δὲν τρώγω στὸ ἑστιατόριο τοῦ Ἀτυχίδη».

— Ὡραία διαφήμησις!

— Ὡραία, ἀλλὰ ἐμένα μὲ κατέστρεψε.

— Γιατί;

— Γιατὶ ὁ ἀντικρυνὸς ἑστιάτορας πλήρωσε τὰ παλιόπαιδα καὶ ἄλλαξαν τὶς ταμπέλλες. Καὶ γυρνοῦσαν στοὺς δρόμους, ὁ κοκκαλιάρης μὲ τὴν ταμπέλλα: «Ἐγὼ τρώγω στοῦ Ἀτυχίδη» καὶ ὁ καλοθρεμμένος μὲ τὴν ταμπέλλα «Ἐγὼ δὲν τρώγω στοῦ Ἀτυχίδη»!..

Τὸ ἤξευρε !

— Ἄ, ἀγαπητέ μου! Ἔχω ἕνα περίφημο σκυλί. Δὲ φαντάζεσαι τί σπουδαῖο ζῷο ποὺ εἶναι, ἔξυπνο, βολικό, παιχνιδιάρικο...

— Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτὰ ποὺ μοῦ λές, γιατὶ τὸ ξέρω τὸ σκυλί σου ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν ἀκόμη κουτάβι. Ἐσὺ ὅμως δὲν ξέρεις τί ὡραῖο ντουφέκι ποὺ ἔχω ἐγώ...

— Ἀστειεύεσαι; Τὸ ξέρω ἀπὸ τότε ποὺ ἦταν πιστόλι!..

Τὸ μειονέκτημα

—Ἐφημερίδα; Δὲν ἀγοράζω πιά. Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ πῆρα ραδιόφωνο, τὴν ἔχω καταργήσει. Εἶναι σπουδαῖο. Γυρνῶ ἕνα κουμπί, παίρνω τοὺς σταθμοὺς ὅλου τοῦ κόσμου καὶ μαθαίνω ὅλα τὰ νέα. Καὶ νέα φρέσκα-φρέσκα.

— Βέβαια ἔχεις δίκαιο. Μόνο ποὺ μὲ τὸ ραδιόφωνο δὲν μπορεῖς νὰ τυλίξης πακέττα!

ΕΙΧΕ ΦΟΒΟ...

Ἡ καμηλοπάρδαλις στὴ μαϊμουδίτσα:

— Λὲς ἀλήθεια ὅτι τὰ νερὰ δὲν εἶναι βαθύτερα ἀπ' τὸ μπόϊ σου;

Γιά νά ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ναί ἤ ὄχι; ἀπαντῆστε γρήγορα

1. Ἡ Κωνσταντινούπολις κατελήφθη διά πρώτην φοράν ὑπό τῶν Φράγκων τό 1304 μ. Χ. Ναί ἤ ὄχι;

2. Ἡ Ἀράλη εἶναι λίμνη τῆς Ἀφρικῆς καί δέν ἔχει καθόλου ψάρια. Ναί ἤ ὄχι;

3. Αἱ λευκαί ἄρκτοι ἐμφανίζονται τόν χειμῶνα εἰς τήν Κύπρον, ὅπου μεταβαίνουν ἐκ τῆς Ἀσίας κολυμβῶσαι. Ναί ἤ ὄχι;

4. Εἰς τάς Θερμοπύλας δέν ἐπολέμησαν μόνον οἱ 300 Σπαρτιᾶται τοῦ Λεωνίδα, ἀλλά καί ἄλλοι Ἕλληνες. Ναί ἤ ὄχι;

5. Ἡ Πολωνία δέν ὑπῆρχεν ὡς ἀνεξάρτητον κράτος πρό τοῦ Παγκοσμίου πολέμου. Ναί ἤ ὄχι;

6. Ἡ λέαινα, ἀφοῦ γεννήση τά λεονταράκια, περιπίπτει εἰς νάρκην καί ξυπνᾶ μετά τρίμηνον. Ναί ἤ ὄχι;

7. Ὁ περίφημος νομοθέτης Σόλων ἐθεωρεῖτο εἰς ἐκ τῶν ἑπτά σοφῶν. Ναί ἤ ὄχι;

8. Τό Πανελλήνιον ρεκόρ τοῦ δρόμου 110 μ. μετ' ἐμποδίων εἶναι 14'' 8)10. Ναί ἤ ὄχι;

ΧΡΩΜΑΤΙΣΑΤΕ

Χρωματίσατε μέ προσοχή τά μέρη τῆς εἰκόνος ὡς ἑξῆς:

1: Μπλέ, 2: κόκκινο, 3: κίτρινο, 4: πράσινο, 5: γκρίζο, 6: καφέ, 7: μαῦρο. Ὅπου εἶναι 0 θά μείνη λευκό.

ΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΗΧΟΙ

Ἔχετε καλό αὐτί;

Δέν πρόκειται βέβαια νά σᾶς καλέσωμε νά λάβετε μέρος σέ κανένα δύσκολο μουσικό διαγωνισμό, γιά νά ἐμβαθύνετε καί νά ἀναλύσετε τά ἀριστουργήματα τοῦ Λίστ ἤ τοῦ Σοῦμπερτ. Τό παιχνίδι μας εἶναι ἁπλό, ἁπλούστατο, χωρίς ὅμως νά σημαίνη αὐτό ὅτι δέν παρουσιάζει

κανένα ἐνδιαφέρον. Ἀντιθέτως ἔχει τίς δυσκολίες του καί χρειάζεται ἀκριβῶς ἡ ἱκανότης τοῦ καλοῦ «αὐτιοῦ», γιά νά ἐπιτύχετε.

Στό παιχνίδι αὐτό πρέπει νά ξεχωρίσετε τούς ἤχους πού ἀφήνουν ὡρισμένα ἀντικείμενα κοινῆς χρήσεως (ποτῆρι, πιάτο κλπ.), ὅταν κτυπηθοῦν μέ ἕνα ξύλο, ἕνα μολύβι ἤ ὅ,τι δήποτε ἄλλο. Καί οἱ λεπτομέρειές του ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Τοποθετεῖτε ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι ἕξη ἀντικείμενα: Ἕνα κύπελλο, ἕνα ποτῆρι, ἕνα μικρό κουβᾶ, ἕνα τετζερεδάκι, ἕνα πιάτο καί μιά φρουτιέρα ἤ ὅ,τι ἄλλο θέλετε. Τά ἀντικείμενα αὐτά θά τά ἰδοῦν ὅλοι ὅσοι θά μετάσχουν στό παιχνίδι. Ἔπειτα θά ἐγκαταλείψουν τό δωμάτιο ὅπου εἶναι τό τραπέζι καί θά περάσουν στό διπλανό δωμάτιο ἀφήνοντας τήν πόρτα ἀνοικτή κατά τρόπον ὥστε νά ἀκούουν τί γίνεται χωρίς νά βλέπουν. Ἄν ὑπάρχη ἕνα χώρισμα, ἕνα παραβάν, εἶναι καλύτερα: Μπαίνει μεταξύ τῶν παικτῶν, πού μένουν μέσα στό δωμάτιο καί τοῦ τραπεζιοῦ μέ τά ἀντικείμενα.

Ἔπειτα ἕνας παίκτης πού διευθύνει τό παιχνίδι, πλησιάζει τό τραπέζι καί μέ ἕνα ξύλο κτυπᾶ ἕνα ἀντικείμενο, ὅποιο θέλει. Οἱ ἄλλοι πού εἶναι πίσω ἀπό τήν πόρτα ἤ τό παραβάν, πρέπει νά μαντεύσουν τί ἐκτύπησεν, ἀπό τόν ἦχο πού θά ἀκούσουν. Καί τήν γνώμη τους θά τήν γράψουν σ' ἕνα χαρτί. Π. χ. «τό ποτῆρι» πού σημαίνει ὅτι πρῶτο ἀντικείμενο πού χτυπήθηκε ἦταν τό ποτῆρι.

Καί τό παιχνίδι συνεχίζεται. Ἀφοῦ δηλώσουν ὅλοι ὅτι ἔγραψαν γιά τόν πρῶτο ἦχο καί ὅτι εἶναι ἕτοιμοι ν' ἀκούσουν ἕνα ἄλλο, ὁ παίκτης πού εἶναι μέσα κτυπᾶ κάποιο ἄλλο ἀντικείμενο. Οἱ παῖκται γράφουν πάλι τή γνώμη τους καί τό παιχνίδι τελειώνει ἀφοῦ κτυπηθοῦν καί τά ἕξη ἀντικείμενα.

Ἐπακολουθεῖ ὁ ἔλεγχος, τόν ὁποῖον κάνει ὁ διευθύνων τό παιχνίδι, ἐκεῖνος ἀκριβῶς πού κτυποῦσε τά ἀντικείμενα. Κερδίζει ὁ παίκτης πού ἐμάντευσε ἀπό τόν ἦχο τους ὅλα ἤ τά περισσότερα ἀντικείμενα. Καί οἱ ἄλλοι κατατάσσονται ἀναλόγως τῶν ἐπιτυχιῶν πού ἐσημείωσαν.

Πρέπει νά σημειωθῆ καί πάλι, ὅτι, ὅπως σ' ὅλα τά παιχνίδια ἄλλωστε, ὁ μικρός αὐτός διαγωνισμός ἐπιβάλλεται νά γίνεται μέ ἡσυχία, τάξι καί κοσμιότητα. Καί, φυσικῷ τῷ λόγῳ, κάθε παίκτης πρέπει νά ἐργάζεται γιά τόν ἑαυτό του, χωρίς νά ἐρωτᾶ ἤ νά πληροφορῆ τούς ἄλλους.

Τά σταυρόλεξα τοῦ 33ου φύλλου

Τοῦ πρώτου:

Ὁριζοντίως: 1 Νοταρᾶς, 2 ρό—ρεῖ—τά, 3 λευκά—ὁμαλά, 4 Μαμωνᾶς, 5 Φίατ—λάθη, 6 ὅς—σχήμα—ὤν, 7 ράφι—κάσα, 8 ἀκταίου, 9 Νανᾶς—ἀστός, 10 Σο—ἄρμ—ἧς, 11 σειρᾶς. Καθέτως: 1 λάφυρον, 2 ρέ—Ἶσα—ἄς, 3 Νουμᾶ—φανός, 4 κατσίκα, 5 τράμ—τσάϊ, 6 Α. Ε.—ὤκησα—ορ, 7 Ρίου—ἴαμα, 8 μαλακός, 9 Στάσα—αὐτῆς, 10 ἀλ—θῶς—ὅς, 11 Ἀθήναις.

Τοῦ δευτέρου:

Ὁριζοντίως: 1 ἀνεταστάλα, 2 Σαλαμίς, 3 Ρασί—ἧς—λί, 4 οἷς—κάν—νέα, 5 σαύρα—ἡνίων, 7 αἰγας—πενία, 8 ροή—αἶα—ἄδω, 9 ἕν—ἔλ—τε—ἄρ, 10 Παλαμᾶς, 11 ἄχαρα—ὤνιος. Καθέτως: 1 ἀγρός—ἀρένα, 2 Αἰάκιον, 3 ἐς—σύ—νῆπά, 4 τάς—Ρέα—ἔαρ, 5 ἁλικα—σάλλα, 7 σμήνη—Πάτμω, 8 τίς—Νῶε—ἐάν, 9 ἄς—νί—νά—σί, 10 Λεωνίδα, 11 Ἀσίαν—ἄωρος.

Η ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Γιά νά δῆτε τόν φαροφύλακα, πρέπει νά κυττάξετε τήν εἰκόνα μέ βάσι τήν ἀριστερά της πλευρά.

Θά τόν δῆτε τότε ὄρθιον στή βάσι τοῦ φάρου, μέ τά πόδια ἀκουμπησμένα στό σπιτάκι καί τό κεφάλι στήν ἄκρη τοῦ μώλου. Τό σῶμα του ἀποτελεῖται ἀπό τόν φράκτη τῶν δένδρων καί τά σκαλοπάτια τοῦ φάρου.

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Ἡ Κοκκινοσκουφίτσα πηγαίνει στή γιαγιά της. Κάπου ὅμως ἐκεῖ κοντά παραμονεύει ὁ λύκος.

Μπορεῖτε νά τόν ἀνακαλύψετε;

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Ο ΑΓΩΝ ΒΟΛΛΕΫ ΜΠΩΛ ΑΡΓΟΛΙΔΟΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

Συνηντήθησαν εἰς ἀγῶνα βόλλεϋ μπὼλ αἱ ὁμάδες τῶν Ὑποδιοικήσεων Ναυπλίας, Κορινθίας καὶ Ἄργους τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀργολιδοκορινθίας.

Τὸν ἀγῶνα τοῦτον, ὅστις ἐσημείωσεν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν, παρηκολούθησαν ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια, ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Νομαρχίας, ἅπασαι αἱ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως, ἀνώτεροι βαθμοφόροι τῆς Ὀργανώσεως καὶ πλῆθος κόσμου.

Πρὶν ἀρχίσουν οἱ ἀγῶνες ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς προσεφώνησε τοὺς ἀθλητὰς ἐν ὀλίγοις.

Ὁ ἀγὼν συναρπαστικὸς καὶ τεχνικὸς ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἐκράτησεν ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τῶν θεατῶν, οἵτινες κατεχειροκρότησαν τοὺς ἀθλητὰς Φαλαγγίτας διὰ τὴν ὡραίαν στάσιν ἣν ὑπέδειξαν κατὰ τὸν ἀγῶνα ἀγωνιζόμενοι μὲ ὑποδειγματικὴν πειθαρχίαν διὰ ν' ἀποσπάσουν τὴν νίκην.

Εἰς τὸ πρῶτο παιγνίδι συνηντήθη ἡ ὁμὰς τῆς Κορίνθου μετὰ τῆς τοιαύτης τοῦ Ναυπλίου τὴν ὁποίαν καὶ ἐνίκησε μὲ ἀποτέλεσμα 15—12.

Εἰς τὸ δεύτερο ὅμως καὶ τρίτο παιγνίδι ἡ ὁμὰς Ναυπλίου ἐνίκησε τὴν ὁμάδα Κορίνθου μὲ βαθμοὺς 15—10, 17—16, οὕτως ὥστε ἀνεδείχθη νικήτρια ἡ ὁμὰς Ναυπλίου. Μετὰ τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἔγινε διάλειμμα ὀλιγόλεπτον καὶ εἶτα ἐπηκολούθησεν ὁ ἀγὼν Ναυπλίου-Ἄργους, κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ ὁμὰς τοῦ Ναυπλίου ἐνίκησε τὴν τοῦ Ἄργους μὲ ἀποτέλεσμα 16—13, 15—8.

Οὕτω ἀνεδείχθη πρωταθλήτρια πετοσφαίρας τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀργολιδοκορινθίας ἡ ὁμὰς Ναυπλίου.

Τὴν νικήτριαν ὁμάδα ἀπετέλουν οἱ Φαλαγγῖται: Ἰωάννης Ἀνδριώτης, Παν. Ρούβαλης, Κωνστ. Ἀργυρόπουλος, Ἐλευθ. Κουτόπουλος, Λεων.Φουντάκος καὶ Ἐμμ. Μπέλιας.

Ἐν συνεχείᾳ ἔπαιξαν αἱ ὁμάδες θηλέων Ναυπλίας, Κορίνθου καὶ Ἄργους.

Κατὰ τοὺς ἀγῶνας τούτους ἡ ὁμὰς Κορίνθου εὐκόλως ἐπεβλήθη τῶν ἄλλων ὁμάδων.

Εἰς τὸ πρῶτο παιγνίδι ἡ ὁμὰς Κορίνθου ἀντεμετώπισε τὴν ὁμάδα Ἄργους, τὴν ὁποίαν καὶ ἐνίκησε διὰ 16—5, 16—6, εἰς δὲ τὸ δεύτερον παιγνίδι ἡ ἰδία ὁμὰς ἐπεβλήθη τῆς ὁμάδος Ναυπλίου μὲ ἀποτέλεσμα 16—4, 16—4.

Τὴν νικήτριαν ὁμάδα Κορίνθου ἀπετέλουν αἱ Φαλαγγίτισσαι: Λούλα Δασκαλοπούλου, Ἁγνὴ Καλλίρη, Νίτσα Πετροπούλου, Μαρία Σφήκα, Βασιλικὴ Ἀλμπάνη καὶ Εἰρήνη Κολιάκου.

Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀγώνων ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια ἀπένειμε τὸ κύπελλον εἰς τὴν ὁμάδα θηλέων Κορίνθου, εἰς ἑκάστην δὲ ἀπὸ τὰς Φαλαγγιτίσσας τῆς ὁμάδος ταύτης ἔδωσεν ἀναμνηστικὸν μετάλλιον.

Ἐπίσης ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς ἀπένειμε τὰ ἔπαθλα εἰς τὴν νικήτριαν ὁμάδα ἀρρένων.

ΟΙ ΣΧΟΛΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ ΠΑΡΕΛΘΟΥΣΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Καὶ πάλιν τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον παρουσίασε τὴν Κυριακὴν καὶ τὴν Δευτέραν ἑορταστικὴν ὄψιν. Οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι τῶν σχολείων τῆς περιφερείας καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ τῶν Κέντρων Παιδικῆς Χαρᾶς ἔκαμαν τὴν πανηγυρικήν των ἐμφάνισιν μὲ ὡραίας ἐπιδείξεις, ἀσκήσεις καὶ παιγνίδια, ποὺ ἐπροκάλεσαν γενικὸν ἐνθουσιασμόν. Ἡ ὀργάνωσις τῶν ἑορτῶν τῆς Κυριακῆς καὶ τῆς Δευτέρας ἦτο ἀρτία ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, παρ' ὅτι ἔπρεπε νὰ καταβληθῇ μεγάλη προσπάθεια διὰ νὰ ἐπιβληθῇ πειθαρχία εἰς τὴν ἐμφάνισιν χιλιάδων μικρῶν παιδιῶν.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς ἔγιναν αἱ ἐπιδείξεις τῶν μαθητῶν καὶ τῶν μαθητριῶν τῶν γυμνασίων τῆς περιφερείας. Τὰς ἐπιδείξεις παρηκολούθησαν χιλιάδες κόσμου, ὁ ὁποῖος μέχρι τῆς 4.30' μ.μ. εἶχεν ὑπερπληρώσει τὰς κερκίδας τοῦ Σταδίου. Ὀλίγον ἀργότερον προσῆλθον οἱ Ὑπουργοὶ τῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ τῆς Παιδείας κ. κ. Κοτζιᾶς καὶ Σπέντζας καὶ περὶ τὴν 5ην μ.μ. ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Μεταξᾶς, γενόμενος κατὰ τὴν ἄφιξίν του ἀντικείμενον ζωηροτάτων ἐκδηλώσεων ἐκ μέρους τοῦ κόσμου καὶ τῶν μαθητῶν.

Τὰ ἀποτελέσματα

Τὰ τεχνικὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀγώνων τῶν σχολείων ἔχουν ὡς ἀκολούθως:

Δρόμος 60 μέτρων: 1) Χρυσάφης 7'5'', 2) Ραγκούσης καὶ 3) Φωκᾶς.

Ἅλμα εἰς ὕψος: 1) Λάμπρος 1.70 μ., 2) Κάρλος καὶ 3) Κωστόπουλος.

Δρόμος 300 μέτρων: 1) Λαμπρινίδης 39'', 2) Φασουλῆς καὶ 3) Ραπανάκης.

Ἐπισκυροβολία: 1) Σαρλῆ 24.56, 2) Μπίσμπα 23.56 καὶ 3) Ἀναγνώστου 23.27.

Δρόμος 100 μέτρων: 1) Βενετικίδης 11''5, 2) Παπαοικονόμου καὶ 3) Λωράν.

Ἅλμα εἰς μῆκος: 1) Πανταζόπουλος 6.19 μ., 2) Γονατᾶς 6.15 μ. καὶ 3) Ὀρφανὸς 6.00 μ.

Λιθοβολία: 1) Χατζάρας 19.25 μ., 2) Δούκας 19.70 καὶ 3) Ξενάκης 18.86.

Σκυταλοδρομία 4 × 100: 1) ὁμὰς Η' γυμνασίου, 2) ὁμὰς γυμνασίου Ν. Σμύρνης καὶ 3) ὁμὰς Ζ' γυμνασίου.

Δρόμος 80 μέτρων: 1) Βάρβογλη 11'', 2) Μπίσμπα καὶ 3) Κανδρῆ.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Η' γυμνασίου συνεκέντρωσαν τὰς περισσοτέρας νίκας.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Ἡ ὀργανωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Διοικήσεως Πρωτευούσης μεγάλη ἑορτὴ τῆς χαρᾶς τοῦ παιδιοῦ ἐσημείωσε πλήρη ἐπιτυχίαν. Εἰς αὐτὴν μετέσχον 2.500 παιδάκια καὶ κορίτσια τῶν Κέντρων Παιδικῆς Χαρᾶς τῆς περιφερείας ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν γυμναστῶν καὶ γυμναστριῶν των, ἡ φιλαρμονικὴ τῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ ἡ χορῳδία τῶν Κέντρων Νεότητος. Ἡ προσέλευσις τοῦ κόσμου ἤρχισεν ἀπὸ τῶν πρώτων ἀπογευματινῶν ὡρῶν μέχρι δὲ τῆς 5ης μ. μ. αἱ κερκίδες τοῦ Σταδίου εἶχον ὑπερπληρωθῆ. Ἐπίσης εἰς τὸ Στάδιον προσῆλθον οἱ Ὑπουργοὶ κ. κ. Κοτζιᾶς, Ἀποστολίδης, Ταμπακόπουλος, Νικολούδης,Παπαδήμας, Πολυζωγόπουλος, Σπέντζας καὶ Τσίφος, οἱ Δήμαρχοι Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ τῶν Δήμων τῆς περιφερείας καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι. Ὀλίγον ἀργότερον προσῆλθον ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος Παῦλος καὶ ἡ Α. Β. Υ. ἡ Πριγκήπισσα Φρειδερίκη, γενόμενοι ἀντικείμενον ἐνθουσιωδῶν ἐκδηλώσεων. Εὐθὺς ἀμέσως ἤρχισεν ἡ ἐκτέλεσις τοῦ προγράμματος τῆς ἑορτῆς. Ἐν ἀρχῇ ἔγινεν ἡ ἔπαρσις τῆς σημαίας καὶ κατόπιν εἰσῆλθον εἰς τὸ Στάδιον ἑκατοντάδες μικρῶν παιδιῶν, ἡλικίας 5 ἕως 9 ἐτῶν, τὰ ὁποῖα, ὑπὸ τὴν συνοδείαν λαϊκῶν μελῳδιῶν καὶ τὰς ζωηρὰς ἐκδηλώσεις τοῦ κόσμου, ἐξετέλεσαν ὡραιότατα διάφορα παιγνίδια. Ἡ ἐμφάνισις τῶν μικρῶν παιδιῶν μὲ τὰς ὁμοιομόρφους στολάς ἦτο συγκινητική. Τὸ Στάδιον ἐγέμισεν ἀπὸ φωνὲς καὶ χαρὰν καὶ ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐδονεῖτο ἀπὸ τὰς ἐπευφημίας καὶ τὰ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν. Αἱ ἴδιαι ἐκδηλώσεις ἐπανελήφθησαν μὲ τὴν ὁμαδικὴν εἴσοδον ἑκατοντάδων κοριτσιῶν ἡλικίας 10—12 ἐτῶν, τὰ ὁποῖα πάλιν ὑπὸ τὴν συνοδείαν λαϊκῶν μελῳδιῶν ἐξετέλεσαν διαφόρους ὡραίους σχηματισμοὺς καὶ ρυθμικὰ παιγνίδια.

Τέλος ὅλα μαζὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ καὶ τὰ κορίτσια ἐξετέλεσαν τὸν σχηματισμὸν τῶν τριῶν ἄστρων ὑπὸ τὰ ζωηρὰ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν. Ἐπίσης συνοδευόμενα ὑπὸ τῆς φιλαρμονικῆς τῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης ἔψαλον τὸν Ἐθνικὸν Ὕμνον. Ἀκολούθως οἱ ἄνδρες τῆς φιλαρμονικῆς καὶ αἱ αἱ ὁμάδες τῶν παιδιῶν παρετάχθησαν κατὰ μῆκος τοῦ στίβου τοῦ Σταδίου διὰ τὴν ἐπιθεώρησιν, τὴν ὁποίαν ἐνήργησεν ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκηπίσσης Φρειδερίκης καὶ τῶν ἄλλων ἐπισήμων. Τὰ παιδιὰ προσέφεραν εἰς τὴν Α.Β.Υ. τὴν Πριγκήπισσαν Φρειδερίκην ὡραίαν ἀνθοδέσμην.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οι Σχηματισμοί Πρωτευούσης

Η ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΣΗΜΑΙΑΣ ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΩΡΓΙΚΗΝ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΤΙΚΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΙΚΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΤΩΝ Τ.Τ.Τ.

Τὴν 11 π. μ. τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ὁ Ἀρχηγὸς παρέδωσεν εἰς τὸ Λαϊκὸν Γυμναστήριον τὴν σημαίαν τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὴν φάλαγγα τῆς Γεωργικῆς Συνεταιριστικῆς Σχολῆς καὶ τῆς Προπαρασκευαστικῆς Σχολῆς τῶν Τ.Τ.Τ.

Ὁ Ἀρχηγὸς ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Γυμναστηρίου ὑπὸ τοῦ προέδρου, τῶν συμβούλων τῆς Ε. Σ. Σ.Ε. καὶ ἀνωτέρων στελεχῶν τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ κατηυθύνθη εἰς τὴν ειδικῶς στηθεῖσαν ἐξέδραν ἐν μέσῳ ζωηρῶν χειροκροτημάτων καὶ ἐνθουσιωδῶν ἐκδηλώσεων τῶν παρατεταγμένων μαθητῶν.

Οἱ μαθηταὶ τῆς Σχολῆς εἶχον συγκεντρωθῆ ἀπὸ ἐνωρὶς εἰς τὸ Γυμναστήριον, τὸ ὁποῖον εἶχε διακοσμηθῆ μὲ σημαίας τῆς Ε.Σ.Σ.Ε. καὶ τῆς Ε.Ο.Ν.

Ὀλίγον πρὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ εἶχον προσέλθει ὁ ὑφυπουργὸς τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου κ. Μπουρμπούλης, ὁ πρόεδρος τῆς Ε.Σ.Σ.Ε. μετὰ τῶν μελῶν τοῦ ἀνωτάτου συμβουλίου καὶ τῶν οἴκων τοῦ Ἀγρότου, οἱ καθηγηταὶ τῆς Συνεταιριστικῆς Σχολῆς καὶ τῆς Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς καθὼς καὶ ἄλλοι προσκεκλημένοι.

Τὸν Ἀρχηγὸν προσεφώνησεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ε.Ο.Ν. τῆς Συνεταιριστικῆς Σχολῆς κ. Χριστόπουλος ἐκφράσας τὴν χαρὰν τῶν μαθητῶν διότι ὑποδέχονται ἐν τῷ κέντρῳ τὸν Ἀρχηγόν, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ὁποίου χαιρετίζουν τὸν Ἐθνικὸν πρωτοπόρον πάσης μεγάλης καὶ ἐμπνευσμένης ἐνεργείας εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν βελτίωσιν καὶ τὴν προαγωγὴν τοῦ συνόλου τῶν Ἑλλήνων.

Συνεχίζων ὁ κ. Χριστόπουλος ἐτόνισεν ὅτι τὰ μέλη τῆς φάλαγγος ἐν συνειδήσει τῆς μεγίστης εὐθύνης ἀπέναντι τοῦ Ἀρχηγοῦ δηλοῦν ὅτι θὰ βοηθήσουν μέχρι τελευταίας ρανίδος τοῦ αἵματός των τὸν τίμιον ἀγῶνά του ὡς συνειδητοὶ φορεῖς τῶν ἀρχῶν τοῦ κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ μοιρασμένοι αὔριον ὅλοι στὰ μακρινὰ τμήματα τῆς Ἑλληνικῆς ὑπαίθρου μεταξὺ τῶν ἀγροτῶν θὰ ἐργασθοῦν γιὰ τοὺς σκοπούς των μὲ ὑπερηφάνειαν, πίστιν, ἀφοσίωσιν καὶ αὐταπάρνησιν...

«Ἐπάνω εἰς τὴν σημαία αὐτή, κατέληξε, ποὺ θὰ μᾶς παραδώσετε σήμερα στὸ ὁρκιζόμεθα Μεγάλε μας Ἀρχηγέ. Στὴν ψυχή μας μέσα ἄσβεστη θὰ διατηρηθῆ ἡ φλόγα τῆς δημιουργίας καὶ ἐμπνευσμένοι ἀπὸ τὸ δικό σου τὸ φωτεινὸ παράδειγμα θὰ ἐργασθοῦμε γιὰ τὴν πατρίδα, γιὰ τὸν Βασιλέα, γιὰ Σένα, τίμια, ἀνδρικά, ἑλληνικά».

Τὸ τέλος τοῦ λόγου τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς φάλαγγος ἐκάλυψαν ζωηρότατα χειροκροτήματτα ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ κ. Ἰω. Μεταξᾶ.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Ὁ Ἀρχηγὸς ἀπαντῶν καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς φαλαγγίτας εἶπε τὰ ἑξῆς ἐν μέσῳ ζωηροτάτων χειροκροτημάτων.

«Φαλαγγῖται τῆς Σχολῆς Συνεταιριστῶν,

»Προκειμένου σήμερα νὰ σᾶς παραδώσω τὴν σημαία σας ὀφείλω νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν ἰδιαίτερη χαρά, τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι δι' αὐτό. Πρῶτον, γιατὶ εἶσθε ἕνας πολύτιμος καὶ ἐκλεκτὸς σχηματισμὸς τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας. Δεύτερον, διότι εἶσθε ἡ σχολὴ τῶν συνεταιριστῶν καὶ συνεπῶς σεῖς θ' ἀποτελέσητε τοὺς ἀπεσταλμένους καθ' ὅλην τὴν ὕπαιθρον χώραν τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ μεταφέρετε καὶ θὰ ἐκδηλώσετε τὰς ἀρχὰς ἐπὶ τῶν ὁποίων βασίζεται ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας, τὸ τί ἐλπίζομεν ἀπὸ αὐτὴν καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 4ης Αὐγούστου (παρατεταμένα χειροκροτήματα). Θὰ βρῆτε ἔδαφος προετοιμασμένο κάλλιστα πρὸς ἀποδοχὴν ὅλων αὐτῶν τὰ ὁποῖα θὰ μεταφέρετε. Οἱ ἀγρόται τῆς Ἑλλάδος εἶναι τὸ πολύτιμον στήριγμα τοῦ καθεστῶτος τῆς 4ης Αὐγούστου. Ἐπομένως αἱ ἰδέαι τὰς ὁποίας θὰ μεταφέρετε ἐκεῖ θὰ εὕρουν τὸ κατάλληλον ἔδαφος πρὸς ἀνάπτυξίν των. Θὰ εἶσθε δὲ πάντοτε ὁ συνδετικὸς κρίκος τοῦ ὅλου αὐτοῦ ἰδεολογικοῦ καθεστῶτος καὶ αὐτὸς εἶναι ὅπως σᾶς εἶπα προηγουμένως ὁ δεύτερος καὶ ὁ σπουδαιότερος λόγος διὰ τὸν ὁποῖον αἰσθάνομαι σήμερα ἰδιαιτέραν χαρὰν παραδίδων τὴν σημαίαν σας.

»Στὴν σημαία αὐτὴ νὰ εἶσθε ὅλοι πιστοί. Αὐτὴ εἶναι τὸ σύμβολόν σας. Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι θὰ σᾶς διαδεχθοῦν κατόπιν στὴ σχολὴ αὐτὴ νὰ τὴν παραλάβουν ἀπὸ τὰ χέρια σας ἁγνὴ ὅπως σᾶς τὴν παραδίδω.—Ζήτω ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας. (Ζωηρὰ χειροκροτήματα).— Ζήτω ἡ Σημαία τῶν Συνεταιριστῶν!». (Παρατεταμέναι ζητωκραυγαὶ καὶ χειροκροτήματα).

Ἀκολούθως ὁ Ἀρχηγὸς ἐν μέσῳ ἐνθουσιωδῶν ἐκδηλώσεων, χειροκροτημάτων καὶ ζητωκραυγῶν ὑπὲρ τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τῆς Ε.Ο.Ν. παρέδωσε τὴν σημαίαν, ἐπεθεώρησε τὰ τμήματα καὶ ἐχαιρέτισε τοὺς Διευθυντὰς τῆς Ἑνώσεως Συνεταιριστῶν καὶ τοὺς βαθμοφόρους τῆς Ε. Ο. Ν.

ΑΙ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος ἤρχισεν ἐκ νέου τὰς ἐπιθεωρήσεις του εἰς τοὺς διαφόρους Ὑποτομεῖς.

Προχθὲς ἐπεθεώρησε τὸν 4ον Ὑποτομέα, ἐν συνεχείᾳ δὲ χθὲς τὸν 7ον, 8ον καὶ 21ον, καθὼς καὶ τὸν 10ον ὑποτομέα Παγκρατίου, τὸν 18ον Βύρωνος καὶ τὸν 19ον Καισαριανῆς. Εἶναι ἀπερίγραπτος ὁ ἐνθουσιασμὸς μὲ τὸν ὁποῖον ὑποδέχονται τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον οἱ φαλαγγῖται καὶ τὸ πλῆθος.

Εἰς ὅλας τὰς ἐπιθεωρήσεις ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Ἀλέξ. Κανελλόπουλος ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας του μείνας ἀπολύτως ἱκανοποιημένος διὰ τὴν συντελουμένην ἐργασίαν εἰς τοὺς ἐν λόγῳ Ὑποτομεῖς.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ΤΟΥ Κ. Ε. Ν.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας κ. Ἀλέξ. Π. Κανελλόπουλος ἀπέστειλε συγχαρητήρια τηλεγραφήματα πρὸς τὸν Περιφ. Διοικητὴν καὶ Διοικήτριαν Λαρίσης, ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τὸν Νομάρχην ὡς Γενικὸν Ἐπόπτην τῆς Ε. Ο. Ν. Λαρίσης, διὰ τὴν ἀρίστην ἐμφάνισιν τῆς ἀθλητικῆς ὁμάδος των εἰς τοὺς Α΄ Πανελληνίους Ἀγῶνας τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

ΑΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Τὴν ἑσπέραν τῆς 24ης λήγοντος εἰς τὸ θέατρον «Ἰντεάλ» ἐδόθη ἡ πρώτη παράστασις τοῦ Μουσικοῦ Θεατρικοῦ Τμήματος τῆς Δ)σεως Ψυχαγωγίας τῆς Περιφ. Διοικήσεως Πρωτευούσης. Κατ' αὐτὴν ἐπαίχθη ἡ εἰδικῶς διὰ τὴν Ε.Ο.Ν. γραφεῖσα ἐπιθεώρησις «Ἡ Παρέλασις». Τὸ ἔργον ἀπετελεῖτο ἀπὸ δύο μέρη.

Τὰ διάφορα πρόσωπα τῆς ἐπιθεωρήσεως ὑπεδύθησαν φαλαγγῖται καὶ φαλαγγίτισσαι τῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης.

Τὸ ἔργον παρηκολούθησεν ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος μετὰ τοῦ Ὑπασπιστοῦ του, ὁ Περιφ. Διοικητὴς Ἀρρένων Πρωτευούσης, τὸ Ἐπιτελεῖον τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως καὶ πλεῖστοι ἀνώτεροι βαθμοφόροι τῆς Ὀργανώσεως.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος ἅμα τῇ ἀφίξει του ἔγινεν ἐνθουσιωδῶς δεκτὸς ἀπὸ τοὺς φαλαγγίτας καὶ τὸ παρευρισκόμενον πλῆθος, τὸ ὁποῖον ἐζητωκραύγαζεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν ὑπὲρ τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τῆς Νεολαίας.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε. Ο. Ν.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ξενοδοχείου «Λονδῖνον» κ. Τσάκας, δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ἀναφέρει τὴν ἀρίστην διαγωγὴν τῶν ἀθλητῶν—φαλαγγιτῶν τοῦ Νομοῦ Φλωρίνης, οἱ ὁποῖοι διέμενον εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον του κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Πανελληνίων Ἀθλητικῶν Ἀγώνων τῆς Ε. Ο. Ν. Ἡ ἀρίστη διαγωγὴ τούτων ἐνεποίησεν ἐπίσης βαθυτάτην

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

αἴσθησιν καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς ἐνοίκους τοῦ Ξενοδοχείου.

Εἶναι καὶ τοῦτο ἐνδεικτικὸν τῆς ἀνατάσεως ἡ ὁποία ἐπῆλθεν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Ἑλληνοπαίδων μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου, τῆς ὁποίας ὁ κυριώτερος σκοπὸς ἦτο ἡ ἠθικὴ διαπαιδαγώγησις τῆς νέας Ἑλληνικῆς γενεᾶς.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Εἰς ὅλας τὰς Ὑποδιοικήσεις Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν συνῆλθον αἱ κατόπιν διαταγῆς τοῦ Κ.Ε.Ν. συσταθεῖσαι ἐπιτροπαὶ ἐλέγχου τῶν ὑποβληθεισῶν αἰτήσεων τῶν φαλαγγιτῶν.

Ἡ ἐργασία προχωρεῖ μεθοδικῶς, ἐλπίζεται δὲ οὕτω ὅτι ἐντὸς τοῦ προσεχοῦς μηνὸς θὰ περαιωθῇ ὁ ἔλεγχος καὶ θὰ ὑποβληθῶσι τὰ πορίσματα τῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἡ Ὑπ)κησις Σχολῆς Ἐργοδηγῶν ἐξέδραμε τὴν Κυριακὴν εἰς τὴν μαγευτικὴν τοποθεσίαν τῆς Ἀττικῆς Ἅγιος Ἀνδρέας. Οἱ ἐκδρομεῖς διημέρευσαν εἰς τὸ αὐτόθι στρατόπεδον τῆς Ε.Ο.Ν. «Ι. Μεταξᾶς».

Εἰς τὴν δοθεῖσαν τὴν Δευτέραν εἰς τὸ Στάδιον ἑορτὴν τῆς παιδικῆς χαρᾶς παρέστησαν συντεταγμέναι αἱ ὑποδιοικήσεις μας HENRY, Παντείου Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας ὡς καὶ λόχος τῆς Ὑπ)σεως Πανεπιστημίου.

Κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα ἐγένετο εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ὑπ)σεως Πανεπιστημίου σύσκεψις τῶν βοηθῶν καὶ ὑπευθύνων τῆς Νομικῆς Σχολῆς. Κατ' αὐτὴν ἀντηλλάγησαν σκέψεις περὶ μελλοντικῆς δράσεως τῶν φαλαγγιτῶν τῆς Νομικῆς Σχολῆς.

Οἱ δόκιμοι ἀξιωματικοὶ τῆς Ὑ)σεως Γ. Σ. Σ. καὶ Τ.Τ.Τ. ἀνέλαβον τὴν διενέργειαν διαλέξεων κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Διοικητοῦ των.

Οὕτω, ἐγένετο ὑπὸ δοκίμου ἀξιωματικοῦ διάλεξις μὲ θέμα «Αἱ ὑποχρεώσεις τῶν Συνεταιριστῶν ἐξερχομένων τῆς Σχολῆς».

Σήμερον εἰς τὴν Ὑπ)σιν Γ. Σ.Σ. καὶ Τ.Τ.Τ. ἐγένετο μάθημα ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Μαντζούφα περὶ τῶν ἐννοιῶν τοῦ Ἔθνους καὶ Κράτους μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου. Ὁ κ. Μαντζούφας ἀνέπτυξεν ἰδίως ἀπὸ νομικῆς πλευρᾶς τὴν θέσιν τοῦ Κράτους μετὰ τὴν ἐπελθοῦσαν τὴν 4ην Αὐγούστου μεταβολήν.

Ἑκάστην Τρίτην καὶ Παρασκευὴν εἰς τὸ Πανελλήνιον Γυμναστήριον γίνεται στρατιωτικὴ προπαίδευσις τῶν φαλαγγιτῶν Γ.Σ.Σ.καὶ Τ.Τ.Τ.Χρέη ἐκπαιδευτῶν ἐκτελοῦν δόκιμοι ἀξιωματικοὶ τῆς Ὑπ)σεως, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ.

Αἱ ἐκδόσεις τῆς Ε. Ο. Ν. διενεμήθησαν εἰς ὅλους τοὺς φαλαγγίτας τῆς Δ.Α.Σ. ὑπὸ τοῦ ΙΙΙ γραφείου τῆς Ὑποδιοικήσεως, ἐλπίζεται δὲ ὅτι ἡ μελέτη αὐτῶν θὰ ἀποβῇ καρποφόρος.

ΤΟ ΠΕΝΘΟΣ ΤΗΣ Δ. Α. Σ.

Βαρύτατον πένθος κατέχει ὁλόκληρον τὴν Διοίκησιν Ἀνωτάτων Σχολῶν λόγῳ τοῦ τραγικοῦ δυστυχήματος τὸ ὁποῖον ἔπληξε μίαν τῶν ὑποδιοικήσεών της, τὴν ὑποδιοίκησιν τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας.

Ὅλοι θρηνοῦμεν τὸν χαμὸν τόσων συναγωνιστῶν μὲ τοὺς ὁποίους τόσα αἰσθήματα φιλικὰ καὶ τόσοι ἀγῶνες μᾶς συνδέουν.

Ἡ Διοίκησις Ἀνωτάτων Σχολῶν εἰς ἔνδειξιν πένθους εἶχεν ἐπὶ τριήμερον τὴν σημαίαν της μεσίστιον.

Αἱ λεπτομέρειαι τοῦ τραγικοῦ αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχήματος τοῦ ἐπισυμβάντος τὴν ἑσπέραν τῆς προπαρελθούσης Πέμπτης εἰς τοὺς ἐκδρομεῖς μαθητὰς τῆς Γυμναστικῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Κατ' ἔτος, μὲ τὴν λῆξιν τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ ἔτους, ἡ Διεύθυνσις τῆς Σχολῆς διοργανώνει, ὅπως καὶ πάντα σχεδὸν τὰ ἀνώτερα ἐκπαιδευτικὰ ἱδρύματα τῆς χώρας, χάριν τῶν τελειοφοίτων τῆς Σχολῆς, ἐκπαιδευτικὰς καὶ ψυχαγωγικὰς ἐκδρομάς, ἀνὰ τὰ διάφορα μέρη τῆς χώρας.

Ἐφέτος ἡ ἐκδρομὴ τῶν ἀποφοίτων τῆς Σχολῆς ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως νὰ γίνῃ ἀνὰ τὴν Πελοπόννησον. Ἐπειδὴ δὲ πάντες οἱ μαθηταὶ τῆς Σχολῆς ἀνήκουν εἰς τὴν Διοίκησιν Ἀνωτάτων Σχολῶν τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ ἐπειδὴ οἱ οἰκονομικοὶ πόροι των δὲν ἐπήρκουν διὰ τὴν ἐπὶ τὸ ἀνετώτερον διεξαγωγὴν τῆς ἐκδρομῆς των αὐτῆς ἐζήτησαν ἀπὸ τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν Νεολαίας νὰ τοὺς ἐνισχύσῃ οἰκονομικῶς. Ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις Νεολαίας προθύμως ἐνίσχυσεν αὐτοὺς καὶ οὕτω οἱ μαθηταὶ τῆς Σχολῆς, ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν τὸν Διευθυντὴν τῆς Σχολῆς των κ. Σούζην, τοὺς καθηγητὰς των κ.κ. Πολυχρόνην καὶ Πρωτοπαππᾶν καθὼς καὶ τὸν Ἐπιθεωρητὴν τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας κ. Παυλίνην ἐξέδραμον ἀπὸ τῆς παρελθούσης Τρίτης ἀνὰ τὴν Πελοπόννησον.

Ἡ ἐκδρομὴ διεξήγετο ὁμαλῶς μέχρι τῆς ἑσπέρας τῆς 25ης Μαΐου, ὁπότε οἱ σπουδασταὶ ἐπιβαίνοντες λεωφορείου αὐτοκινήτου, ἐπέστρεφον ἐξ Ὀλυμπίας, μέσῳ Λεβιδίου εἰς Τρίπολιν. Τὴν 7ην ἑσπερινὴν ὥραν καὶ ἐνῷ τὸ λεωφορεῖον εὑρίσκετο εἰς τὸ 38ον χιλιόμετρον ἐντεῦθεν τῆς Βυτίνης, ὅπου ὑπάρχει ἀπότομος στροφή τὸ αὐτοκίνητον λόγῳ βλάβης τῶν φρένων του ἐκτύπησε μετὰ μεγάλης φορᾶς ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ τοιχώματος τῆς ὁδοῦ ὑποστὰν μεγάλας ζημίας καὶ τραυματισθέντων πάντων τῶν ἐπιβαινόντων σπουδαστῶν, πλὴν τοῦ βοηθοῦ τοῦ σωφέρ. Ἐκ τῶν τραυματισθέντων δύο φαλαγγῖται σπουδασταὶ καὶ ὁ καθηγητὴς κ. Πολυχρόνης, παρὰ τὴν σοβαρότητα τῶν τραυμάτων των καὶ ἐνώπιον μιᾶς πραγματικῶς τραγικῆς καταστάσεως, ἔσπευσαν πρὸς τὸ Λεβίδιον, ἀπέχον 10 χιλιόμετρα ἀπὸ τοῦ τόπου τοῦ δυστυχήματος, διὰ νὰ καλέσουν τὰς Ἀρχὰς καὶ τοὺς κατοίκους εἰς βοήθειάν των. Πράγματι ἐπέτυχαν νὰ εἰδοποιήσουν τὰς Ἀρχὰς καταπεσόντες ἀναίσθητοι ἐκ τῆς ἐξαντλήσεώς των, εὐθὺς μόλις ἐξεπλήρωσαν τὸ καθῆκόν των. Αἱ εἰδοποιηθεῖσαι Ἀρχαὶ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Διοικητὴν τοῦ Τάγματος τῆς Ε.Ο.Ν. Λεβιδίου διὰ λεωφορείων μετέφερον πάντας τοὺς τραυματίας εἰς Λεβίδιον, οἱ κάτοικοι τοῦ ὁποίου πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἑτοιμαζόμενοι ἐν σώματι νὰ τοὺς ὑποδεχθοῦν, ἐπεδόθησαν εἰς τὴν περίθαλψίν των. Ἡ συγκίνησις τῶν κατοίκων ὑπῆρξε ζωηροτάτη, συγκινητικωτάτη δὲ ἡ ἐπιδαψιλευθεῖσα εἰς τοὺς τραυματίας περίθαλψις. Ὁ Διοικητὴς τοῦ Τάγματος τῆς Ε.Ο.Ν. Λεβιδίου, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν φαλαγγιτῶν του, συνεπικουρούμενος ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐπεδόθη εἰς τὴν δι' οἱουδήποτε μέσου παροχὴν πρώτων βοηθειῶν, ἐνῷ ταυτοχρόνως εἰδοποίει περὶ τοῦ δυστυχήματος τὸν Περιφερειακὸν Διοικητὴν Ε. Ο. Ν. Ἀρκαδίας, ὅστις καὶ ἔσπευσεν ἐκ Τριπόλεως, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἐπιτελείου του καὶ Ἰατρικῶν καὶ Νοσοκομειακῶν Συνεργείων εἰς Λεβίδιον.

Ἐκ τῶν τραυματισθέντων ὁ Δ. Μαλλιαρὸς ἐκ Πλωμαρίου τῆς Μυτιλήνης ὑπέκυψεν εἰς τὰ τραύματά του μόλις μετεφέρθη εἰς τὸ φαρμακεῖον Λεβιδίου.

Τὰ ἰατρικὰ καὶ νοσοκομειακὰ συνεργεῖα τῆς Τριπόλεως ἐπιδοθέντα εἰς τὴν παροχὴν πασῶν τῶν βοηθειῶν των εἰς τοὺς τραυματίας, μετέφεραν αὐτοὺς διὰ λεωφορείων, μερίμνῃ τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ Ε.Ο.Ν. Ἀρκαδίας, περὶ τὴν 11ην νυκτερινὴν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῆς Τριπόλεως, πλὴν τοῦ σοβαρώτατα τραυματισθέντος Παπακώστα Νικολάου, ὅστις καὶ ἔπνεε τὰ λοίσθια καὶ δύο ἄλλων μᾶλλον σοβαρῶς τραυματισθέντων σπουδαστῶν—φαλαγγιτῶν, τοὺς ὁποίους καὶ νοσηλεύουν εἰς Λεβίδιον.

Περὶ ὥραν 10ην νυκτερινὴν ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Ε.Ο.Ν. Ἀρκαδίας ἐγνωστοποίει τὰ τοῦ δυστυχήματος εἰς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν Νεολαίας Ἑλλάδος. Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Κανελλόπουλος, ὅστις προσωπικῶς ἐλάμβανε τὰς πληροφορίας, μετέφερεν αὐτὰς ἀνελθὼν εἰς Κηφισιὰν εἰς τὸν Ἀρχηγόν, ὅστις καὶ διέταξεν αὐτὸν νὰ σπεύσῃ εἰς τὸν τόπον τοῦ δυστυχήματος, ἐνῷ ταυτοχρόνως ἔδιδεν ἐντολὴν προσωπικῶς εἰς δύο χειρουργικὰ αὐτοκίνητα μὲ τοὺς ἰατροὺς των νὰ σπεύσουν ἐξ Ἀθηνῶν πλησίον τῶν τραυματιῶν.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος Νεολαίας περὶ τὴν 7ην πρωϊνὴν τῆς Παρασκευῆς εὑρίσκετο πλησίον τῶν τραυματιῶν, ἐνῷ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν κατέφθανον τὰ χειρουργικὰ αὐτοκίνητα ἐξ Ἀθηνῶν, προσφέροντα τὰς ὑπηρεσίας των.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

Ὁ νεκρὸς τοῦ Δ. Μαλλιαροῦ ἐναπετέθη εἰς τὴν ἐκκλησίαν Λεβιδίου φρουρούμενος ὑπὸ βαθμοφόρων τῆς Ε.Ο.Ν., τὴν δὲ 7ην πρωϊνήν, ἀφοῦ προσεκύνησε τὴν σορόν του ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος καὶ οἱ ἄλλοι βαθμοφόροι μετεφέρθη δι' ἀποσταλέντος ἐκ Τριπόλεως αὐτοκινήτου εἰς Τρίπολιν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἀθήνας. Τιμὰς ἀπέδωκεν ὁλόκληρος ἡ δύναμις Λεβιδίου, μερίμνῃ δὲ τῆς Ε.Ο.Ν. ἡ σορὸς ταριχευθεῖσα ἀποστέλλεται εἰς Μυτιλήνην.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, ἀφοῦ ἐπεσκέφθη ἅπαντας τοὺς τραυματίας, διαβιβάσας εἰς αὐτοὺς τὴν συγκίνησιν καὶ τὴν συμπάθειαν τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ ἀφοῦ ἐν συνεννοήσει μετὰ τῶν ἰατρῶν ἐτοποθέτησε τοὺς μᾶλλον βαρέως τραυματισμένους εἰς τὸ Νοσοκομεῖον καὶ ἐκ τούτων μετέφερεν εἰς Ἀθήνας τὸν Παπακώσταν Νικόλαον, ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας καὶ ἀνέφερεν εἰς τὸν Ἀρχηγὸν ἅπαντα τὰ γενόμενα.

Ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις τῆς Ε.Ο.Ν. εὑρισκομένη εἰς ἐπαφὴν μὲ τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν Ἀρκαδίας κρατεῖται συνεχῶς ἐνήμερος τῆς καταστάσεως τῶν τραυματιῶν.

Αἱ μαθήτριαι τῆς Γυμναστικῆς Ἀκαδημίας ἐπέστρεψαν εἰς Ἀθήνας σιδηροδρομικῶς.

Οἱ τραυματισθέντες καὶ νοσηλευόμενοι εἰς τὸ Νοσοκομεῖον Τριπόλεως εἶναι οἱ ἀκόλουθοι: Λυμπερόπουλος Γ., κάταγμα ἀριστερᾶς κάτω σιαγόνος, Βασ. Σβολόπουλος, θλᾶσις δεξιοῦ βραχίονος, Λότσος Ι., ἐκδοραὶ προσώπου καὶ ἀριστερᾶς ἄκρας χειρός, Ἀχιλ. Παππᾶς τραῦμα κατὰ τὸν δεξιὸν ἔξω κανθὸν ὡς καὶ ἐλαφρὰ πολλαπλᾶ τραύματα κατὰ τὸ δεξιὸν ἥμισυ τῆς κεφαλῆς, Σοφὸς Ἰ., τραῦμα δεξιᾶς παρειᾶς, διὰ τέμνοντος ὀργάνου ἐπενεχθὲν κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ δυστυχήματος, ὡς καὶ παρόμοιον τοιοῦτον κατὰ τὴν κορυφὴν τῆς ρινός, Κρικόπουλος Χρ., τραῦμα κατὰ τὴν μετωπιαίαν χώραν καὶ τὸν τράγον τοῦ δεξιοῦ ὠτὸς καὶ κατὰ τὴν δεξιὰν χεῖρα, Τσιτσιμπάκος Ι., κάταγμα δεξιοῦ κάτω ὑποκογχίου ὀστοῦ μετ' ἐκχυμώσεως ἐκτεταμένης τῶν βλεφάρων καὶ ἐπιπεφυκότος. Τραῦμα κατὰ τὸ δεξιὸν οὖς καὶ κατὰ τὸν τράγον αὐτοῦ. Πολλαπλαῖ ἐκδοραὶ δεξιᾶς παρειᾶς καὶ δεξιᾶς ἄκρας χειρός, Ι. Πολυχρόνης, τραῦμα δεξιᾶς παρειᾶς πλησίον τοῦ ἄνω χείλους, Πολλαπλαῖ ἐκδοραὶ κατὰ τὸ δεξιὸν ἥμισυ τοῦ λαιμοῦ. Τραῦμα κατὰ τὸν ἔξω κανθὸν δεξιά, τραῦμα κατὰ κορυφὴν τῆς ρινὸς καὶ ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον αὐτῆς, τραῦμα τοῦ δεξιοῦ πτερυγίου τῆς ρινὸς καὶ κατὰ τὴν βάσιν αὐτοῦ, Θεοφίλης Χαρ., τραῦμα τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς κατὰ τὴν δεξιὰν κροταφικὴν χώραν, θλᾶσις ἀριστερᾶς ποδοκνημικῆς ἀρθρώσεως, Πορτάλιος Κῦρκος, ἐκτεταμένον τραῦμα κυκλοτερὲς ἀρχόμενον ἄνωθεν τῆς οὐρᾶς τῆς δεξιᾶς ὀφρύος καὶ διῆκον καθ' ὅλην τὴν ἐπέκτασιν τῆς βρεγματικῆς χώρας. Ἕτερον τοιοῦτον κατὰ τὴν βρεγματικὴν χώραν, Γαλάτης Ἀργ., τραῦμα δεξιᾶς παρειᾶς ὡς καὶ τῆς παλαμιαίας χώρας ἀριστερᾶς χειρός, Πετρίδης Σωτ. τραῦμα κατὰ τὴν δεξιὰν παρειάν, Κοντογεώργος Χαρ., οὐδὲν ἄξιον λόγου, Χρυσανθακόπουλος Δημ., τραῦμα κατὰ τὴν κροταφικὴν χώραν, Κασιμάτης Παν., τραύματα κατὰ τὴν δεξιὰν μαστοειδῆ χώραν.

Πάντες οἱ τραυματίαι διατηροῦν ἀκμαῖον τὸ ἠθικόν των ἐπιδείξαντες τοῦτο κατὰ τὴν ἄφιξιν ἐν μέσῳ αὐτῶν τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, τὸν ὁποῖον καὶ κλινήρεις ἐχαιρέτων διὰ τοῦ χαιρετισμοῦ τῆς Ε.Ο.Ν.

Ὁ λαὸς τοῦ Λεβιδίου καὶ τῆς Τριπόλεως κατεχόμενος ὑπὸ ἄκρας συγκινήσεως διὰ τὸ ἐπισυμβὰν δυστύχημα ποικιλοτρόπως εἰς πᾶσαν στιγμὴν ἐπέδειξε τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν στοργήν του πρὸς τοὺς ἀτυχήσαντας ἐκδρομεῖς φαλαγγίτας τῆς Ε.Ο.Ν.

ΠΕΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ

Μὲ μεγάλον ἐνδιαφέρον αἱ φαλαγγίτισσαι καὶ αἱ σκαπάνισσαι τῆς Π. Δ. Θ. Π. παρηκολούθησαν τοὺς Α' Πανελληνίους ἀγῶνας τῆς Ε. Ο. Ν., τὴν δὲ Κυριακὴν τὴν ἀπονομὴν τῶν ἐπάθλων.

Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Θηλέων Πρωτευούσης ἐλθοῦσα πρώτη εἰς ἀριθμὸν νικῶν, ἔλαβε τὸ κύπελλον τῆς Α.Β.Υ. τῆς Πριγκηπίσσης Φρειδερίκης, ἐπιτίμου Διοικητρίας τῶν σχηματισμῶν θηλέων.

Διεκρίθησαν εἰς νίκας ἡ Ὑπ)διοίκησις Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν εἰς τὴν σκοποβολὴν καὶ τὸ βόλεϋ, ἡ δὲ Ὑπ)διοίκησις Θηλέων Ἀθηνῶν εἰς τὸ ἅλμα εἰς μῆκος, ἅλμα εἰς ὕψος, δρόμον 100 μέτρων καὶ σκυταλοδρομίαν.

Εἰς τὴν Ὑπ)κησιν Θηλέων Πειραιῶς, ὡμίλησεν ἡ ἐπὶ τῆς διαφωτίσεως φαλαγγίτισσα μὲ θέμα «Ἡ τάξις καὶ ἡ πειθαρχία».

Εἰς τοὺς ὑποτομεῖς τῆς Ὑπ)σεως Βορρᾶ ἤνοιξε διὰ τὰς σκαπανίσσας βιβλίον εἰς τὸ ὁποῖον, εἰς κάθε συγκέντρωσιν, γράφεται κάθε καλὴ πρᾶξις, ποὺ κάνουν κάθε ἡμέραν.

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἀρχίζει νέα ἅμιλλα μεταξὺ τῶν σκαπανισσῶν. Τὸ βιβλίον αὐτὸ ὠνομάσθη «Βιβλίον καλῶν πράξεων τῆς σκαπανίσσης».

Δύναμις τῆς Ὑπ)σεως Νότου παρηκολούθησεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ κινηματογράφου«Παλλάς» τὴν δοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Γυμνασίου Καλλιθέας κ. Φραγκάκη διάλεξιν.

Εἰς ὅλας τὰς Ὑπ)κήσεις ἤρχισε τὸ πρόγραμμα ψυχαγωγίας διὰ τὴν θερινὴν περίοδον.

Ἡ χορωδία τῶν σκαπανισσῶν ὁλονὲν προοδεύει καὶ αὐξάνει. Εἰς προσεχῶς δοθησομένην ἑορτὴν θὰ μᾶς δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ ἀκούσωμεν τὰ χαριτωμένα των τραγουδάκια καὶ νὰ διαπιστώσωμεν τὰς προόδους των.

ΒΗΣΣΑΝΗ.— Αἱ συγκεντρώσεις Ε. Ο. Ν. Θηλέων ἐξακολουθοῦν τακτικῶς, κατὰ τὴν διάρκειαν δὲ τούτων γίνονται μαθήματα ραπτικῆς, κεντήματος καὶ οἰκοκυρικῆς. Τὰ μαθήματα στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως συνεχίζονται συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα.

ΛΑΧΑΝΟΚΑΣΤΡΟΝ (Βησσάνης).—Τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. τοῦ σχηματισμοῦ Θηλέων προέβησαν εἰς τὸν ἐμβολιασμὸν 300 ἀγρίων δένδρων τῆς περιφερείας ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ δημοδιδασκάλου τοῦ χωρίου.

ΕΛΑΤΟΧΩΡΙΟΝ (Ζαγορίου).— Αἱ ἐκπαιδευτικαὶ καὶ μορφωτικαὶ συγκεντρώσεις τοῦ σχηματισμοῦ Θηλέων συνεχίζονται ἀνελλιπῶς.

Πρωτοβουλίᾳ τῆς ὁμαδάρχου διδασκαλίσσης ἤρχισεν ἡ λειτουργία σχολῆς ἀναλφαβήτων.

Ὁ σχηματισμὸς Θηλέων ἀπέκτησε ἀργαλειόν, εἰς τὸν ὁποῖον ἀσκοῦνται εἰς τὴν ὑφαντικὴν κατὰ τὰς διαθεσίμους των ὥρας αἱ φαλαγγίτισσαι καὶ αἱ σκαπάνισσαι.

ΑΡΓΟΣ.— Ἐξαιρετικῶς μεγαλοπρεπὴς ὑπῆρξεν ὁ ἐφετεινὸς πανηγυρισμὸς τῆς ἑορτῆς τοῦ πολιούχου τῆς πόλεως Ἄργους Ἁγίου Πέτρου, χάρις εἰς τὴν συμβολὴν τῆς Ε. Ο. Ν.

Κατὰ τὴν περιφορὰν τῆς ἁγίας εἰκόνος προηγεῖτο λόχος σκαπανέων, ἠκολούθει ἡ φιλαρμονικὴ τῆς Ε. Ο. Ν., τὰ ἑξαπτέρυγα, λόχος φαλαγγιτισσῶν, ὁ κλῆρος μετὰ τῆς ἁγίας εἰκόνος, οἱ ἐπίσημοι καὶ λόχος φαλαγγιτῶν κλείων τὴν πομπήν.

Κατὰ τὴν προσέλευσιν τῶν ἐπισήμων εἰς τὴν δοξολογίαν τιμὰς ἀπέδιδον τμῆμα φαλαγγιτῶν, ἡ φιλαρμονικὴ καὶ οἱ σαλπιγκταὶ καὶ τυμπανισταὶ τῆς Ε. Ο. Ν.

Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἐπηκολούθησε παρέλασις ὁλοκλήρου τῆς δυνάμεως τῆς Ε. Ο. Ν. ἀρρένων καὶ θηλέων πρὸ τοῦ κ. Γεν. Ἐπόπτου.

Παρὰ πάντων ἀνεγνωρίσθη ὅτι ἡ ἐφετεινὴ συμμετοχὴ τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς τὸν ἑορτασμὸν προσέδωσε πρωτοφανῆ ἐπιβλητικότητα εἰς τὴν Ἀργειακὴν πανήγυριν.

ΕΔΕΣΣΑ.— Πρὸς τοὺς φαλαγγίτας καὶ πρὸς τὰς φαλαγγιτίσσας τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἐδέσσης τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ἀνεπτύχθησαν τὰ κάτωθι θέματα τὰ ὁποῖα παρηκολούθησε καὶ πλῆθος κόσμου: 1) Οἱ φαλαγγῖται πρότυπα μέλη μιᾶς Κοινωνίας. 2) Ἡ κοι-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

νωνική ἀλληλεγγύη εἰς ἐκ τῶν σκοπῶν τῆς Ε.Ο.Ν. 3) Διατί ὁ Κομμουνισμὸς εἶναι ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. 4) Ὁ Κομμουνισμὸς ὡς καταστροφεὺς τῆς Κοινωνίας. 5) Περὶ Κοινωνίας καὶ Θρησκείας.

ΚΑΣΤΟΡΙΑ.— Πρὸς τὰς φαλαγγιτίσσας Καστοριᾶς ἀνεπτύχθησαν τὰ ἑξῆς θέματα: 1) Σκοποὶ τῆς Ε. Ο. Ν. Θηλέων. 2) Περὶ πειθαρχίας. 3) Τὸ πνεῦμα τοῦ καθήκοντος. 4) Ἡ αὐτοθυσία. 5) Ἡ Θρησκεία καὶ ἡ Πατρίς. 6) Ἡ ἱστορία τῆς Μακεδονίας. 7) Ἡ Ἑλληνὶς ὡς κοινωνικὸς παράγων.

Ἐπίσης πρὸς τὰς φαλαγγιτίσσας τῆς 164ης φάλαγγος ὡμίλησεν ὁ καθηγητὴς κ. Κ. Πηχεὼν μὲ θέμα «Ἡ συμβολὴ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν Μακεδονικὸν ἀγῶνα».

ΖΑΚΥΝΘΟΣ.— Εἰς τὸν ἐφετεινὸν ἑορτασμὸν τῆς Ἐθνικῆς ἐπετείου τῆς 75ετηρίδος τῆς ἑνώσεως τῆς Ἑπτανήσου προσέδωσεν ἰδιαιτέραν αἴγλην ἡ συμμετοχὴ τῆς ἐνθουσιώδους Ἐθνικῆς Νεολαίας τῆς νήσου.

Τὸ ἑσπέρας τοῦ ἑορτασμοῦ ἐγένετο εἰς τὸ κέντρον τῆς Ε.Ο.Ν. πανηγυρικὴ συγκέντρωσις τῶν μελῶν πρὸς τὰ ὁποῖα ὡμίλησεν, ἐν σχέσει μὲ τὸ γεγονός, ὁ περιφερειακὸς Διοικητής, ἀναγνώσας ἐν συνεχείᾳ ἐμπνευσμένην ἡμερησίαν διαταγήν, διὰ τῆς ὁποίας ἐτόνισε τὰς ὑποχρεώσεις τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας Ζακύνθου διὰ τὴν διαφύλαξιν τῆς ἱερᾶς κληρονομίας.

Ἐπηκολούθησε παρέλασις τῶν τμημάτων διὰ τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως, ἡγουμένης τῆς νεοσυσταθείσης φιλαρμονικῆς Ε.Ο.Ν., ἡ ὁποία διὰ πρώτην φορὰν ἐνεφανίσθη δημοσίᾳ, κατόπιν μακρᾶς προπαρασκευῆς.

Εἰς τὸν ἀφιχθέντα εἰς τὴν πόλιν μας ὑπουργὸν τῆς Συγκοινωνίας κ.Οἰκονόμου δύναμις ἀρρένων, τῆς Ε.Ο.Ν. Ζακύνθου παρατεταγμένη εἰς τὴν ἀποβάθραν ἀπέδωσε τιμὰς κατὰ τὴν ἀποβίβασιν.

Εἰς τὴν πλατεῖαν Γεωργίου Β', ὅπου τὸ μνημεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ ποιητοῦ, παρετάχθη ὁλόκληρος ἡ δύναμις Ε.Ο.Ν. Ζακύνθου κατὰ τὴν ὥραν τῆς δοξολογίας, μεταδώσασα τὸν ἐνθουσιασμόν της εἰς τὸ παρακολουθοῦν τὴν τελετὴν πλῆθος.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς δοξολογίας, ἐπηκολούθησε πρὸ τῶν ἐπισήμων παρέλασις χιλίων καὶ πλέον φαλαγγιτῶν καὶ φαλαγγιτισσῶν, ἡγουμένων τῶν φιλαρμονικῶν Ε. Ο. Ν. καὶ Δήμου. Ὁ λαὸς Ζακύνθου ἐξεδήλωσε παντοιοτρόπως τὴν συμπάθειάν του καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν του πρὸς τοὺς παρελαύνοντας φαλαγγίτας.

ΚΑΛΑΜΑΙ.— Τὸ τμῆμα ψυχαγωγίας τῆς Ὑποδ)σεως Καλαμῶν ἔδωσε τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῆς Λαϊκῆς Σχολῆς ρεσιτάλ τραγουδιοῦ μὲ τὴν χορῳδίαν τῆς Ε. Ο. Ν. ἀποτελουμένην ἐξ ἑβδομήκοντα καλλιφώνων φαλαγγιτισσῶν.

Τὴν συναυλίαν παρηκολούθησαν ὁ Γεν. Ἐπόπτης Καλαμῶν τῆς Ε.Ο.Ν., ὁ Περιφ. Διοικητὴς μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου του, ἀνώτεροι βαθμοφόροι καὶ πλῆθος κόσμου, τὸ ὁποῖον ἐχειροκρότησε ζωηρότατα τὴν χορῳδίαν.

Τὸ τμῆμα ψυχαγωγίας ἑτοιμάζει δύο ἀκόμη συναυλίας αἵτινες προβλέπεται ὅτι θὰ στεφθοῦν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

Εἰς τὸ κινηματοθέατρον «Ἕσπερος» προεβλήθη ἡ ταινία τῆς Ε.Ο.Ν. ἡ παριστῶσα τὴν ζωὴν τῶν φαλαγγιτῶν εἰς τὸ στρατόπεδον «Ι. Μεταξᾶς».

Ἡ αὐτὴ ταινία θὰ προβληθῇ ἐπίσης εἰς Γαργαλιάνους καὶ Φιλιατρά.

ΛΑΓΚΑΔΑΣ.— Κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀναλήψεως εἰς τὸν Λαγκαδᾶν ἐγένετο μεγαλειώδης συγκέντρωσις τῶν τμημάτων τῆς Ὑποδ)σεως καὶ τῆς Φάλαγγος Ὑπαίθρου Θεσσαλονίκης. Ἡ δύναμις τῶν συγκεντρωθέντων τμημάτων ὑπερέβη τοὺς 2.500 φαλαγγίτας, φαλαγγιτίσσας, σκαπανεῖς καὶ σκαπανίσσας. Ὅλον αὐτὸ τὸ πλῆθος τῶν νέων καὶ ὁ λαὸς Λαγκαδᾶ εἶχον κατακλύσει τὸ ἄλσος ὅπου ἀνέμενον τὸν κ. Περιφ. Διοικητὴν τοῦ Νομοῦ Θεσσαλονίκης.

Τὴν 10ην π. μ. κατέφθασεν ὁ Περιφ. Διοικητὴς μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου του ἐν μέσῳ θερμῶν ἐκδηλώσεων καὶ ζητωκραυγῶν. Ἀμέσως ὁ κ. Περιφ. Διοικητὴς μετέβη εἰς τὸ Ἡρῷον ὅπου κατέθεσε στέφανον, ἐνῷ ἡ μουσικὴ ἐπαιάνιζε διάφορα ἐμβατήρια.

Μετὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ στεφάνου ἔλαβε χώραν εἰς τὸ ἄλσος ἡ συγκέντρωσις τῶν φαλαγγιτῶν καὶ σκαπανέων, τῶν φαλαγγιτισσῶν καὶ σκαπανισσῶν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Περιφ. Διοικητὴς ὡμίλησε πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας καὶ πρὸς τὸν λαὸν τοῦ Λαγκαδᾶ.

Τὸ πέρας τοῦ λόγου τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ ἐκάλυψαν ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους, τοῦ Βασιλέως, τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου καὶ τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας.

Μετὰ τὴν ὁμιλίαν τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ ἔλαβον χώραν ἀγῶνες δρόμου καὶ ποδηλατοδρομίας καθ' οὓς ἀνεδείχθησαν νικηταὶ οἱ: 1) Ι. Βινιώτης, 2) Ἠλιάδης, 3) Σαμαρᾶς Β., 4) Μπαλόγλου Β., 5) Κοντογιάννης Πολ., 6) Καϊκλῆς Ι.

Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀγώνων παρετέθη πλούσιον γεῦμα ὑπὸ τῆς Κοινοτικῆς Ἀρχῆς, εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν ὁ Δήμαρχος, ὁ Περ. Διοικητὴς μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου του, ὁ Ὑποδιευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Θεσ)νίκης, οἱ Διευθυνταὶ τῆς Ἐθνικῆς καὶ Ἀγροτικῆς Τραπέζης, ἅπασαι αἱ Ἀρχαὶ Λαγκαδᾶ, οἱ Πρόεδροι τῶν Κοινοτήτων καὶ ἅπαντες οἱ βαθμοφόροι τῆς Ε.Ο.Ν.

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ.— Συνεχίζονται ἐντατικῶς αἱ συγκεντρώσεις τῶν μελῶν τοῦ σχηματισμοῦ Παραμυθίας καθὼς καὶ τὰ μαθήματα μορφώσεως χαρακτῆρος, ἰδεολογίας, μουσικῆς, σουηδικῆς γυμναστικῆς καὶ ἀσκήσεις πυκνῆς τάξεως ὅλων τῶν τμημάτων.

Παρομοία κίνησις παρατηρεῖται εἰς ὅλους τοὺς σχηματισμοὺς τοῦ Νομοῦ Θεσπρωτίας.

ΣΗΤΕΙΑ.— Εἰς τὴν ἐπαρχίαν Σητείας ἱδρύθησαν ἤδη 35 τμήματα Ε.Ο.Ν. ἀνήκοντα εἰς τὴν δύναμιν τῆς φάλαγγος ἀρρένων Σητείας, ἥτις ἀριθμεῖ 1200 φαλαγγίτας καὶ σκαπανεῖς.

Κατὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ Κ.Ε.Ν. κ. Ἀλεξ. Ν. Κανελλοπούλου ὁ φαλαγγίτης Ρουσομουστακάκης προσεφώνησε τοῦτον ἐμμέτρως. Οἱ στίχοι τοὺς ὁποίους δημοσιεύομεν κατωτέρω ἀνήκουν εἰς τὸν καθηγητὴν τοῦ Γυμνασίου κ. Ἰωάν. Γαλετάκην.

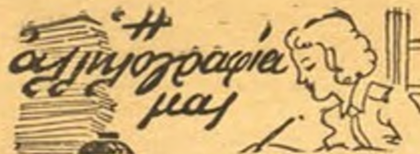
Ἁγνὰ λουλούδια ποὔμασαν 'πὸ δοξασμένη χώρα
στὸν ἐρχομό σου φέρνουμε παιδιὰ κι' ἐμεῖς τῆς Κρήτης.
Σὲ χαιρετοῦμε ὁλόψυχα τὴν ἅγια τούτη ὥρα
ὦ ἄξιε ἀντιπρόσωπε, Μεγάλου Κυβερνήτη.

Ἁγνὰ καὶ μεῖς παιδόπουλα Ἀθάνατης Πατρίδας
ἀκούσαμε τὸ σάλπισμα, τὴν ἅγια φωνή της,
καὶ τρέξαμε στὴν πρόσκλησι μὲ κρύφια μιὰν ἐλπίδα
νὰ γίνουμ' ἄξια τέκνα της, στὴν Ἀναγέννησί της.

Στοὺς νέους κόσμους π' ἄνοιξε τὸ ἀνδρειωμένο χέρι
γιὰ τῆς πατρίδος τὴν τιμή, τὴ δόξα τὴ μεγάλη,
ποθοῦμε ἐμεῖς νὰ γίνουμε ἕνα ἄξιο παραχέρι
γιὰ νὰ γενῇ περήφανη καὶ δοξασμένη πάλι.

Τὸ ξέρουμε κι' ἡ δόξα της εἶναι δική μας δόξα
κι' ὅρκο ἱερὸ καὶ ἅγιο ἐδώκαμε μπροστά της
σὰν κειὸ ποὺ οἱ τριακόσιοι στὶς Θερμοπύλες δῶσαν
πὼς θὲ νὰ μείνωμε πιστοὶ πάντα στὸ θέλημά της.

Μ' αὐτοὺς τοὺς πόθους στὴν ψυχὴ μεγάλε ὁδηγέ μας
μὲ μύριους Ἐθνικοὺς παλμοὺς ποὺ μέσα μας ἀνάβουν,
σοῦ φέρνουμε τὰ ἄνθη μας μὲ τὶς ἁγνὲς εὐχές μας
τὴν ὥρα τούτη ποὺ πατεῖς τὴν χώρα τοῦ Κορνάρου.

Γ. Δ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΝ, Τρίπολιν. Έχουν ελαχίσταις λέξεις τὰ σταυρόλεξά σου.— Γ. Α. ΚΕΦΑΛΑΝ. Νὰ γράφῃς ἄλλη φορὰ σὲ κανονικοῦ μεγέθους χαρτί.—Ι. ΧΑΤΖΗΝ, Λέχοβον. Τὰ ἴδια γιὰ τὸ σταυρόλεξό σου.—Α. ΤΣΩΝΗΗΝ, Πύλον. Ἐγκρίνονται. Μὴ ξαναγράψῃς μὲ κόκκινη μεγάλη.— Ν. Π. ΓΡΗΓΟΡΟΠΟΥΛΟΝ, Φιλιατρά. Ἀκατάλληλα.— Π. Μ. ΠΡΑΓΓΟΥΡΑΝ, Ἀνδρίτσαιναν. Εἴπαμε ἐπανειλημμένως νὰ γράφετε εἰς τὴν μιὰ μόνον ὄψι τοῦ χαρτιοῦ. —Ν. Π. ΚΑΛΔΗΝ, Πύλον. Θὰ δημοσιευθοῦν. Αἱ λύσεις ὅμως, ὅπως ἐγράψαμε, πρέπει νὰ εὑρίσκωνται δίπλα ἢ κάτω ἀπ' τὶς ἀσκήσεις.— Π. Η. ΠΑΤΣΙΩΤΗΝ καὶ Φ.Φ. ΓΙΑΝΝΑΡΗΝ, Πύλον. Γιατὶ δὲν προσέχετε τὶς ὁδηγίες μας, καὶ γράφετε μὲ κόκκινη μελάνη; Ἀπορρίπτονται.— Τ. ΓΚΟΥΜΑΝ, Ναύπακτον. Τὸ αἴνιγμα γνωστό. Τὸ τρίγωνο ἀνεπιτυχὲς (τσέ). Ἐγκρίνεται ἡ ποικίλη ἀκροστιχίς.— Ι. Γ. ΤΣΑΤΑΝ, Λαγκάδια. Ἀκατάλληλον.— Σ. Ν. ΚΟΥΡΚΟΥΛΟΝ καὶ Μ. ΔΟΥΚΑΝ, Τὸ ἴδιο.— Ι. Κ. ΒΑΡΥΜΠΟΠΙΩΤΗΝ, Ἐνταῦθα. Τὸ σταυρόλεξον ἀνεπιτυχές, τὰ ἄλλα ἐπίσης.—Κ. Δ. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ, Λεωνίδιον. Ἐγκρίνονται.—Γ. ΑΣΩΝΙΤΗΝ, Ἐνταῦθα. Ἀπὸ τὴ μιὰ ὄψι τοῦ χαρτιοῦ μόνο. Γιατὶ δὲν συμμορφώνεσθε;—Π. Μ. ΜΕΦΣΟΥΤ, Πειραιᾶ. Τὸ σταυρόλεξό σου πολὺ μεγάλο καὶ ὄχι ἐπιτυχές. Καὶ τὰ ἄλλα ἀκατάλληλα.— ΑΘ. ΣΙΕΡΡΟΝ, Φλώριναν. Τὸ ἴδιο.— ΑΝΤ. ΚΟΤΣΥΦΑΚΗΝ, Φλώριναν. Δὲν εἶναι σταυρόλεξο τὸ δικό σου, ἀφοῦ χωρίζεται σὲ ἄλλα μικρότερα. Ἐξ ἄλλου ἔχεις δύσκολες καὶ ἀνορθόγραφες λέξεις.—Μ. ΚΑΝΑΡΗΝ, Σέρρας. Ὅλες αἱ λύσεις ποὺ μᾶς ἔστειλες, ἦσαν ἀπολύτως ὀρθές. Θὰ δημοσιευθοῦν οἱ ἀσκήσεις σου, ἐκτὸς βεβαίως τοῦ σταυρολέξου μὲ τὰ πέντε σταυρολεξάκια.—Δ. Β. ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΝ, Πύλον. Ἀπορρίπτονται, ἐπειδὴ γράφεις μὲ κόκκινη μελάνη. Τὸ σταυρόλεξον ἐξ ἄλλου δὲν εἶναι καλό.—Δ. Ο. ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ, Πύλον. Γιατὶ ὅλοι σεῖς ἀπὸ τὴν Πύλον, γράφετε μὲ κόκκινη μελάνη; Ἀπορρίπτονται. — Β. Φ. ΝΙΤΣΑΝ, Κ. Ν. ΚΟΥΤΣΟΥΜΠΙΝΑΝ, Μεσολόγγι. Γνωστὲς οἱ ἀσκήσεις σας. — ΑΓΓ. ΔΟΝΤΑΝ, Σπερχειόν. Οἱ λέξεις Κανὰν καὶ Νὸν χαλοῦν τὰς ἀσκήσεις σου. — Γ. ΒΛΑΣΣΗΝ, Πύλον. Ἀπορρίπτονται τὰ σταυρόλεξά σου (ΛΔΕΗ, ΚΛΕΑ, ΗΟΙ, κλπ.). Οἱ ἀσκήσεις πασίγνωστες. — ΣΤ. Ν. ΠΑΝΤΑΖΗΝ, Ἄργος. Θὰ δημοσιευθοῦν. — Λ. Π. ΑΝΤΩΝΑΡΟΠΟΥΛΟΝ, Πύλον. Φαίνεται ὅτι στὴν Πύλο μόνο κόκκινη μελάνη ἔχετε. Ὁπωσδήποτε μὴ ξαναγράψετε ἂν δὲν προμηθευθῆτε μελάνη σὰν αὐτὴ ποὺ χρησιμοποιεῖ ὅλος ὁ κόσμος. — Ν. ΚΩΤΣΙΡΗΝ. Οἱ νεώτερες ἀσκήσεις του ἐναπετέθησαν εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων. Ξαναστεῖλε τα μὲ κοινὴ μελάνη. — Γ. Δ. ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΝ καὶ ΗΛ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΝ, Σιδηρόκαστρον. — Οἱ ἀσκήσεις σας — οἱ περισσότερες εἶναι γνωστὲς — ἀπορρίπτονται, ἐπειδὴ κυρίως εἶναι γραμμένες ἀπὸ τὶς δυὸ ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ.— Γ. ΑΓΡΑΦΙΩΤΗΝ, Καρδίτσαν. Συγχαρητήρια γιὰ τὴν ὀρθὴ λύσι. Τὸ αἴνιγμα εἶναι γνωστόν. — ΑΛ. ΠΟΣΑΝΤΖΗΝ, Λεωνίδιον. Ὅλες οἱ λύσεις σωστές. Μπράβο.— Δ. Ε. ΓΕΡΜΕΝΙΤΗΝ, ἐνταῦθα. Δὲν διαβάζετε τὶς ὁδηγίες; Γιατὶ γράφεις ἀπὸ τὶς δυὸ ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ; Κρίμα στὸ ὡραῖο σου σταυρόλεξο. — ΑΛ. ΚΟΥΚΟΥΖΑΝ. Σωστὲς οἱ λύσεις. Τὸ πρόβλημα ἁπλούστατο. — Δ. Κ. ΥΨΗΛΑΝΤΗΝ, Χίον. Δὲν παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον αὐτὰ ποὺ μᾶς ἔστειλες. — ΜΠΑΛΛΑΝ. Γιατὶ δὲν γράφεις σὲ κανονικὸ χαρτί; Τί κουρέλια εἶναι αὐτὰ ποὺ μᾶς ἔστειλες; — Ι. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΝ. Ἀνεπιτυχεῖς οἱ ἀσκήσεις σου. — Γ. Δ. ΡΑΒΑΝΗΝ, ἐνταῦθα. Δόξα σοι ὁ Θεός! Νὰ καὶ ἕνας ποὺ γράφει σύμφωνα μὲ τὶς ὑποδείξεις μας. Ἐγκρίνονται. Οἱ λύσεις σωστές. Τοῦ σταυρολέξου ὅμως ἡ λύσις δὲν εὑρέθη εἰς τὰ χειρόγραφά σου. Γιατί; — ΠΑΝ. Ν. ΜΠΑΡΟΥΝΗΝ. Χάθηκε μιὰ σωστὴ κόλα χαρτιοῦ; Τὸ χαρτονάκι σου πῆγε στὸν κάλαθο. — ΕΜΜ. Γ. ΒΑΡΔΙΑΤΖΑΚΗΝ, Βιάννον. Ἀνεπιτυχὲς τὸ σταυρόλεξο. Καὶ σὺ δὲν γράφεις σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες μας. — Β. ΚΑΝΤΑΡΤΖΗ, Τσαρίτσαιναν. Γνωστὰ τὰ αἰνίγματά σου. — ΠΑΝ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Σπερχειάδα. Νὰ γράφῃς ἄλλη φορὰ ἀπὸ τὴ μία μόνο ὄψι τοῦ χαρτιοῦ. — Μ. ΜΠΡΙΚΑΝ. Ἐλάχιστες λέξεις σὲ μεγάλο σταυρόλεξο (14 × 8). Ἀπορρίπτεται. — Ι. ΔΕΜΙΡΗΝ, ἐνταῦθα. Ὀρθὲς οἱ λύσεις. — Σ. Ι. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ, Πύλον. Ἐγκρίνονται. Γιατὶ ὅμως γράφεις μὲ κοκκινόμαυρη μελάνη; — Γ. ΠΑΠΑΔ. Τὰ ἐστείλαμε εἰς τὴν ἐπιτροπήν. Πάντως μὴ περιμένετε μεγάλα πράγματα, διότι ὅταν γράφετε:

«Μὲ τὴ σεμνή της τὴ στολὴ τὴν πολυτιμημένη βαδίζει ἡ Σημαία μας ἡ δοξαστή» κλπ. κλπ.

ἡ ἐπιτροπὴ θὰ εὑρεθῇ εἰς πολὺ δύσκολο θέσι, γιατὶ οὔτε σημαία ἀσφαλῶς ἔχει δῆ νὰ βαδίζῃ, οὔτε καὶ στολὴ νὰ φορῇ. Ἐκτὸς ἐὰν συμφωνήσῃ μαζί σας ὅτι καὶ στολὴ φορεῖ ἡ Σημαία καὶ βαδίζει. — ΙΩ. ΑΚΚΙΝΙΔΗΝ, Πειραιᾶ. Καὶ ἐμεῖς μὲ τὴν σειράν μας ἀποροῦμεν. Πάντως φαίνεται ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ δὲν τὸ ἐνέκρινε. — ΑΘΑΝ. Κ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΗΝ, Σπερχειάδα. Πολὺ καλὸ τὸ ποίημά σας «Τὸ δένδρο καὶ οἱ νέοι». Παρόμοιον ὅμως ἐδημοσιεύθη πρὸ ὀλίγου καιροῦ μὲ τὸν τίτλον «Τὸ δένδρο τ' ἀψηλό». Γράψτε τίποτε ἄλλο. — ΚΩΝΣΤ. ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΝ, Πεῦκον (Βιάννου). Καὶ μὲ σᾶς συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἴδιο. — ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΝ ΕΥΘΥΜ. Τὸ διήγημά σας «Ἡ κλοπή» τὸ γράψατε πολὺ βιαστικά. Τὸ λέτε μάλιστα καὶ στὸ γράμμα σας «μόλις ἔφθασα ἀπὸ τὸ χωριό μου στὰ Ἰωάννινα...». Ἂν καθόσαστε πρῶτα νὰ ξεκουρασθῆτε ἀσφαλῶς θὰ τὸ γράφατε καλύτερα. — Σ. Ν. Ν., Μεσσήνην. Τί ὁμοιοκαταληξία εἶναι αὐτή;

Ἐσὺ ποὺ μὲ τὸ θεῖο φάρμακο
ἔδωσες στὴ μεγάλη μας τὴ μάνα
ζωή, καὶ τὴν ἔσωσες ἀπὸ τὸ θάνατο
πάντα ἐμπρὸς γοργά, χωρὶς φόβο τράβα.

Δ. Γ. ΚΑΦΙΡΗΝ, Ἀνδρίτσαιναν. Τὸ ἐστείλαμε εἰς τὴν ἐπιτροπήν. — Ι. Χ. ΚΟΥΜ. Ἐπιμένομεν ὅτι δὲν ἔχετε ποιητικὴν διάθεσιν. Ἀσχοληθῆτε καὶ μὲ τὸ πεζὸν ἴσως ἐκεῖ ἐπιτύχετε. — ΤΑΚΗΝ ΧΕΙΜΩΝΑ, Κρέστaινα. Τὸ ποίημά σας ἐκρίθη ἀνεπιτυχές. — ΣΠΥΡ. ΜΑΣΤΟΡΙΔΗΝ. Ἐπίσης. Γράψτε κάτι καλύτερο. — ΧΡ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΝ, Λιμεναριῶν, Θάσου. Ὁ διαγωνισμὸς διὰ τὸν ὁποῖον μᾶς γράφετε ἔληξε πρὸ μηνὸς καὶ πλέον. — Ν. ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΝ, Βέρροιαν. Τὰ ἐστείλαμε εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ἐγκρίσεως. — Α. ΓΙΑΝΝΑΚΟΓΙΩΡΓΟΝ, Κατερίνην. Ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν κίνησιν τῆς Ε. Ο. Ν. δέον νὰ ἀπευθύνεται εἰς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν. — Θ. ΚΑΡΖΗΝ, Τρίπολιν. Θὰ ἀποφασίσῃ ἡ ἐπιτροπή. — ΜΙΧΑΛΗΝ ΧΑΪΔΑΝ, ἐνταῦθα. Σᾶς συγχαίρουμε γιὰ τὴν ὡραία ἐπιστολή. Τὸ ποίημα πολὺ καλό. Θὰ δημοσιευθῇ συντετμημένον καὶ μὲ τὴν σειράν του. — ΜΙΧ. ΛΕΟΝΤΙΡΗΝ, Μεσσηνίαν. Μὴν κάνετε ἔξοδα. Ἀσφαλῶς εἰς τὰς Καλάμας εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀκούσετε. — ΙΩ. ΚΑΡΥΔΗΝ, Σάμον. Κατὰ κανόνα δὲν ἐπιστρέφονται χειρόγραφα. Ἐξ ἄλλου ὁ κύριος ποὺ ἀναφέρετε ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας δὲν πέρασε ἀπὸ τὰ Γραφεῖα μας. — Μ. ΧΑΤΖΗΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, Νέαν Μάδυτον. Σωστὲς οἱ λύσεις. — ΙΩ. ΠΑΤΡΑΚΗΝ, Ρέθυμνον. Ἡ λέξις «Κῶς» εἶναι χωρὶς διασταύρωσι. Ἀπορρίπτεται συνεπῶς τὸ σταυρόλεξό σου. — Μ. ΚΑΠΑΛΑΝ. Δὲν παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον. — Ι. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΝ. Δημοσιεύονται μερικὰ ἀπὸ ὅσα μᾶς ἔστειλες.— Γ. Π. ΜΠΕΣΑΚΟΝ, Κότρωνα. Ἀπορρίπτονται γιατὶ κυρίως εἶναι γραμμένα κι' ἀπὸ τὶς δυὸ ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. — ΣΟΥΖ. ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ. Δὲν ἐγράψαμε ἐπανειλημμένως ὅτι τὰ σταυρόλεξα πρέπει νὰ ἔχουν ἑνωμένες ὅλες τὶς λέξεις; Τὸ δικό σου περιλαμβάνει 6 σταυρολεξάκια. Κατὰ τὰ ἄλλα εἶναι ἄρτιο καὶ ὡραῖα σχεδιασμένο. Στεῖλε ἕνα καλύτερο καὶ κυρίως σὲ ἁπλὸ σχέδιο, χωρὶς κενά. — Κ. Χ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΝ, Μεσσήνην. Καὶ σὺ χωρίζεις τὸ σταυρόλεξό σου καὶ γενικῶς οἱ λέξεις δὲν διασταυρώνονται κανονικά. Ὁ Λαβύρινθος πιθανὸν νὰ δημοσιευθῇ. — Η. Β. ΛΑΜΠΡΟΝ, Τρίκκαλα. Ὁ Λαγκρανζὲ εἶναι ἄγνωστος καὶ ἡ λέξις Ἰάλω (ἀνορθ.) δὲν μπαίνει σὲ σταυρόλεξα. — Ε. Ν. ΔΙΚΑ, Κατερίνην. Ἀξιόλογον τὸ εὑρίσκομεν, ὄχι ὅμως, δυστυχῶς, καὶ δημοσιεύσιμον. Τὰ «ὄσηρις», «ὤχημα» κλπ. δὲν εἶναι σωστὸ νὰ μποῦν σὲ σταυρόλεξα μὲ τὴν σημείωσι «ἀνορθόγραφα», ὅπως γράφεις. Πρόσεχε ἄλλη φορά, γιατὶ εἶσαι εἰς θέσιν νὰ φτιάξῃς ὡραῖα σταυρόλεξα.— Κ. ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ. Τὸ πολυτετράγωνο δὲν λέγει τίποτα. Ἀπὸ τὰ ἄλλα θὰ δημοσιευθοῦν μερικά. — Ν. Μ. ΞΙΦΑΡΑΝ. Ὡραῖα, ἀλλὰ μεγάλα καὶ ἑπομένως ἀκατάλληλα πρὸς δημοσίευσιν τὰ σταυρόλεξά σου. — ΚΛ. Γ. ΠΛΑΤΑΝΙΤΗΝ. Δὲν εἶναι ἅμον, Σόλοικος. Ἀπὸ τὰ ἄλλα, τὸ ἕνα ἔχει ἐλάχιστες λέξεις καὶ τὸ δεύτερο ἀκατάλληλο. (Νὰ προτιμᾷς σχήματα 9×9, 10×10, 11×11). — Δ. Χ. ΓΑΛΑΝΟΝ, Βόλον. Οἱ λέξεις ΝΕΝΗ, ΟΓΛ. ΗΡΑ (χωρὶς διασταύρωσι) κλπ. μᾶς ἀναγκάζουν νὰ ἀπορρίψωμε τὰ σταυρόλεξά σου. — Β. ΤΑΜΒΑΡΟΠΟΥΛΟΝ. Ἐστάθη ἀδύνατον νὰ ταξινομήσωμεν τὶς ἀσκήσεις σου, ποὺ ἔστειλες γραμμένες σὲ ἄπειρα χαρτάκια διαφόρων μεγεθῶν καὶ ποιοτήτων καὶ μάλιστα καὶ στὶς δυὸ ὄψεις. Ὀλίγη τάξις, πρὸς Θεοῦ! Καὶ συμμόρφωσις στὶς ὁδηγίες μας. — Κ. Ν. ΒΑΛΑΤΣΟΝ, Λαμίαν. Λίγες, πολὺ λίγες λέξεις ἔχει τὸ σταυρόλεξό σου καὶ πολλὰ μαῦρα τετραγωνίδια. — ΣΠ. Θ. ΜΕΡΙΚΑΚΗΝ, Λεωνίδιον. Μὲ μικρὰν διόρθωσιν πιθανὸν νὰ δημοσιευθῇ τὸ σταυρόλεξο. — ΑΡ. ΑΡΑΒΑΝΟΠΟΥΛΟΝ, Μυτιλήνην. Ὡραῖο τὸ σταυρόλεξό σου καὶ ὡραῖα διατυπωμένο. Ἐξ ἄλλου ἔχει πολὺ δύσκολες λέξεις. Περιμένουμε κάτι ἁπλούστερο. — Γ. - Π. ΣΑΠΟΥΝΑΚΗΝ, Πειραιᾶ. Ἀπ' ὅλα ἐγκρίνεται ὁ λεξίγριφος. — ΑΙΚ. ΑΣΩΝΙΤΟΥ, Κέρκυραν. Δημοσιεύεται μὲ μικρὰν διόρθωσιν. — Μ. Ν. ΒΑΚΑΚΗΝ, Νέον Καρλόβασι. Ἀκατανόητος ἡ ἄσκησίς σου. Νὰ προτιμᾷς ἀσκήσεις, ὅπως αὐτὲς ποὺ δημοσιεύομε. — ΣΠ. Θ. ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΟΝ, Γύθειον. Νὰ γράφῃς ἀπὸ τὴ μιὰ ὄψι τοῦ χαρτιοῦ. Ὡς σχέδιο, ἀνεπιτυχὲς τὸ σταυρόλεξο. — Ι. Π. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΝ, Ἀνδρίτσαινα. Ἐγκρίνονται, ἐκτὸς τοῦ σταυρολέξου. — ΜΙΜ. ΠΕΡ., Ναύπλιον. Θὰ δημοσιευθῇ ἡ ἀκροστιχὶς μόνον. — Κ. Ι. ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ, Πάτρας. Περιμένουμε καλύτερες ἀσκήσεις. — Α. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ, Πύλον. Ἐπίσης. — Α. Σ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΝ, Πύλον. Ὄχι κόκκινη μελάνη. — Ι. Ν. ΦΛΩΡΟΝ, Καρπενήσιον. Συγχαρητήρια γιὰ τὴν ὀρθὴ λύσι. — Ν. Γ. ΡΑΜΑΝΤΑΝΗΝ, Πλατύπορον. Δὲν δημοσιεύομεν μαθητικὰ προβλήματα. Τὰ δύο τρίγωνα εἶναι γνωστὴ ἄσκησις. — Π. Ι. ΓΙΑΝΝΑΡΟΝ, Πάτρας. Δύσκολες στὴ λύσι οἱ ἀσκήσεις σου. — Ν. Α. ΖΑΓΚΛΑΝ, Λιδωρίκιον. Τὸ σταυρόλεξο ἀπορρίπτεται. Ἀπὸ τὰ ἄλλα, δημοσιεύονται μερικά. — Μ. ΚΑΝΑΡΗΝ, Σέρρας. Ὅπως θὰ ἔχῃς ἰδῆ ἐν τῷ μεταξύ, σοῦ ἀπαντήσαμε καὶ μὲ μεγάλη μας χαρὰ διαβάζομε πάντοτε τὰ γράμματά σου. Τὸ κρυπτογραφικὸν ἐκεῖνο ἐστάλη καὶ ἀπὸ ἄλλον μὲ μικρὲς παραλλαγές. Οἱ λύσεις σωστὲς (ὄχι ὅμως ἀστής, ἀλλὰ ἀστός). Ἐγκρίνεται τὸ νέο κρυπτογραφικό. — ΜΙΧ. Α. ΤΡΟΧΑΝΗΝ, Κυνουρίαν. Γιατὶ φτιάχνεις σταυρόλεξα μὲ περίεργα σχήματα; Χάθηκαν τὰ ἁπλᾶ; — Ν. ΝΤΑΒΑΡΗΝ. Ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν οἱ ἀσκήσεις ποὺ εἶναι γραμμένες ἀπὸ τὴ μιὰ ὄψι τοῦ χαρτιοῦ. — Κ. ΑΡΚΟΠΟΥΛΟΝ, Ἔδεσσαν. Δὲν δεχόμεθα σταυρόλεξα μὲ περίεργα σχήματα. Ἔπειτα δὲν σοῦ φαίνεται ὅτι ἡ ἀσθένεια τοῦ 7 καθέτως εἶναι ἀπολύτως ἀκατάλληλος γιὰ τὴ «Νεολαία»; Γιατὶ γράφεις ἔτσι ἀσκεφτα; — Β. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ, ἐνταῦθα. Ἔχεις πολλὲς ἀνεπιτυχεῖς λέξεις στὸ σταυρόλεξό σου. — Ι. ΣΚΟΥΡΗ. Χαριτωμένες οἱ ἐρωτήσεις σου καὶ θὰ δημοσιευθοῦν. — Α. Κ. ΜΥΖΑΛΗΝ, Καρπενήσιον. Ἐγκρίνεται τὸ κρυπτογραφικόν. — Δ. Γ. ΚΑΦΙΡΗΝ. Ἀνακτάω; Εἶναι ἀκατάλληλο γιὰ σταυρόλεξο. Οἱ ἄλλες ἀσκήσεις σου γνωστές. — Β. Ι. ΜΠΟΦΙΛΙΟΝ. Νὰ γράφῃς μὲ μικρότερα γράμματα τὸ ὄνομά σου. Οἱ ἀσκήσεις σου ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι ἀνεπιτυχεῖς εἶναι διατυπωμένες καὶ κατὰ τρόπον τραγελαφικόν. Ὀλίγη τάξις δὲν θὰ σὲ βλάψῃ... — Δ. Γ. ΜΑΝΩΛΗΝ, Θεσσαλονίκην. Οἱ λύσεις σωστές. Ἀπὸ τὶς ἀσκήσεις δημοσιεύονται μερικές. — Ν. ΧΡΗΣΤΟΥ. Ἂν πρόσεχες λίγο θὰ παρουσίαζες καλύτερο σταυρόλεξο. Νὰ προτιμᾷς πάντως τὰ τετράγωνα σχήματα (9 × 9, 10 × 10, 11 × 11). — Ι. ΣΚΟΛΑΡΙΚΟΝ, Μεγαλόπολιν. — Ἐγκρίνεται ἡ ἀκροστιχίς. Νὰ γράφῃς ἄλλη φορὰ σὲ μιὰ ἢ δυὸ κόλλες χαρτιοῦ καὶ ὄχι σὲ μικρὰ χαρτάκια. — ΗΛ. Π. ΜΑΝΩΛΑΚΟΝ, Σπάρτην. Ἐγκρίνονται. — Δ. ΠΕΤΡΙΝΙΤΗΝ, Καρδίτσαν. Τὸ σταυρόλεξό σου μειονεκτεῖ κατὰ τοῦτο: ὅτι ἔχει τὰ μαῦρα τετραγωνίδια ὅλα μαζί, πρᾶγμα ποὺ ἐμποδίζει τὴν κανονικὴν διασταύρωσιν τῶν λέξεων. — Σ. Ι. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΝ, Πύλον. Ἀπορρίπτεται τὸ σταυρόλεξόν σου ἐπειδὴ ἔχει τὴν λέξιν «σίΛλος». Οἱ ἀσκήσεις ἐγκρίνονται. — Θ. ΣΥΝΑΔΙΚΟΝ, ἐνταῦθα. Ἐγκρίνεται τὸ σταυρόλεξον. — Γ. Δ. ΛΑΜΠΟΥΣΗΝ, Γαργαλιάνους. Ἐγκρίνονται οἱ ἀσκήσεις, ὄχι ὅμως καὶ τὸ σταυρόλεξον. — Σ. ΚΑΤΣΙΜΠΑΡΟΝ, Μελιγαλᾶ. Θὰ δημοσιευθοῦν μερικὲς ἀσκήσεις σου. — Λ. Ε. ΝΙΚΑΝ, Γεωργάνου. Καλό, ἀλλὰ ἔχει πολὺ δύσκολες λέξεις τὸ σταυρόλεξό σου. Ἑπομένως ἀκατάλληλον. — Γ. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΝ & Α. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΝ, Πύργον. Ἔλαβον σειρὰν δημοσιεύσεως — Ν. Α. ΣΟΥΡΝΟΠΟΥΛΟΝ. Κωνσταντινούπολιν. Ἄριστον τὸ πρῶτο σου σταυρόλεξο (9 × 11), ἀλλὰ ἔχει δύσκολες καὶ κυρίως ἀκατάλληλες γιὰ τὴ «Νεολαία» λέξεις (9 καθέτως). Τὸ ἄλλο ἔχει ἀτέλειες (ΕΧΑΜ, ΑΧΕΛ, κλπ.). — ΑΝ. ΡΟΜΠΟΝ. Πιθανὸν νὰ δημοσιευθῇ τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο σταυρόλεξά σου. — Κ. ΛΥΣΙΜΑΧΟΥ. Ἐγκρίνεται μία ἄσκησις. — Ε. Κ. ΤΣΙΦΛΑΚΟΝ, Καλάμας. Ἐγράψαμεν καὶ ἄλλοτε ὅτι δὲν δεχόμεθα σταυρόλεξα μὲ ἴδιες λέξεις ὁριζοντίως καὶ καθέτως — Ι. Η. ΣΤΥΛΙΑΝΟΠΟΥΛΟΝ, Καλάμας. Θὰ δημοσιευθῇ ἕνα σταυρόλεξό σου. — Δ. Ν. ΣΕΛΙΤΣΑΝΟΝ, Κέντρον Ἀβίας. Οἱ λύσεις τῶν λαβυρίνθων σωστές. Στὸ κρυπτογραφικὸ ἔχεις ὀρθογραφικὰ λάθη (ΜΥνΟταυρος, ΚΥμων). — Μ. Ι. ΣΑΜΠΑΤΑΚΟΝ, Γύθειον. Ἀπορρίπτεται ἐπειδὴ χωρίζεται σὲ 4 σταυρολεξάκια. — Ν. ΧΕΙΜΩΝΙΔΟΥ, Πάτρας. Μὲ μικρὰν διόρθωσιν πιθανὸν νὰ δημοσιευθῇ τὸ σταυρόλεξό σου.

Ο ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1102)

νεβαίνουν ἀπ' τὰ τείχη, χύνονται ἀπὸ παντοῦ, μυρμηκιὲς ἀναρίθμητες.

Σὲ λίγο μένει μόνος, ὁλομόναχος. Κυττᾷ ζερβά, κυττᾷ δεξιά. Κανεὶς δικός του! Ὅλοι νεκροί! Κι' ἀκούεται ἡ φωνή του γεμάτη σπαραγμό:

«Οὐκ ἔστι τις τῶν χριστιανῶν τοῦ λαβεῖν τὴν κεφαλὴν ἀπ' ἐμοῦ;»

Τὴν ἴδια στιγμὴ τὸν πληγώνει ἕνας ἐχθρὸς στὸ πρόσωπο. Ὁ βασιλῆας ὁρμᾷ καὶ τὸν ρίχνει ἀμέσως νεκρό. Μὰ πληγώνεται πάλι—ἀπὸ πίσω αὐτὴ τὴ φορά—καὶ πέφτει.

* * *

Ἔτσι ἔπεσε ὁ Κωνσταντῖνος. Μαζί του ἔπεσε κι' ἡ Μεγάλη Ἑλληνικὴ Χριστιανικὴ Αὐτοκρατορία. Ὅμως ὁ θάνατός του δὲν ἦταν πτῶσις. Ὅπως δὲν ἦταν ἧττα ὁ θάνατος τοῦ Λεωνίδα στὶς Θερμοπύλες. Ὅπως δὲν ἦταν ἧττα ἡ πτῶσις τοῦ Μεσολογγιοῦ. Ἡ θυσία του ἔγινε πηγὴ ἐλπίδος καὶ πηγὴ ἀναστάσεως. Ἔγινε σπόρος ζωῆς. Ἂν ἔπεζε μαζί του μιὰ χιλιόχρονη Αὐτοκρατορία, ἕνας λαὸς μυστικὰ ἐσήκωσε τὸν πεσόντα βασιλέα καὶ τὸν ἀνάστησε, τὸν ἀνασταίνει ἐπὶ αἰῶνας μέσα στὸ ἅγιο βῆμα τῆς ψυχῆς του. Ὁ θρῦλος καὶ ὁ ὕμνος ἐπῆραν στὰ φτερά τους τὴν μορφή του καὶ καθαρμένη πιὰ ἀπὸ τὸ μαρτύριο κι' ἀπὸ τὸ θάνατο τὴν ἔκαμαν σύμβολο τοῦ Γένους. Καὶ τὸ σύμβολο αὐτὸ ἐθέρμανε κι' ἐφώτισε χιλιάδες νύχτες, νύχτες ἀτελείωτες τὶς γενεὲς τῶν Ἑλλήνων ὥσπου τὶς ἀνέστησε γιὰ ν' ἀναστηθῇ μ' αὐτές. Γιὰ νὰ ζοῦμε καὶ νὰ χαιρώμαστε σήμερα τὴν Ἑλλάδα, ἀναστημένη καὶ ἔνδοξη, τὸ χρωστᾶμε στὸν βασιλικὸ ἥρωα, ποὺ ἡ θυσία καὶ τὸ αἷμά του ἁγίασαν καὶ ἐξηγόρασαν τὴ ζωή μας.

Α. Ι. Γκ—ς

ΠΛΕΚΤΑ ΓΙΑ ΜΩΡΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1113)

νης (κλείνοντας δύο πόντους, τοὺς ὁποίους ξανασηκώνουνε στὴν ἀκόλουθη σειρά):

Ἐξακολουθοῦμε σχηματίζοντες ἔτσι 3 κουμπότρυπες, πάντοτε στὴν ἴδια πλευρά, ποὺ νὰ ἀπέχη ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη 5 ἐκ. Ὅταν ἡ ἐργασία περιορισθῇ στὰ 21 ἐκ. κλείνουμε 29 πόντους ἀπὸ κάθε πλευρά, κατόπιν ἀκολούθως: 14 πόντους καὶ 4 φορὲς 2 πόντους: Μένουν 28 πόντοι στὸ μέσον. Πλέκουμε ὅλο εὐθεῖα 5 ἐκ.

Σχηματίζουμε ἀκολούθως μιὰ κουμπότρυπα στὴν κάθε πλευρά, εἰς ἀπόστασιν 2 πόντων ἀπὸ τοῦ ἄκρου, κάνουμε ἀκόμη 4 σειρές, κατόπιν ἀρχίζουμε νὰ ἐλαττώνουμε γιὰ νὰ σχηματίσουμε τὴν πάτ: ἐλαττώνουμε 1 πόντο σὲ κάθε πλευρὰ κάθε δυὸ σειρές. Ὅταν δὲν μένουν πλέον παρὰ 8 πόντοι, σχηματίζουμε μιὰ κουμπότρυπα στὸ μέσον, κατόπιν ἐξακολουθοῦμε νὰ ἐλαττώνουμε, ἕως ὅτου τελειώσουν οἱ πόντοι.

Ἐφαρμογή. — Κάνουμε 2 σειρὲς μὲ τὸ βελονάκι στὸ κάτω μέρος τοῦ πανταλονιοῦ. Ράβουμε τὰ κουμπιὰ ἀπέναντι στὶς κουμπότρυπες. Περνοῦμε ἕνα κορδονέτο στὶς τρῦπες τῆς ζώνης καὶ δένουμε ἐμπρός.

Βοῦλα Βασιλειάδου

ΟΝΕΙΡΟ ΣΤΑ ΠΕΡΙΓΙΑΛΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1118)

ἰστόρησε στὸ παιδί της, ποὺ τὴν βλέπει δευτεροπαντρεμένη καὶ μὲ τέσσερα παιδιὰ ἄλλα, μὲ τὸ Νίκο τὸν Κρίσπα, τὸν χαράμη, τὸν τεμπέλη, τὸν πότη, τὸν Ἀρβανίτη.

«Μάνα, τῆς λέει πάντα τὸ μαῦρο της παιδί, ἐγὼ θὰ σὲ λυτρώσω. Θὰ γίνω μεγάλος θαλασσινός. Αὐτὴ τὴ βαρκούλα, ποὺ βλέπεις, θὰ τὴν μεγαλώσω, θὰ τὴν ἀβγατίσω, θὰ τὴν κάνω καράβι δικάταρτο, τρικάταρτο. Θὰ ταξιδέψω μεγάλος μακριά, σὲ μεγάλα ταξίδια. Τώρα ποὺ εἶμαι μικρὸς σὲ μικρὰ ταξίδια. Θὰ ξεπεράσω τὰ σύνορα τῆς Ἑλλάδος καὶ θὰ πάγω πέρα ἀπὸ τὶς ἑλληνικὲς θάλασσες. Ἀπὸ κεῖ θὰ γυρίσω πλούσιος μὲ τὰ κέρδη στὸν κόρφο, νὰ σὲ βάλω σὲ σπίτι μέσα, μέσα στὰ καλά».

Καὶ τὸ μάτι του δακρυσμένο κυττᾷ τὴ θάλασσα τὴ μικρή, ποὺ τὴν τρυγᾷ καὶ ποὺ τὴν κλειοῦν τὰ γύρω βουνὰ καὶ στὸ στόμα ὁ Ράφτης, ποὺ ὑψώνει τὴν πυραμίδα του.

Κι' ἡ φαντασία του πάει μακριά, πολὺ ἀλαργινά, σὲ θάλασσες ἄγνωστες, σὲ θάλασσες κυματοῦσες, μὰ καὶ πλούσιες, ποὺ γεμίζουν τὰ πουγγιὰ καὶ πλουτίζουν τοὺς θαλασσινούς. Ἀπὸ μακριὰ θὰ γυρίσῃ μιὰ μέρα πλούσιος μὲ τὸ καράβι περήφανο, παλληκάρι ὥριμο πιὰ γιὰ νὰ κάνη τ' ὅραμα πραγματικό.

«"Ἂς εἶμαι μαῦρος, μάνα, λέγει ὕστερ' ἀπὸ τὸ πρῶτο τρίμηνο ταξίδι του ὅτις θάλασσες τῆς Σκύρου, ὅπου ξενητεύτηκε μὲ τὸν κὺρ Μιχάλη τὸν ψαρᾶ ἀπὸ τὴν Κύπρο, ποὺ βασιλεύει πέρα ἀντίπερα κεῖ στὴ γωνιὰ τῆς θάλασσας στὸν Ἄη - Νικόλα μὲ τὰ τρία παλληκάρια καὶ τὸ τρικάταρτο ψαρικὸ καράβι του, ποὺ καπετάνιος ψάρεψε χταπόδι πέντε χιλιάδες ὀκάδες καὶ ποὺ στὸ ταξίδι τοῦτο πρωτόβγαλτο βαρκαρόλι δοκίμασε τὰ πρῶτα χτυπήματα τῆς θάλασσας, τὶς πρῶτες ἀϋπνίες, τὴ δίψα καὶ τὸ κρύο πάνω στὸ κουπί.

»"Ἂς εἶμαι μαῦρος, ἐγὼ θὰ γίνω καπετάνιος καὶ πλούσιος!».

Ἔτσι μὲ τὄνειρο αὐτὸ πλεγμένον τὸν δέχεται ἡ μάνα του μὲ τὰ τέσσερα παιδιὰ καὶ τὸ Μάκη στὴν ἀγκαλιὰ καὶ στὸ βυζὶ τριγυρισμένη νὰ τῆς γυρεύουν ψωμί, πολὺ ψωμί, κάθε πουρνὸ συντροφιὰ μὲ τὸ μικρὸ Ἀλέκο — τὸν πεισματάρη, μιὰ θαλασσινὴ ἰδιοφυΐα — νὰ κατεβάζουν τὸ πανὶ καὶ νὰ βγάζουν τὸ χταπόδι καὶ νὰ δένουν τὴ βάρκα καὶ νὰ δέρνουν στὰ κοφτερὰ βράχια τὰ χταπόδια ὡς ποὺ νὰ τὰ κάνουν λυῶμα.

Κι' ὅταν κουβεντιάζῃ μαζί του, τὸν βλέπει... ἄντρα, ἀκούοντας τὰ ἔμπειρα λόγια του, τὶς σοφὲς κουβέντες του, ποὺ θαρρεῖς καὶ βγαίνουν ἀπὸ ἄντρα μεστωμένου στόμα. Μέσα στὰ μάτια του διαβάζει τὰ πεπρωμένα του.

Κι' ὁ Λευτέρης λέει καὶ ξαναλέει: «Θὰ γίνω μεγάλος ναυτικός, θὰ γυρίσω κάποτε καραβοκύρης!».

Καὶ τρέχει μεσάνυκτα πίσω ἀπὸ τ' ὄνειρό του μέσα στὸ λιμάνι τοῦ Πορτορράφτη κι' ὄξω πρὸς τὰ περιγιάλια τῆς Ἀττικῆς καὶ τοῦ Αἰγαίου.

Πολύδ. Παπαχριστοδούλου

ΟΙ ΑΝΑΓΚΕΣ ΣΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΙ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1115)

κινδύνους πραγματικοὺς καὶ σοβαρούς, σ' αὐτὸ δὲν φταίει ἡ φύσις, ἀλλὰ ἡ ἄγνοια τῶν γονέων καὶ ἡ ἀπερισκεψία τῶν νέων. Ὅταν ἕνας ὀργανισμὸς ἀναπτύσσεται, ἐργάζεται πολὺ καὶ καταναλίσκει δυνάμεις τεράστιες γιὰ νὰ ἀντεπεξέλθη στὶς ἀνάγκες τῆς λειτουργίας της ἀναπτύξεως. Ἑπομένως οἱ ἀνάγκες τοῦ ὀργανισμοῦ εἶναι τεράστιες, θέλει κάρβουνα πολλὰ τὸ βαπόρι ποὺ τρέχει πολύ, ἔτσι καὶ ὁ ὀργανισμὸς θέλει τροφὲς καὶ τροφὲς ἄφθονες καὶ θρεπτικές. Ὅταν δὲν τὶς παίρνη, ἐξασθενίζει καὶ τότε παντὸς εἴδους μικρόβια βρίσκουν ἔδαφος νὰ καλλιεργηθοῦν καὶ νὰ ἀναπτυχθοῦν. Ἰδίως δὲ στὴν ἐποχὴ αὐτὴ τὸ μικρόβιο, ποὺ εἶναι ἕτοιμο νὰ προσβάλῃ τὸ νέο εἶναι τὸ τῆς φυματιώσεως, ἔτσι δὲ γίνεται ἡ κακὴ αὐτὴ νόσος κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς ἀναπτύξεως καὶ ἀπ' αὐτὸ ἔχει γίνει σύγχυσις τῆς νόσου μὲ τὴν ἀνάπτυξιν.

Ἄλλη αἰτία τῆς νόσου κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀναπτύξεως εἶναι ἡ συχνὴ φθορὰ τοῦ νέου ἀπὸ τὶς διάφορες σωματικὲς καὶ πνευματικὲς ὑπερβολές. Κουράζονται ὑπερβολικὰ σὲ παιχνίδια, μπάνια, ἀθλητισμό, διασκεδάσεις, ὑπερβολικὴ μελέτη, πρόωρο κάπνισμα, κακὲς συνήθειες καὶ ἄλλες καταχρήσεις τῆς νεανικῆς ἡλικίας, ποὺ ὁδηγοῦν μοιραίως σὲ ἀρρώστειες. Δὲν εἶναι δὲ μόνον ἡ φυματίωσις ποὺ παραμονεύει τὴν ἐποχὴ αὐτή, ἀλλὰ κάθε νόσημα. Ἡ ἀναιμία, ἡ χλώρωσις τῶν νεανίδων, αἱ καρδιακαὶ παθήσεις ἀπὸ μεγάλους κόπους, ὁ ραχιτισμός, ἐπειδὴ βρίσκονται σὲ μεγάλη ἀνάπτυξι τὰ ὀστᾶ. Τὰ διάφορα λοιμώδη νοσήματα ἀπὸ μεγάλη ἐξάντλησι καὶ τελευταῖα τὰ ψυχικὰ καὶ νευρικὰ νοσήματα. Ὅλα δὲ αὐτὰ τὰ νοσήματα προλαμβάνονται ἀσφαλῶς, ἐὰν φροντίζουν τόσον οἱ γονεῖς διὰ τὰ παιδιά των, ὅσον καὶ οἱ ἴδιοι οἱ νέοι γιὰ τὸν ἑαυτόν τους. Καλὴ καὶ ἄφθονος τροφή, ζωὴ ἥσυχη, ἀέρας καθαρός, λουτρὰ 2—3 τὴν ἑβδομάδα καὶ θαλάσσια 15—30 ἀρκοῦν καὶ ὠφελοῦν, ἐὰν μάλιστα δὲν συνοδεύωνται ἀπὸ τὴν καταστρεπτικὴν παρατεταμένην ἐγκαυματοθεραπείαν, ποὺ λέγεται ἡλιοθεραπεία. Διάβασμα κανονικό, γιὰ νὰ μὴ κουράζεται ὁ ἐγκέφαλος, ποὺ βρίσκεται κι' αὐτὸς σὲ ἀνάπτυξι καὶ γενικῶς γιὰ νὰ παραμείνῃ ὁ νέος ὑγιὴς κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς ἀναπτύξεως, πρέπει νὰ ρυθμίζη τὴ ζωή του μὲ πρόγραμμα τὸ ὁποῖον νὰ τηρῇ μὲ σχολαστικότητα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ γίνῃ ὑγιὴς τόν τε νοῦν καὶ τὸ σῶμα πρὸς χαρὰν καὶ εὐτυχίαν τόσον τῆς οἰκογενείας του, ὅσον καὶ τῆς πατρίδος μας, τῆς ὁποίας οἱ ὑγιεῖς νέοι ἀποτελοῦν μέγα ἐθνικὸν κεφάλαιον.

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Η ΠΡΟΠΕΛΑ ΓΥΡΝΟΥΣΕ...

Εἶναι ὁ τίτλος τοῦ νέου βιβλίου «Θαλασσινὰ Διηγήματα» τοῦ συνεργάτου μας κ. Μάνου Καραγιαννίδη, ποὺ κυκλοφορεῖ σὲ λίγες μέρες διὰ τοῦ προτύπου Γραφείου Διαδόσεως Ἑλληνικοῦ Βιβλίου (Ἀριστείδου 3).

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

